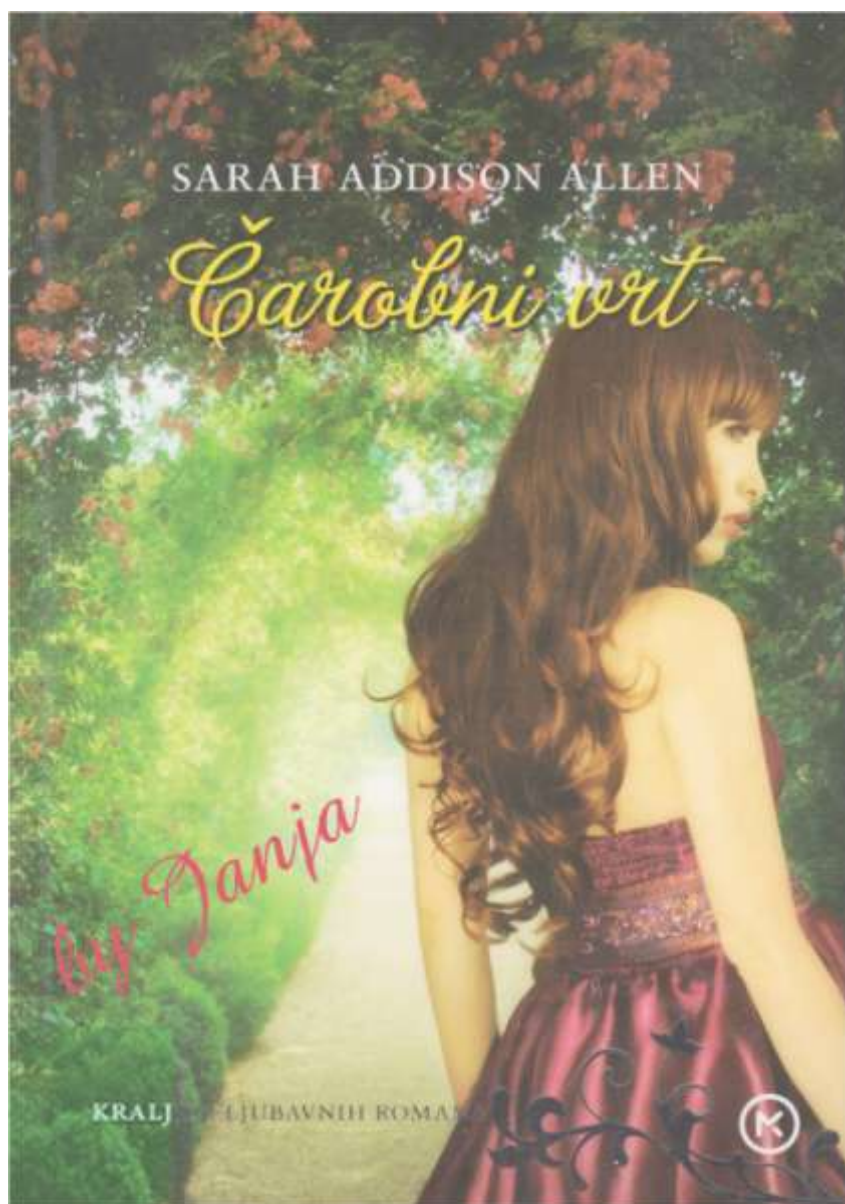

<http://www.balkandownload.org/>

by Janja

SARAH ADDISON ALLEN

Čarobni vrt

Naslov izvornika

Garden Spells

Copyright © 2007 by Sarah Addison Allen

Claire Waverley vlasnica je malenoga obrta za pripremu i dostavu hrane. Posao joj ide dobro, a u njezinu se vrtu nalazi sve što je potrebno pa čak i više od toga. Claire, naime, zna koja biljka kako može utjecati na onoga tko je konzumira. Koja može pomoći da neke tajne zauvijek ostanu neotkrivene? Koju trebate uzeti kad želite da vas bližnji razumiju? U vrtu je neven koji može izazvati ljubav, maslačak koji potiče vjernost i, naravno, lavanda koja donosi dobro raspoloženje. Ali kao i u rajskom vrtu i u ovom je – jabuka! Nju Claire ne koristi za svoje delikatese jer je njezino djelovanje zastrašujuće. Zidom ograden vrt tajnovito cvate tijekom cijele godine, glasine o opasnim ljubavima i tragičnim strastima obitelji Waverley već znaju svi, a svaku ženu iz obitelji Waverley na neki način dotiče čarolija. A onda, kad se na vratima iznenada pojavi Clairina sestra s malenom djevojčicom, Claire će morati u vrtu naći biljku koja će ublažiti sestrine ljubavne jade. Usput će morati pronaći i biljku koja će smiriti novodoseljenog, ali vrlo uspaljenog susjeda... koji je usto i vrlo privlačan.

Čarolni vrt proslavio je svoju autoricu Sarah Addison Allen koja je po njegovu objavljivanju postala jedna od najomiljenijih američkih autorica ljubavnih romana u čije se priče uvijek uplete mala doza mistike i čarolija.

Diraljive obiteljske priče, ponovno pronađene davno izgubljene ljubavi, novi počeci koji liječe stare i duboke rane glavni su motivi ove rado čitane spisateljice. *Čarolni vrt* njezin je dosad najveći uspjeh te ujedno i prvi roman objavljen na hrvatskom jeziku.

by Janja

Mojoj mami. Volim te.

Zahvale

Zahvaljujem tati za ove tvrdoglave spisateljske gene i priče njegova djeda koje su stvorile Lestera. Beskrajnu zahvalnost dugujem čarobnoj Andrei Cirillo i Kelly Harms. Velika slatka hvala Shauni Summers, Niti Taublib, Carolyn Maya i Peggy Gordijn. Mnogo ljubavi posebnim Duettersima i Daphne Atkeson, zbog toga što su me ohrabivali da ovo napišem, a potom još bolje doradim. Zahvaljujem Michelle Pittman (dvaput!) i Heidi Hensley koje zaslužuju papinsku krunu za strpljivo prijateljstvo. Posebno velika hvala eponimskoj gospodični Snark. I naklon Dawn Hughes, iznimnoj frizerki zbog toga što mi je pomogla točno opisati događaje u frizerskom salonu.

by Janja

Prvi dio

Pogled unatrag

Prvo poglavlje

Svaki put, bez iznimke, kad bi na nebu bio nasmiješen mjesec, Claire je sanjara o svome djetinjstvu. Oduvijek je nastojala ostati budna tih noći kad su zvijezde treperile i mjesec bio tek vršak krhotine koja se odozgor izazovno smješkala na svijet, na način na koji su se lijepe žene sa starinskih reklamnih ploča nekada osmjehivale prodajući cigarete i sok od limete. Tih ljetnih večeri Claire bi vrtlarila uz svjetlo svjetiljki na solarni pogon uz nogostup, plijeveći i obrezujući noćne biljke u cvatu... ladolež i anđeosku trubu, noćni jasmin i ukrasni duhan. Oni nisu bili dio baštine jestivoga cvijeća obitelji Waverley, ali besana, kakva je često bila, Claire je dodala cvijeće vrtu kako bi mogla nešto raditi noću kad je bila toliko napeta da joj je očaj pržio rub spavaćice dok je vršcima prstiju potpaljivala male vatre.

To o čemu je sanjala bilo je uvijek isto. Dugačke ceste, poput bezrepih zmija. Spavanje u automobilima noću dok se njezina majka nalazila s muškarcima u barovima i jeftinim noćnim lokalima. Stražarenje dok je majka krala šampon, dezodorans i ruž za usne, a katkada i čokoladicu za Claire u Shop-and-Gosu diljem Srednjega zapada. Potom bi se, neposredno prije nego što bi se probudila, njezina sestra Sydney uvijek pojavljivala u aureoli svjetlosti. Lorelei je uzela Sydney i pobjegla kući Waverleyjevih u Bascom, a jedini razlog zbog kojega je Claire mogla poći s njima bio je taj što se čvrsto držala za majčinu nogu i nije ju puštala.

Toga jutra, kad se Claire probudila u vrtu stražnjega dvorišta, u

ustima je imala okus žaljenja. Namrštivši se, ispljunula ga je. Bilo joj je žao zbog načina na koji se kao dijete ponašala prema svojoj sestri. Ali onih šest godina života prije dolaska Sydney na svijet bilo je opterećeno neprestanim strahom da će biti uhvaćene, da će im netko nauditi, da neće imati dovoljno hrane, plina ili tople odjeće za zimu. Njezina majka uvijek se nekako snalazila, ali uvijek u posljednji trenutak. Na kraju, nikada nisu bile uhvaćene. Claire nikada nitko nije naučio i, kad je prvi hladni val nagovijestio promjenu boje lišća, njezina je majka, kao kakvom čarolijom, izvukla plave rukavice bez prstiju s bijelim pahuljama po sebi i ružičasto zimsko donje rublje da ga obuče ispod traperica te kapu sa spuštenim coflekom na vrhu. Takav život u bijegu za Claire je bio dovoljno dobar, ali Lorelei je očito mislila kako Sydney zaslužuje bolje, da zaslužuje biti rođena s korijenjem. Ono malo prestrašeno dijete u Claire nije joj to moglo oprostiti.

Podigavši škare za obrezivanje i lopaticu sa zemlje pokraj sebe, stajala je ukočeno, a potom kroz ranojutarnju izmaglicu pošla prema spremištu. Odjednom se zaustavila. Okrenula se i osvrnula oko sebe. Vrt je bio tih i moker, ono čudljivo stablo jabuke u stražnjem dijelu posjeda neznatno je drhturilo, kao da sanja. Generacije Waverleyjevih njegovale su taj vrt. U toj zemlji bila je njihova prošlost, ali i budućnost. Nešto će se dogoditi, nešto što joj vrt još nije bio spreman ispričati. Morat će budno motriti.

Prišla je spremištu i pažljivo obrisala rosu sa starih alatki koje je objesila na njihovo mjesto na zidu. Zatvorila je i zaključala teške vratnice koje su vodile u vrt, a potom prešla preko kolnoga prilaza u stražnjem dijelu razmetljive kuće u stilu kraljice Anne, koju je naslijedila od svoje bake.

Claire je u kuću ušla na stražnji ulaz, zaustavivši se u ostakljenom trijemu, koji je bio pretvoren u prostoriju za sušenje i

čišćenje začinskoga bilja i cvijeća. Snažno je mirisao na lavandu i ljutu metvicu, poput ulaska u sjećanje na Božić koje joj nije pripadalo. Prevukla je preko glave svoju prljavu bijelu spavaćicu, smotala je u klupko i gola ušla u kuću. Bit će to dan pun posla. Navečer je imala domjenak za koji je morala obaviti *catering*, osim toga, bio je posljednji utorak u svibnju pa je morala dostaviti svoju uobičajenu pošiljku jorgovana, metvice, džema od ružinih latica, potočarku i ocat od cvata vlasca na seosku tržnicu i u prodavaonicu delikatesa na trgu, gdje će se nakon predavanja motati studenti s Oxforda.

Začulo se kucanje na vratima dok je Claire češljevima povlačila kosu unatrag. Sišla je niz stube u bijeloj šupljikavoj ljetnoj haljini, još uvijek bosonoga. Kad je otvorila vrata, osmjehnula se starici koja je stajala na trijemu.

Evanelle Franklin imala je sedamdeset devet godina, a izgledala kao da joj je stotinu dvadeset, ali ipak je uspijevala pet dana u tjednu propješačiti stazu dugu dva kilometra kod Oriona. Evanelle je bila daljnja rođaka, drugo, treće ili četrnaesto koljeno i bila je jedina preostala Waverleyjeva, osim Claire, koja je još uvijek živjela u Bascomu. Claire se za nju zalijepila kao elektricitet, osjećajući potrebu za povezanošću s obitelji nakon što je Sydney otišla kad joj je bilo osamnaest i nakon što im je te iste godine umrla baka.

Dok je Claire bila mlada, Evanelle bi navraćala poučiti je kako zalijepiti flaster prije nego što bi ogrebla koljeno, dati novčić od četvrtine dolara za nju i Sydney mnogo prije nego što bi kamionet sa sladoledom stigao i ručnu svjetiljku za staviti pod jastuk puna dva tjedna prije nego što je grom pogodio stablo dolje niže u ulici pa cijelo susjedstvo te noći nije imalo struje. Kad bi vam Evanelle nešto donijela, to bi vam prije ili poslije zatrebalo, iako je onaj krevet za mačku koji je prije pet godina dala Claire još uvijek

trebao naći svoju uporabu. Većina ljudi u gradu prema Evanelle se ponašala ljubazno, prihvaćajući je iz zabave pa čak ni sama Evanelle nije sebe shvaćala previše ozbiljno. Ali Claire je znala da uvijek postoji nešto u pozadini tih neobičnih darova koje je Evanelle donosila.

– Čuj, ne izgledaš li ti talijanski s tom tamnom kosom i haljinom u stilu Sophie Loren. Tvoja bi slika trebala stajati na boci maslinova ulja – rekla je Evanelle. Bila je u svojoj zelenoj trenirci od velura. Prebačenu preko ramena, nosila je prilično veliku platnenu torbu za kupnju punu novčića od četvrtine dolara, poštanskih maraka, mjerača vremena za kuhanje jaja i sapuna, svih onih stvari za koje je u određenom trenutku mogla osjetiti potrebu nekome ih dati.

– Upravo sam se spremala skuhati kavu – rekla je Claire ustuknuvši. – Uđi.

– Da znaš da hoću. – Evanelle je ušla i pošla za Claire do kuhinje, gdje je sjela za kuhinjski stol dok je ova kuhala kavu. – Znaš što mrzim?

Claire se osvrnula dok se para kovitlala po kuhinji pronoseći miris kave. – Što mrziš?

– Mrzim ljeto.

Claire se nasmijala. Voljela je biti u Evanellinu društvu. Claire je godinama pokušavala navesti tu staru gospođu da se useli u kuću Waverleyjevih, kako bi se mogla brinuti o njoj pa se u kući više ne bi osjećala kao da joj se zidovi sklanjaju s puta dok hoda, čineći hodnike dužim i prostorije prostranijima. – Zašto bi, zaboga, mrzila ljeto? Ljeto je divno. Svjež zrak, otvoreni prozori, branje i jedenje rajčica dok su još onako tople od sunca.

– Mrzim ljeto zato što većina te djece s koledža napušta grad i nema baš mnogo trkača pa dok hodam stazom nema lijepih muških stražnjica u koje mogu gledati.

- Pa ti si stara prostakuša, Evanelle.
- Samo kažem.
- Evo – rekla je Claire, odloživši šalicu kave na stol ispred Evanelle.

Evanelle je zavirila u šalicu. – Nisi ništa stavila u nju, jesi li?

- Znaš da nisam.
- Zato što tvoja strana Waverleyjevih u sve uvijek želi nešto staviti. Lovorov list u kruh, cimet u kavu. Ja volim obično i jednostavno. Ah, to me podsjetilo da sam ti nešto donijela. – Evanelle je dohvatila torbu za kupnju iz koje je izvadila žuti upaljač marke Bic.

– Hvala ti, Evanelle – rekla je Claire kad je uzela upaljač i stavila ga u džep. – Sigurna sam da će mi zgodno poslužiti.

– Ili možda neće. Znala sam samo da ti ga moram dati. – Evanelle, koja je voljela slatkiše¹ i imala dvadeset osam zuba, od kojih su svi bili umjetni, uzela je kavu i pogledala pokriveni pladanj za tortu od nehrđajućega čelika. – Što si ono tamo spravljala?

– Bijelu tortu. Umiješala sam latice ljubičice u tijesto. I kristalizirala nekoliko ljubičica koje sam stavila na vrh. Za domjenak je. Večeras imam *catering*. – Claire je podigla Tupperware posudu. – Ovu bijelu tortu napravila sam za tebe. U njoj nema ničega tako neobičnoga, vjeruj mi. – Stavila ju je na stol pokraj Evanelle.

– Nema draže djevojke od tebe. Kad ćeš se udati? Tko će brinuti za tebe kad mene ne bude?

– Nikamo ti nećeš otići. A ovo je savršena kuća za život jedne usidjelice. Ostarjet ću ovdje i djeca iz susjedstva će mi dodijavati pokušavajući se domoći onog stabla jabuke u stražnjem dvorištu,

¹ igra riječi: *to have a sweet tooth* = voljeti slatkiše

a ja ću ih tjerati metlom. Osim toga, imat ću mnogo mačaka. Vjerojatno si mi zbog toga dala onaj krevet za mačke.

Evanelle je odmahнула glavom. – Tvoj problem je rutina. Previše voliš svoju rutinu. To si naslijedila od bake. Previše si se vezala za ovo mjesto, baš kao ona.

Claire se osmjehnula zato što je voljela da je se uspoređuje s bakom. Pojma nije imala kakvu sigurnost pruža ime, sve dok je majka nije dovela ovamo, u ovu kuću u kojoj je živjela njezina baka. Možda su svega tri tjedna bile u Bascomu, Sydney se upravo rodila i Claire je sjedila vani ispod stabla tulipana u ulaznom dvorištu kad su ljudi iz grada dolazili vidjeti Lorelei i njezino novorođenče. Claire nije bila nova pa je mislila kako nju nitko neće poželjeti vidjeti. Nakon posjeta, iz kuće je izišao jedan par i promatrao kako Claire tiho pravi kolibicu od grančica. – Jedna od Waverleyjevih, je li? – rekla je ta žena. – U svome svijetu.

Claire nije podignula pogled, nije progovorila ni riječi, ali zgrabila je travu prije nego što joj je tijelo odlebdjelo uvis. *Bila je Waverleyjeva.* Nikome to nije rekla, nikome živome, zbog straha da joj netko ne bi oduzeo tu sreću, ali od toga je dana svakoga jutra odlazila u vrt za svojom bakom, motreći je, želeći biti kao ona, želeći činiti sve ono što je činila jedna prava Waverleyjeva da dokaže kako je, iako tu nije bila rođena, *ona također bila Waverley.*

– Moram spakirati nekoliko kutija džema i vinskoga octa za isporuku – rekla je ona Evanelle. – Ako ćeš me tu nakratko pričekati, odvest ću te kući.

– Vršiš li isporuku Fredu? – upitala je Evanelle.

– Da.

– U tom slučaju ću poći s tobom. Treba mi kola. I nekoliko

GooGoo clustersa². A možda uzmem i nekoliko rajčica. Navela si me da ih poželim.

Dok je Evanelle raspravljala o prednostima žutih rajčica u odnosu na crvene, Claire je iz skladišta iznijela nekoliko rebrastih kutija u koje je spakirala džem i vinski ocat. Kad je završila, Evanelle je pošla za njom do njezina bijeloga mini dostavnog vozila kojemu je na bočnoj strani bilo napisano *Waverley's Catering*.

Evanelle je sjela na suvozačko mjesto, dok je Claire svoje kutije stavila otraga, nakon čega je pružila Evanelle posudu s običnom bijelom tortom i smeđu papirnatu vrećicu.

– Što je to? – upitala je Evanelle, zagledajući u smeđu vrećicu dok je Claire sjedala za upravljač.

– Posebna narudžba.

– Za Freda je – rekla je znalački Evanelle.

– Misliš li da bi on ikada više poslovaao sa mnom ako ti kažem?

– Za Freda je.

– Nisam to rekla.

– Za Freda je.

– Mislim da te nisam čula. Za koga je?

Evanelle je zašmrkala. – Sad si gospodična Pametnjakovička.

Claire se nasmijala i krenula s prilaza.

Posao je dobro cvao jer su svi mještani znali da jela od cvijeća koje je raslo oko stabla jabuke u vrtu Waverleyjevih mogu na onoga tko ih jede utjecati na neobične načine. Keksi s džemom od jorgovana, kolačići s lavandom i kuglof uz čaj napravljen s majonezom od potočarke, koje su Ladies Aid³ jednom mjesečno

² čokoladne slastice

³ mjesna organizacija žena koje prikupljaju sredstva za crkvu

naručivale za svoje sastanke, omogućavale su im sposobnost čuvanja tajni. Prženi pupoljci maslačka na riži s laticama nevena, punjeni cvjetovi bundeve i juha od šipka osiguravali su da će vaše društvo zapažati samo ljepotu vašega doma, nikada manjkavosti. Med i maslac od izopa na prepečencu, bomboni od anđelike i *cupcakes* s kristaliziranim maćuhicama činili su djecu obzirnom. Vino od kozje krvi⁴ posluženo na Dan zahvalnosti omogućavalo vam je da vidite u mraku. Sočan okus umaka spravljenog od lukovica zumbula činio je da se osjećate ćudljivo i razmišljate o prošlosti, dok su vas salate od endivije i metvice navodile na to da povjerujete kako će se nešto dobro dogoditi, bilo to istina ili ne.

Domaćica večere za koju je te večeri Claire obavljala *catering* bila je Anna Chapel, ravnateljica odsjeka za umjetnost na Orion Colledgeu, koja je svake godine na kraju proljetnoga semestra za svoj odsjek priređivala domjenak. Claire je posljednjih pet godina za nju u tim prigodama obavljala *catering*. Bila je to dobra prilika da joj se ime pročuje među sveučilišnom ruljom, jer oni su očekivali samo dobru hranu s dozom originalnosti, dok su ljudi iz grada, koji su tamo živjeli cijeloga života, dolazili k njoj samo onda kad su im bile potrebne usluge *cateringa*. za posebne prigode... kako bi odvalili kamen sa srca i bili sigurni da ta druga osoba to više neće spominjati, kako bi osigurali promidžbu ili obnovili prekinuto prijateljstvo.

Claire je najprije odnijela džem i vinski ocat na seosku tržnicu na autocesti, gdje je unajmila policu u kiosku, a potom otišla do grada i parkirala ispred Fred's Gourment Groceryja, bivšega Fred's Fooda, kako su ga nazivale dvije prethodne generacije, prije nego što je tamo počela kupovati otmjena rulja s koledža i turisti.

⁴ biljka penjačica

Ona i Evanelle ušle su u tržnicu škripavih podova od tvrdoga bjelogoričnog drva. Evanelle se zaputila prema štandu s rajčicama, dok je Claire pošla u stražnji dio, do Fredova ureda.

Pokucala je, jednom, a potom otvorila vrata: – Bog, Frede.

Sjedeći za očevim starim radnim stolom, ispred sebe je držao fakture, ali sudeći po tome kako je poskočio kad je Claire otvorila vrata, misli su mu bile negdje drugdje. Smjesta je ustao. – Claire. Lijepo je vidjeti te.

– Imam one dvije kutije koje si naručio.

– Dobro, dobro. – Dograbio je bijeli sportski sako koji je visio na naslonu njegova stolca i odjenuo ga preko svoje crne košulje kratkih rukava. Izišao je s njom van do njezina dostavnog vozila i pomogao joj unijeti kutije. – Jesi li, hm, jesi li mi donijela i ono drugo o čemu smo razgovarali? – upitao je dok su hodali prema skladištu.

Neznatno se osmjehnula i ponovno izišla van. Trenutak potom vratila se unutra i pružila mu papirnatu vrećicu s bocom vina od geranija.

Fred ju je uzeo, doimajući se kao da mu je neugodno, a potom joj pružio omotnicu s čekom u njoj. Taj čin bio je posve bezazlen, jer uvijek joj je davao ček kad bi mu isporučila džem i vinski ocet, ali iznos ovoga čeka bio je deset puta veći od onoga koji joj je obično davao. I omotnica je bila svjetlija, kao da je puna krijesnica, obasjana njegovom nadom.

– Hvala ti, Frede. Vidimo se sljedeći mjesec.

Dobro, doviđenja, Claire.

Fred Walker promatrao je Claire dok je pokraj vrata čekala da Evanelle plati na blagajni. Bila je lijepa žena, tamnokosa i

tamnooka, maslinasta tena. Uopće nije nalikovala svojoj majci, koju je Fred poznavao iz škole, ali nije joj nalikovala ni Sydney. Očito su sličile očevima, ma tko oni bili. Ljudi su se prema Claire pristojno ponašali, ali smatrali su je rezerviranom i nikada je nisu zaustavljali kako bi s njom porazgovarali o vremenu ili novoj međudržavnoj autocesti ni o tome koliko je sladak ovogodišnji urod jagoda. Bila je Waverleyjeva, a Waverleyjeve su bile neobično društvance, svaka na svoj način. Clairina majka bila je izgređnica koja je ostavila svoju djecu da ih odgaja baka, a nekoliko godina potom poginula je u automobilskoj nesreći u Chattanooga, njezina baka gotovo nikada nije izlazila iz kuće, a daljnja rođakinja Evanelle oduvijek je ljudima davala neobične darove. Ali takve su bile Waverleyjeve. Baš kao što su Runionovi bili brbljavi, Plemmonovi prevrtljivi i kao što su muškarci iz obitelji Hopkins uvijek ženili žene starije od sebe. Ali Claire je kuću Waverleyjevih držala u dobrome redu. Bila je to jedna od najstarijih kuća u okolici i turisti su se voljeli provesti pokraj nje, što je bilo dobro za grad. Najvažnije od svega, Claire je bila tu kad je nekome iz grada trebalo riješiti problem koji se mogao riješiti samo pomoću cvijeća što je raslo oko onoga stabla jabuke u stražnjem dvorištu obitelji Waverley. Bila je prva u tri generacije koja je otvoreno s ostalima podijelila taj posebni dar.

Evanelle je prišla Claire pa su zajedno izišle.

Fred je čvrsto stiskao vrećicu s bocom i vratio se u svoj ured.

Skinuo je sako i sjeo za radni stol, zadubivši se ponovno u malu uokvirenu fotografiju zgodnoga muškarca u smokingu. Fotografija je bila snimljena prije nekoliko godina, na Fredov pedeseti rođendan.

Fred i njegov partner James zajedno su bili više od trideset godina i ako su ljudi znali pravu narav njihove veze, sad je već

trajala predugo pa više nitko nije mario za to. Ali u posljednje vrijeme on i James su se razišli i sitno sjeme tjeskobe počelo je puštati korijenje. Tijekom posljednjih mjeseci James je nekoliko noći tjedno ostajao u Hickoryju, gdje je radio, govoreći kako radi dokasna pa mu nema smisla vraćati se u Bascom. Fred je zbog toga previše često bio sam u kući i nije znao što bi sa sobom. James je bio taj koji je uvijek govorio: “Praviš divne okruglice, mogli bismo ih spraviti za večeru.” Ili: “Na televiziji je nekakav film koji bih želio da pogledamo.” James je uvijek bio u pravu i Fred je preispitivao svaku sitnicu dok ga nije bilo. Što će za večeru? Bi li stvari koje je trebao odnijeti na kemijsko izvadio navečer ili pričekao do jutra?

Cijeli život Fred je slušao o vinu geranija Waverleyjevih. Onome tko ga pije nagovještavao je povratak sreće, prisjećanje dobrog a Fred je želio vratiti sve ono dobro što su on i James imali. Claire ga je pravila samo jednu bocu godišnje i bilo je proketo skupo, ali bilo je sigurno, jer Waverleyjevi su, unatoč sljepoći za vlastiti način življenja, bili iznimno točni u pomaganju drugim ljudima da progledaju.

Posegnuo je za telefonom i nazvao Jamesa na posao. Trebao ga je pitati što će spremati za večeru.

I koje se meso posluživalo uz čarobno vino?

Claire je kasno toga poslijepodneva stigla do kuće Anne Chapels. Anna je živjela u slijepoj ulici u susjedstvu, ispred samoga Orion Colledgea i jedini put da se do nje dođe bio je prolazak kroz kampus. Susjedstvo je bilo za predavače na koledžu, kuće izgrađene istodobno kad je podignut kampus, prije stotinu

godina. Namjera je bila zadržati akademsku zajednicu što je moguće više izdvojenu. Pametan potez, s obzirom na protivljenje koledžu za žene u to doba. Danas je počasni rektor tamo još uvijek imao svoj dom, dok je nekolicina profesora, među kojima je bila i Anna, živjela u tim izvornim kućama. Ali u susjedstvu su danas dominirale mlade obitelji koje ni na koji način nisu bile povezane s koledžom. Jednostavno im se sviđala intima i sigurnost toga mjesta.

– Dobro došla, Claire – rekla je Anna kad je otvorila ulazna vrata i na svome trijemu ugledala Claire koja je nosila torbu za hlađenje u kojoj su bile stvari koje je odmah trebalo staviti u hladnjak. Pomaknula se u stranu i propustila Claire unutra. – Znaš put. Trebaš li pomoć?

– Ne, hvala. Snalazim se – rekla je Claire, iako su joj kasno proljeće i ljeto bili godišnja doba u kojima je imala najviše posla i najmanje pomoći. Obično je za pomoć uzimala studente kulinarstva s prve godine na Orionu, da joj pomažu tijekom školske godine. Na kraju krajeva, nisu bili iz Bascoma i jedina pitanja koja su joj postavljali bila su ona iz kulinarstva. Na težak način naučila je izbjegavati uzimati u najam nekoga od mještana ako joj je to polazilo za rukom. Većina njih očekivala je naučiti nešto čarobno ili u najmanju ruku domoći se onoga stabla jabuke u stražnjem vrtu, nadajući se doznati je li mjesna legenda istinita i da će im te jabuke reći što će im biti najvažniji događaj u životu.

Claire je otišla do kuhinje, odložila torbu za hlađenje, potom otvorila kuhinjska vrata i unijela ostatak stvari kroz stražnji ulaz. Uskoro je kuhinja u seljačkom stilu oživjela toplinom pare i domišljatim mirisom koji se naposljetku pronio kroz kuću. Zaželio je dobrodošlicu Anninim gostima, kojima se činio poput poljupca majke u obraz, poput povratka kući.

Anna je oduvijek voljela koristiti vlastito posuđe... ono teško glineno koje je sama izrađivala... pa je Claire najprije aranžirala salatu na tanjure i bila spremna za posluživanje kad joj je Anna rekla da su se svi smjestili.

Na večerašnjem jelovniku bila je salata, juha od juke, svinjski kotleti punjeni potočarkom, vlascem i kozjim sirom, šerbet od limuna i sporiša između jela te bijela torta s ljubičicama za desert. Claire je bila zauzeta nadziranjem hrane na štednjaku, aranžiranjem na tanjure, serviranjem, a potom vještini i tihim odnošenjem tanjura kad bi gosti završili sa slijedom. Bilo je formalno, kao svaki drugi događaj na kojemu je obavljala *catering*, ali to su bili profesori umjetnosti i njihovi supružnici, ležerni i inteligentni ljudi koji su sami točili vino i vodu i zamjećivali maštovitost jela. Kad je morala raditi sama, nije se usredotočivala na ljude, nego samo na ono što je morala obaviti, što je te večeri bilo bolno iscrpljujuće s obzirom na to da je prethodne večeri spavala na čvrstome tlu svoga vrta. Ali to je imalo i svoju pozitivnu stranu. Nikada nije uspostavljala vrlo prisran odnos s ljudima.

Ali *njega* je bila svjesna. Sjedio je dva mjesta dalje od Anne koja je bila na začelju stola. Svi ostali gledali su hranu koja se posluživala pred njih. Ali on je gledao nju. Njegova tamna kosa gotovo mu je dodirivala ramena, imao je dugačke prste i ruke, a usne su mu bile punije nego što ih je ikada vidjela na nekome muškarcu. Bio je... nevolja.

Dok je posluživala desert, osjetila je nešto poput radosnog očekivanja što se bliže primicala gurnuti tanjur pred njega. Nije čak bila sigurna je li to njezino ili njegovo očekivanje.

– Jesmo li se već upoznali? – upitao je kad je napokon došla do njega. Osmijehivao se tako dragim i otvorenim osmijehom da mu je umalo uzvratila smiješkom.

Stavila je tanjur pred njega, komad torte, tako savršene i sočne, s kristaliziranim ljubičicama koje su se preko nje prelijevale poput zaleđenih dragulja. Vrištao je: *Pogledaj me!* Ali njegov pogled bio je na njoj. – Mislim da nismo – odgovorila je.

– To je Claire Waverley, osoba zadužena za catering – rekla je Anna, raspoložena od vina, rumenih obraza. – Uzimam je u najam za svako okupljanje odsjeka. Claire, ovo je Tyler Hughes. Ove godine je prvi put s nama.

Claire je potvrdno kimnula i bilo joj je iznimno neugodno što su sve oči odjednom uprte u nju.

– Waverley – rekao je Tyler zamišljeno. Počela se udaljavati, ali njegovi dugački prsti nježno su joj se obavili oko ruke, ne dopuštajući joj da se pomakne. – Naravno! – rekao je, nasmijavši se. – Moja ste susjeda. Živim pokraj vas. U Ulici Pendland, nije li tako? Živate u onoj velikoj kući u stilu kraljice Anne?

Bila je toliko iznenađena zbog toga što ju je dodirnuo da je samo nervozno potvrdno kimnula.

Kao da je postao svjestan toga da se ukočila ili blagoga drhtaja duž njezine kože, odmah ju je pustio. – Upravo sam kupio onu plavu kuću pokraj vaše – rekao je. – Uselio sam prije nekoliko tjedana.

Claire ga je samo pogledala.

– Dakle, lijepo je bilo napokon vas upoznati – rekao je.

Ponovno je kimnula i izišla iz prostorije. Oprala je i spakirala svoje stvari, ostavivši preostalu salatu i tortu u hladnjak za Annu. Bila je ćudljiva i rastresena, iako nije znala zašto. Ali dok je radila, nesvjesno je prstima prelazila duž ruke na mjestu gdje ju je Tyler dotaknuo – kao da je pokušavala obrisati nešto s kože.

Prije nego što je Claire iznijela posljednju kutiju do svoga dostavnoga vozila, Anna je, oduševljena hranom, ušla u kuhinju

reći joj kako je obavila dobar posao. Bila je previše pijana ili previše ljubazna da bi spomenula Clairino neobično ponašanje prema jednome od njezinih gostiju.

Claire se osmjehnula i od Anne uzela ček. Pozdravila se s njom, uzela kutije i izišla na stražnji ulaz. Polako je hodala niz kratak prilaz do svoga dostavnog vozila. U tijelu joj se, nisko, poput pijeska, smještao umor i koraci su joj bili spori. Ali noć je bila lijepa. Zrak je bio topao i suh pa je odlučila spavati uz otvorene prozore spavaće sobe.

Kad je stigla do rubnika, osjetila je neobičan zapuh vjetrova. Okrenula se i ugledala osobu koja je stajala ispod stabla oraha u Anninu prednjem dvorištu. Nije ga mogla jasno razaznati, ali oko njega su lebdjele sitne točke ljubičastog svjetla.

Odmaknuo se od stabla i mogla je osjetiti kako pilji u nju. Okrenula se i koraknula prema svome dostavnom vozilu.

– Čekaj! – viknuo je Tyler.

Trebala je nastaviti hodati, ali naprotiv, ponovno se okrenula prema njemu.

– Imaš li upaljač? – upitao je.

Claire je sklopila oči. Bilo bi puno lakše svaliti krivnju na Evanelle, kao da je ta starica uistinu znala što čini.

Spustila je kutiju, posegnula u džep haljine i izvadila žuti upaljač marke Bic koji joj je prethodno toga dana dala Evanelle. To je, dakle, trebala učiniti s njim?

Osjećala se kao da je iza nje voda koja je gura u sve veću dubinu dok je hodala prema njemu i pružala upaljač. Zaustavila se nekoliko desetaka centimetara dalje, nastojeći zadržati što je moguće veću udaljenost, ukopavajući pete i opirući se toj sili koja ju je pokušavala navesti da se približi.

Osmjehivao se, bezbrižno i sa zanimanjem. Među usnicama je

imao nezapaljenu cigaretu koju je izvadio iz usta. – Pušiš li?

– Ne. – Još uvijek je u ispruženoj ruci držala upaljač. Nije ga uzeo.

– Ne bih trebao. Znam. Smanjio sam na dvije dnevno. Ovo više i nije neka društvena navika. – Kad nije odgovorila, premjestio se s jedne noge na drugu. – Viđao sam te uokolo. Imaš predivan vrt. Prije nekoliko dana prvi put sam pokosio svoje dvorište. Ne pričaš puno, pričaš li? Ili sam već učinio nešto čime sam uvrijedio susjedu? Jesam li možda bio u donjem rublju u svome vrtu?

Claire se prenula. Osjećala se zaštićenom u svome domu pa je često zaboravljala da ima susjede, susjede koji su mogli sa svojih viših katova vidjeti dolje u njezin ostakljeni trijem u kojemu je toga jutro sa sebe skinula spavaćicu.

– Večera je bila divna – rekao je Tyler, ne prestajući pokušavati.

– Hvala.

– Možda se opet vidimo?

Srce joj je brže zakucalo. Nije joj trebalo ništa više od onoga što je već imala. Onoga trenutka kada dopusti da joj nešto uđe u život, bit će povrijeđena. Jasno kao dan. Jasno kao suza. Imala je Evanelle, svoju kuću i svoj posao. Bilo je to sve što je trebala. – Zadržite upaljač – rekla je Claire pruživši mu ga i udaljila se.

Kad je parkirala na kolnom prilazu, Claire se zaustavila ispred ulaznog dvorišta umjesto da zaobiđe sa stražnje strane. Netko je sjedio na najvišoj stubi trijema.

Claire je izašla iz automobila, ostavivši upaljena prednja svjetla i otvorena vrata. Pretrčala je dvorište i sav njezin prijašnji umor nestao je u panici. – Evanelle, što se dogodilo?

Evanelle je stajala ukočeno. Zbog odsjaja uličnih svjetiljki,

doimala se krhko i sablasno. Držala je dva paketa novih plahti i kutiju Pop-Tartsa s jagodama. – Nisam mogla spavati dok ti ovo ne donesem. Evo, uzmi ih i pusti me da spavam.

Claire je požurila uz stube, uzela stvari i potom prebacila ruku preko Evanelle. – Koliko dugo čekaš?

– Otprilike sat vremena. Bila sam u krevetu kad mi je sinulo. Trebaju ti čiste plahte i Pop-Tarts.

– Zašto me nisi nazvala na mobitel? Mogla sam ja te stvari pokupiti.

– Ne ide to tako. Ne znam zašto.

– Ostani prespavati. Napravit ću ti malo zašećerenog mlijeka.

– Ne – rekla je odsječno Evanelle. – Želim kući.

Nakon osjećaja koje je Tyler u njoj uskomešao, Claire se još više željela boriti za ono što je imala, jedino što je svim srcem željela. – Možda te plahte znače da ti trebam pospremiti krevet – rekla je nadajući se, dok je pokušavala okrenuti Evanelle prema vratima. – Ostani sa mnom. Molim te.

– Ne! Nisu za mene! Ne znam za što su! Nikada ne znam za što su! – rekla je Evanelle, čiji se glas pojačavao. Duboko je uzdahnula, a potom prošaptala: – Samo želim kući.

Prezirući se zbog toga što se osjećala tako potrebitom, Claire je nježno, umirujuće pomilovala Evanelle. – U redu je. Odvest ću te kući. – Odložila je plahte i Pop-Tarts na pleteni naslonjač pokraj ulaznih vrata. – Dođi, draga – rekla je, vodeći pospanu staricu niz stube do dostavnog vozila.

Kad je Tyler Hughes došao kući, Clairina kuća bila je u mraku. Parkirao je džip na ulici i izišao, ali potom se zaustavio na prilazu koji je vodio do njegove kuće. Još nije želio ući.

Okrenuo se kad je čuo odjek šapa maloga psa na pločniku. Uskoro je sićušan crni terijer projurio pokraj njega, ubrzavajući za tragom mušice koja je prelijetala od jedne ulične svjetiljke do druge.

Posve sigurno će se pojaviti gospođa Kranowski, krhka starica s frizurom koja je izgledala poput sladoleda od vanilije iz automata. Trčala je za psom, izvikujući: – Edwarde! Edwarde! Vrati se mami. Edwarde! Odmah se vraćaj!

– Trebate pomoć, gospođu Kranowski? – upitao je Tyler dok je prolazila pokraj njega.

– Ne, hvala vam, Tyleru – rekla je, nestajući niz ulicu.

Taj prizor se u susjedstvu, brzo je otkrio, događao barem četiri puta na dan.

Hej, bilo je dobro imati rutinu.

Tyler je to cijenio više od svega. Poučavat će toga ljeta, ali bilo je još nekoliko tjedana između proljetnoga i ljetnoga semestra i uvijek je postajao nemiran kad nije imao rutinu. Struktura mu nikada nije bila jača strana, iako je u njoj nalazio veliko zadovoljstvo. Katkad se pitao je li takav stvoren ili je to bilo stečeno. Roditelji su mu bili lončari i ovisnici o marihuani, koji su poticali tu umjetničku crtu u njemu. Tek kad je krenuo u osnovnu školu shvatio je da je pogrešno crtati po zidovima. Bilo je to silno *olakšanje*. Škola mu je dala osnove, pravila, smjer. Tijekom ljetnih praznika zaboravljao bi jesti, zato što je sate i sate provodio crtajući i sanjareći, nikada obuzdavan od svojih roditelja. Imao je lijepo djetinjstvo, ali takvo u kojemu su ambicije zauzimale mjesto s Ronaldom Reaganom i bile tabu-tema. Uvijek je pretpostavljao da bi, poput roditelja, od svoga umjetničkoga rada mogao oskudno zarađivati za život i time biti zadovoljan. Ali škola je bila dobra, koledž još bolji i nije mu se sviđala pomisao da to napusti.

Stoga je odlučio poučavati.

Njegovi roditelji to nikada nisu razumjeli. Dobro zarađivati bilo je gotovo jednako loše kao postati republikanac.

Još uvijek je stajao na svome prilazu kad se gospođa Kranowski vratila niz pločnik s Edwardom koji se koprcalo u njezinu naručju. – To je dobri Edward – govorila mu je. – To je mamin dobri dečko.

– Laku noć, gospođo Kranowski – rekao je kad je ponovno prošla pokraj njega.

– Laku noć, Tyleru.

Sviđalo mu se to ludo mjesto.

Njegovo prvo radno mjesto nakon što je diplomirao bila je srednja škola na Floridi, gdje su očajnički trebali profesore pa su im čak isplaćivali dodatne plaće, davali za životne troškove plus troškove preseljenja od kuće u Connecticutu. Nakon otprilike godinu dana počeo je usto držati večernja predavanja iz umjetnosti na mjesnom sveučilištu.

Sretna slučajnost ga je naposljetku dovela u Bascom. Na jednoj konferenciji u Orlando upoznao je profesoricu umjetnosti s Orion Colledgea u Bascomu. Bilo je vina, očajukanja i divlja noć seksa u njezinoj hotelskoj sobi. Nekoliko godina potom, za trajanja nemira tijekom ljetnoga odmora, doznao je za upražnjeno radno mjesto na odsjeku za umjetnost na Orion Colledgeu i ta noć vratila mu se u lijepim i živopisnim slikama. Otišao je na razgovor i dobio posao. Nije se čak ni sjećao imena te žene, bila je to samo avantura. Kad je došao, ona je već bila odselila i nikada je nije našao.

Što je bivao stariji sve je više razmišljao o tome kako se nije oženio, o tome kako je ono što ga je ponajprije dovelo u taj grad bilo još samo jedno nemirno ljetno i san o životu sa ženom s kojom je proveo jednu jedinu noć.

Dobro, je li to zapravo bilo romantično ili jadno?

S bočne strane svoje kuće začuo je, tup udarac pa je izvadio ruke iz džepova i zaputio se prema stražnjem dvorištu. Kad je prije nekoliko dana kosio, trava je bila visoka pa su po cijelome dvorištu bile velike mokre hrpe ostataka pokošene trave.

Vjerojatno je sve trebao pograbiti. Ali što bi sa svom tom travom? Opet, nije ju mogao tek tako ostaviti na velikoj hrpi nasred dvorišta. Što ako se sva ta pokošena trava osuši i uništi živu travu ispod?

Samo jedan dan bez škole i već je bio opsesivno zaokupljen svojim travnjakom. A to stanje će se vjerojatno još više pogoršati.

Što će sa sobom do početka ljetnog semestra?

Morao je pisati podsjetnike da jede. Učinit će to večeras, kako ne bi zaboravio. Zalijepit će ih na hladnjak, kauč, krevet, komodu.

Svjetlo sa stražnjega trijema obasjala je stražnje dvorište... malo dvorište, ni blizu veliko kao ono susjedno. Metalna ograda Waverleyjevih prekrivena kozjom krvlju razdvajala je ta dva dvorišta. Dvaput je, otkad je uselio, Tyler skidao djecu s ograde. Govorili su da su se pokušavali domoći onoga stabla jabuke, što je on smatrao glupim, zato što je bilo barem šest zrelih stabala jabuka u kampusu Oriona. Čemu pokušavati prelaziti preko tri metra visoke ograde sa šiljastim križnim ružama kad su mogli prošetati do Oriona. Rekao je to djeci, ali samo su ga pogledala, kao da ne zna što govori. To je stablo jabuke, rekli su, posebno.

Hodao je duž ograde, duboko udišući opojni miris kozje krvi. Nogom je udario u nešto i kad je spustio pogled zapazio je da je šutnuo jabuku. Potom je pogledom slijedio trag jabuka do male hrpe blizu ograde. Još jedna je uz tup udarac pala na zemlju. Prvi put su tada jabuke pale s njegove strane ograde. Dodavola, nije čak ni mogao vidjeti to stablo iz svoga dvorišta.

Uzeo je malu rumenu jabuku, protrljao je uz svoju sjajnu košulju

i potom zagrizao.

Polako se vraćao do kuće, odlučivši kako će sutra pokupiti jabuke u kutiju, odnijeti ih do Claire i reći joj što se dogodilo. Bio bi to dobar izgovor da je ponovno vidi.

Bio je to vjerojatno još jedan slučaj praćenja neke žene do slijepe ulice.

Ali, dodavola, što onda?

Čini ono što činiš najbolje.

Posljednje čega se sjećao bilo je to da je zakoračio na najnižu stubu svoga stražnjeg trijema.

Potom je usnuo najnevjerojatniji san.

Druga poglavlje

**Deset dana prije
Seattle, Washington**

Sydney je prišla krevetu svoje kćeri. – Probudi se, dušo. Kad je Bay otvorila oči, Sydney je prislonila prst uz usnice djevojčice.

– Poći ćemo, a budući da ne želimo da nas Susan čuje, bit ćemo tiho. Sjećaš se? Kao što smo planirale.

Bay je bez riječi ustala, otišla u kupaonicu i sjetila se ne povući vodu, jer su dvije gradske kuće dijelile zid pa bi je Susan mogla čuti. Potom je Bay obula one svoje cipele s mekanim tihim potplatima i odjenula slojevito ono što joj je Sydney ostavila, jer ujutro je bilo hladnije nego što će biti poslije, a neće biti vremena zaustavljati se i preodjenuti.

Sydney je koračala dok se Bay odijevala. David je poslovno otišao u L. A. i uvijek bi zadužio tu postariju damu u susjednoj kući da drži na oku Sydney i Bay. Prošli tjedan je Sydney iz kuće iznosila odjeću, hranu i ostale stvari u svojoj torbi za kupnju, ne odstupajući od rutine koju joj je Dave odredio, one na koju je Susan neprestano motrila. Bilo joj je dopušteno izvoditi Bay u park ponedjeljkom, utorkom i četvrtkom te odlaziti u prodavaonicu mješovitom robom petkom. Prije dva mjeseca u parku je upoznala jednu majku koja je imala petlje upitati je ono što ostale majke

nisu. Zašto ima toliko modrica? Zašto je tako nervoza? Pomogla je Sydney za tristo dolara kupiti stari Subaru. U posljednje dvije godine Sydney je uspjela uštedjeti pozamašnu svotu novca, uzimajući često Davidu iz novčanika novčanice od jednoga dolara, skupljajući sitniš među jastucima kauča i vraćajući stvari za gotovinu, ono što bi kupila čekom, o čemu je David strogo pazio. Odnosila je hranu i odjeću toj ženi u park, staviti u automobil. Sydney se uzdala u Boga da ta dama, Greta, nije zaboravila parkirati automobil na mjestu na kojemu su se dogovorile. Zadnji put je s njom razgovarala u četvrtak, a sad je bila nedjelja. David će se navečer vratiti kući.

Svaka dva ili tri mjeseca David je zrakoplovom odlazio u L. A. osobno provjeriti kako posluje restoran koji je preuzeo. Uvijek je ostajao zabaviti se sa svojim partnerima, starim prijateljima s koledža UCLA⁵. Kući bi se vraćao sretan, pomalo pripit, što bi potrajalo dok ne bi poželio seks i ona se ne bi uspoređivala s djevojkama s kojima je bio u Los Angelesu. Nekada je i sama bila poput tih djevojaka. Opasni muškarci bili su joj specijalnost, baš kao što je oduvijek zamišljala da su to bili i za njezinu majku... što je bio jedan od brojnih razloga zbog kojih je napustila Bascom samo s naprtnjačom i nekolicinom majčinih fotografija koje su joj pravile društvo na putu.

– Spremna sam – prošaptala je Bay kad je ušla u hodnik po kojemu je Sydney koračala.

Sydney je kleknula i zagrlila svoju kćer. Imala je već pet godina i bila je dovoljno odrasla da shvati ono što se događalo u njezinoj kući. Sydney je nastojala držati Davida podalje od bilo kakvoga utjecaja na Bay i prema nekom nepisanom dogovoru nije joj

⁵ UCLA – University of California, Los Angeles

naudio, sve dotle dok ga je Sydney pokorno slušala. Ali primjer koji je, Sydney davala bio je stravičan. Unatoč svim svojim manjkavostima, Bascom je bio siguran i vrijedilo je vratiti se u to mjesto koje je prezirala, samo da Bay napokon spozna što znači osjetiti sigurnost.

Sydney se odmaknula prije nego što ponovno zaplače. – Hajde, dušo.

Nekada joj odlasci nisu teško padali. Cesto je to činila prije nego što je upoznala Davida. Sada joj je zbog straha disanje bilo otežano.

Kad je prvi put napustila Sjevernu Karolinu, Sydney je otišla ravno u New York, gdje se mogla stopiti s ostalima i gdje nitko nije pomislio da je neobična, tamo gdje prezime Waverley nije ništa značilo. Uselila se k nekim glumcima koji su je iskoristili da usavrše svoj južnjački naglasak, dok se ona nastojala riješiti svoga. Nakon godine dana otišla je u Chicago s čovjekom koji je krao automobile, zarađujući tako za život, dobar život. Kad su ga uhvatili, uzela je njegov novac i odselila u San Francisco, gdje je od toga živjela još godinu dana. Tada je, kako je ne bi pronašao, promijenila ime i postala Cindy Watkins. Bilo je to ime jedne njezine stare prijateljice iz New Yorka. Nakon što je novca nestalo, otišla je u Vegas i posluživala pića. Djevojka koja je putovala od Vegasa do Seattlea imala je prijateljicu koja je radila u restoranu imena David's on the Bay i objema im našla posao.

Vlasnik, David, mahnito je privlačio Sydney. Nije bio zgodan, ali je bio moćan, što joj se sviđalo. Moćni muškarci bili su uzbudljivi, sve do one točke kad su postajali zastrašujući, a ona bi tada uvijek odlazila. Dobro se izvježbala dotaknuti vatru i ne opeći se. Situacija s Davidom postala je zastrašujuća otprilike pola godine nakon što se s njim počela viđati. Katkad bi je udario, nanijevši joj

modrice, vezao je u krevetu i govorio joj kako je silno voli. Potom ju je počeo pratiti do prodavaonice mješovitom robom i kad bi išla k prijateljima. Bila je isplanirala napustiti ga, ukrasti mu nešto novca iz restorana i otići u Meksiko s djevojkom koju je upoznala u praonici rublja, ali tada je doznala da je trudna.

Bay je stigla sedam mjeseci poslije i dobila ime po Davidovu restoranu. Prve godine Bayina života Sydney je bila ogorčena na to tiho djetešce zbog svega što je pošlo po zlu. David je sad bio gnjusan, zastrašujući je daleko iznad granice za koju je mislila da je dovoljna da bi netko bio zastrašen. Osjetio je to i još je više udarao. Nije to bio dio njezina plana. Nije željela obitelj. Nikada nije računala na to da će ostati s nekim od tih muškaraca koje je upoznala. A sada je morala ostati, zbog Bay.

Jednoga dana sve se promijenilo. Još uvijek su živjeli u stanu koji su ona i David dijelili prije nego što su se uselili u kuću u gradu. Bay je imala jedva godinu dana i tiho se igrala opranim rubljem u košari, navlačeći preko glave kuhinjske krpe i prebacujući ručnike preko nogu. Odjednom je Sydney vidjela sebe kako se sama igra dok njezina majka krši ruke, koračajući kućom Waverleyjevih u Bascomu, prije nego što je ponovno otišla bez riječi. Prožeo ju je snažan osjećaj i koža joj se naježila kad je glasno dahnula. Toga trenutka prestala se truditi biti poput svoje majke. Njezina je majka nastojala biti kreplosna osoba, ali nikada nije bila dobra majka. Ostavila je kćeri bez objašnjenja i nikada se više nije vratila. Sydney je namjeravala biti dobra majka, a dobre majke su štitile svoju djecu. Trebala joj je za to godina dana, ali naposljetku je shvatila da ne mora ostati samo zato što ima Bay. *Mogla je povesti Bay.*

Toliko je već u prošlosti bila dobra u bježanju da se uljuljkala u lažni osjećaj sigurnosti, jer nikada nitko nije pošao za njom.

Zapravo je uspjela završiti frizersko-kozmetičku školu prije nego što je izišla iz salona u Boiseu, gdje je dobila svoj prvi posao, i zatekla Davida na parkiralištu. Prije nego što ga je ugledala kako stoji pokraj automobila, bila je okrenula lice prema vjetru, namirisala lavandu i pomislila kako taj miris nije osjetila još od Bascoma. Činilo se da potječe iz samog salona, kao da je pokušava navesti da pođe natrag za njim.

Tada je ugledala Davida, koji ju je uvukao u automobil. Bila je iznenađena, ali nije se opirala, zato što se nije željela dovesti u neugodnu situaciju pred svojim novim prijateljima iz salona. David ih je odvezao i parkirao blizu restorana brze hrane, gdje ju je udario šakama sve dok nije izgubila svijest. Kad se pribrala, ševio ju je na stražnjem sjedalu automobila. Poslije je unajmio sobu u motelu i dopustio joj da se okupa, govoreći joj kako je za sve sama kriva kad je ispljunula zub u umivaonik. Nakon toga su otišli preuzeti Bay iz jaslica, gdje je David doznao da je Bay upisana i na taj način ih pronašao. Bio je šarmantan i odgajatelji su mu povjerovali kad je rekao da je Sydney imala prometnu nezgodu.

Po povratku u Seattle, njegov bijes pojavljivao bi se posve nenadano. Bay bi bila u susjednoj prostoriji i Sydney bi joj pravila sendvič s maslacem od kikirikija ili bi se tuširala kad bi se David odjednom pojavio i udario je u trbuh ili je priklještio uz pult i poderao joj kratke hlače, skidajući ih, nakon čega bi se bacao na nju, govoreći joj kako ga više nikada neće ostaviti.

Protekle dvije godine, sve otkako ju je dovukao natrag iz Boisea, Sydney bi ušla u sobu i namirisala ruže ili bi se probudila s okusom kozje krvi u zraku. Činilo se kako ti mirisi dopiru kroz prozor ili kroz vrata, uvijek izvana.

Jedne noći, dok je promatrala usnulu Bay tiho plačući i pitajući se kako sačuvati svoju kćer kad su u opasnosti ako odu i ako

ostanu, odjednom je shvatila smisao toga.

Mirisala je kuću.

Morale su otići kući.

Ona i Bay su u praskozorje sjedile u parku. Prva susjeda Susan mogla je čuti prednja i stražnja vrata pa su prišle prozoru u dnevnom boravku koji je gledao na komadićak bočnoga dvorišta koji Susan nije mogla vidjeti. Sydney je prethodno izbacila mrežu pa joj je bilo preostalo samo tiho otvoriti prozor i prvo spustiti Bay. Potom je spustila svoju torbu za kupnju, još jedan kovčeg koji je bila spakirala i malu Bayinu naprtnjaču – bila je dopustila Bay da je sama spakira, punu tajnih stvari koje su joj činile zadovoljstvo. Sydney je ispuzala i povelala Bay kroz grmlje hortenzije na parkiralište pokraj njihove kuće. Greta iz parka rekla je ostaviti Subaru ispred bloka zgrada na broju 100, ulicu dalje. Ostavit će ključeve iznad štitnika za sunce. Nije imala osiguranje ni potvrdu o vraćenju staroj tablici koja joj je trebala, ali to nije bilo ni važno. Bilo je važno samo to da ih odvede odatle.

Sipila je kišica dok su ona i Bay trčkarale duž pločnika, izbjegavajući svjetlo uličnih svjetiljki.

Sydney je kiša sa šišaka kapala u oči kad su se napokon zaustavile ispred gradske kuće na broju 100. Pogledavala je uokolo. Gdje je bio? Ostavila je Bay i trčala gore-dolje po parkiralištu. Ugledala je jedan Subaru, ali bio je previše lijep da bi stajao samo tristo dolara. Osim toga, bio je zaključan, unutra su bile novine i šalica za kavu Eddie Bauer. Pripadao je nekome drugome.

Ponovno je optrčala parkiralište. Provjerila je i u još jednoj ulici dalje, kako bi bila sigurna.

Nije ga bilo.

Dotrčala je natrag do Bay, bez daha, zgrožena što je, makar

samo na tren, zbog panike ostavila dijete samo. Postajala je nemarna, a nije takva mogla biti. Ne sada. Sjela je na rubnik između Honde i kamioneta marke Ford i zagnjurila lice među ruke. Sva ta hrabrost protraćena je. Kako je mogla povesti Bay natrag kad je situacija bila takva kakva jest? Sydney više nije mogla, neće više biti Cindy Watkins.

Kad je Bay prišla i sjela pokraj nje, Sydney ju je zagrlila.

– Bit će sve u redu, mamice.

– Znam da hoće. Sjedit ćemo ovdje još malo, može? Pusti da mamica smisli što učiniti.

U četiri ujutro, parkiralište je bilo tiho, zbog čega je Sydney naglo podignula glavu začuvši zvuk automobila. Požurila je s Bay što je moguće bliže kamionetu, kako bi izbjegla da ih otkriju. Što ako je to bila Susan? Što ako je rekla Davidu?

Svjetla automobila sporo su se približavala, kao da nešto traže. Sydney je zaklonila Bay i sklopila oči, kao da to može pomoći.

Automobil se zaustavio i vrata su se bučno zalupila.

– Cindy?

Podigla je pogled i ugledala Gretu, nisku plavušu koja je uvijek nosila kaubojske čizme i dvije velike okrugle tirkizne naušnice.

– O, Bože – prošaptala je Sydney.

– Oprosti – rekla je Greta kleknuvši pred nju. – Jako mi je žao. Pokušala sam ovdje parkirati, ali me tip koji živi preko puta uhvatio i rekao da će pozvati pauk. Vozikam se već pola sata čekajući te.

– O, Bože!

– U redu je. – Greta je povukla Sydney, pomogavši joj da se osovi na noge pa povelu nju i Bay do Subaru karavana s plastikom preko razbijenog prozora na suvozačkoj strani i zahrđalim mjestima od odbojnika do odbojnika. – Čuvaj se. Otidi što dalje možeš.

– Hvala ti.

Greta je potvrdno kimnula i smjestila se na suvozačko mjesto džipa koji ju je slijedio na parkiralište.

– Vidiš, mamice? – rekla je Bay. – Znala sam da će sve biti u redu.

– I ja – slagala je Sydney.

Jutro nakon domjenka kod Anne Chapel, Claire je pošla u vrt po košaru metvice. Počela je spremati hranu za godišnji ručak Amaterske udruge botaničara u petak u Hickoryju. S obzirom na to da su bili botaničari, sviđala im se zamisao da jedu jestivo cvijeće. Budući da se radilo o hrpi ekscentričnih bogatih starih dama, dobro su plaćale i mogle su joj dati puno preporuka. Bio je uspješan potez dobiti taj posao, ali nije bio jednostavan pa će morati potaknuti i unajmiti nekoga od mještana da joj pomogne pri posluživanju.

Vrt je bio ograđen teškom metalnom ogradom, poput gotičkoga groblja, i kozja krv koja se uz nju privijala bila je na pojedinim mjestima debela pola metra, potpuno zaklanjajući mjesto od pogleda. Čak su i ulazne vratnice bile prekrivene povijušom kozje krvi i ključanica je bila tajni džep koji je samo nekolicina uspijevala naći.

Kad je ušla, odmah ga je zapazila.

Tamo, u grozdu čipke kraljice Anne, izbijalo je sićušno lišće bršljana.

Bršljan u vrtu.

Preko noći.

Vrt joj je govorio da je nešto pokušavalo ući u nj, nešto što je bilo lijepo i doimalo se neškodljivim, ali što bi sve preuzelo bude li prigode.

Brzo je iščupala bršljan i duboko kopala tragajući za korijenjem. Uto je ugledala dlakavu povijušu bršljana kako se šulja uz grm jorgovana i polako joj se privukla.

U žurbi nije za sobom zatvorila vrtne vratnice i poslije pola sata naglo je okrenula glavu, iznenađena kad je začula škripu koraka po šljunkovitoj stazi koja je poput zmije vijugala oko cvijeća.

Bio je to Tyler, nosio je kartonsku kutiju od mlijeka i osvrtao se oko sebe, kao da je zašao u kakvo začarano mjesto. Tu je sve odjednom cvalo, čak i u doba godine u kojemu to nije bilo za očekivati. Odjednom se zaustavio ugledavši Claire kako kleči i kopa korijenje bršljana ispod grma jorgovana. Pogledao ju je, kao da je pokušava razaznati u tami.

– Ja sam, Tyler Hughes – rekao je, kao da ga ne bi prepoznala. – Susjed.

Potvrdno je kimnula. – Sjećam se.

Prišao joj je. – Jabuke – rekao je, čučnuvši pokraj nje i spustivši kutiju na zemlju. – Pale su preko ograde. Ima ih barem deset. Nisam znao koristiš li ih za *catering* pa sam pomislio kako je najbolje da ih ovamo donesem. Probao sam kucati na vrata, ali nitko mi nije odgovorio.

Claire je, što je moguće nježnije, gurnula kutiju dalje od njega. – Ne koristim ih. Ali, hvala vam. Vi ne volite jabuke?

Odmahnuo je glavom. – Tek ponekad pojedem koju. Da mi život ovisi o tome, ne mogu shvatiti kako su dospjele u moje dvorište. Stablo je predaleko.

Nije spomenuo viziju, zbog čega je osjetila olakšanje. Nije smio pojesti nijednu. – Sigurno vjetar – rekla je.

– Znaš, na stablima u kampusu u ovo doba godine jabuke nisu zrele.

– Ovo stablo cvate zimi i rađa jabuke cijelo proljeće i ljeto.

Tyler je ustao i zagledao se u stablo. – Dojmljivo.

Claire se i sama osvrnula preko ramena pogledati u stablo. Nalazilo se u stražnjem dijelu posjeda. Nije bilo visoko, ali izraslo je u širinu. Grane su mu se protezale poput ruku plesača i jabuke su rasle na samim krajevima, kao da na svojim dlanovima drže plodove. Bilo je to lijepo staro stablo, čija je siva kora na mjestima bila izbrazdana i oguljena. Jedina trava u vrtu bila je oko toga stabla, protežući se otprilike tri metra izvan dosega njegovih grana.

Claire nije znala zašto, ali povremeno bi stablo uistinu odbacilo jabuke, kao da mu je dosadno. Dok je bila mlada, prozor njezine spavaće sobe gledao je na vrt. Znala je ljeti spavati pokraj otvorena prozora i katkad bi se ujutro probudila zatekavši jednu ili dvije jabuke na podu.

Claire je ozbiljno pogledala stablo. Povremeno je djelovalo, navodeći ga da se lijepo ponaša. – To je samo stablo – rekla je i okrenula se natrag prema grmu jorgovana. Nastavila je čupati korijenje bršljana.

Tyler je stavio ruke u džepove, promatrajući je dok radi. Godinama je sama radila u vrtu pa je shvatila kako joj je nedostajala nečija nazočnost. Sjetila se vrtlarjenja s bakom. To nikada nije trebao biti samotnički posao. – Dakle, živiš li dugo u Bascomu? – napokon je upitao Tyler.

– Gotovo cijeli život.

– Gotovo?

– Obitelj mi je odavde. Majka mi je ovdje rođena. Otišla je, ali vratila se kad sam imala šest godina. Od tada sam ovdje.

– Znači, odavde si.

Claire se zaledila. Kako je to mogao učiniti? Kako joj je to mogao učiniti sa samo tri male riječi? Upravo joj je rekao ono što je

oduvijek željela čuti. Uspjelo mu je, čak ni ne znajući kako je to učinio. On je bio onaj bršljan, nije li? Vrlo sporo je okrenula glavu i podignula pogled prema njemu, njegovu mršavom vitkom tijelu, njegovim nezgrapnim crtama lica, njegovim divnim smeđim očima. – Da – rekla je zabezeknuto.

– I, tko su ti gosti? – upitao je.

Potrajao je trenutak dok joj te riječi nisu doprle do svijesti. – Nemam nikakve goste.

– Dok sam prolazio pokraj prednjega dijela kuće, netko se zaustavio uz rubnik, automobil je bio pun kutija i torba. Pomislio sam da se useljavaju.

– Čudno. – Claire je ustala i skinula rukavice. Okrenula se i izišla iz vrta, pobrinuvši se za to da Tyler pođe za njom. Nije imala povjerenja ostaviti stablo samo s njim, čak i ako nije pojeo jabuke.

Hodala je duž prilaza koji je vijugao pokraj kuće i odjednom se naglo zaustavila pokraj stabla tulipana u prednjem dvorištu. Tyler joj je prišao iza leđa, blizu, i stavio ruke na njezina ramena, kao da je svjestan činjenice da su joj noge omlitavjele.

Još bršljana.

Mala djevojčica, otprilike petogodišnjakinja, trčala je dvorištem raširenih ruku, poput zrakoplova. Žena se naslanjala na stari Subaru karavan parkiran na ulici. Ruke su joj bile čvrsto prekrížene na prsima dok je promatrala djevojčicu. Doimala se sitnom, krhkom, neoprane svijetlosmeđe kose, s dubokim podočnjacima ispod očiju. Činilo se kako se suzdržava da ne zadrhti.

Claire se odsutno zapitala nije li se tako osjećala njezina baka kad joj se nakon dugo godina kući vratila kći, kad se trudna Lorelei pojavila na njezinu kućnom pragu sa šestogodišnjakinjom koja joj se privijala uz nogu. To olakšanje, taj bijes, tu tugu, tu paniku.

Napokon uspjevši pokrenuti noge, prešla je preko dvorišta,

ostavljajući Tylera iza sebe.

– Sydney?

Prenuvši se, Sydney se brzo odmaknula od automobila. Pogledom je od glave do pete odmjerila Claire prije nego što se osmijehnula. Nestalo je one nesigurne žene koja se obujmila rukama i zamijenila ju je ona stara Sydney, ona koja je uvijek prezrivo gledala na obiteljsko prezime, ne shvaćajući nikada kakav je dar bio tu biti rođen. – Bog, Claire.

Claire se zaustavila na pločniku, nekoliko metara dalje od nje. Mogla je biti duh ili možda netko tko je nevjerojatno nalikovao Sydney. Sydney kakvu je Claire poznavala nikada ne bi dopustila da joj kosa tako izgleda. Ni mrtvu je ne bi našli u majici s mrljama od hrane. Nekada je bila vrlo pedantna, vrlo pribrana. Uvijek se silno trudila ne izgledati poput jedne od Waverleyjevih. – Gdje si bila?

– Posvuda. – Sydney se osmijehnula, onim svojim neobičnim osmijehom i odjednom više nije bilo važno kako su joj izgledale kosa i odjeća. Da, bila je to Sydney.

Ona mala djevojčica iz dvorišta pritrčala je Sydney i stala pokraj nje. Sydney ju je zagrlila. – Ovo je moja kći, Bay.

Claire je pogledala u djevojčicu i uspjela se osmijehnuti. Imala je tamnu kosu, tamnu poput Clairine, ali majčine plave oči.

– Bog, Bay.

– A to je?... – upitala je potičući Sydney.

– Tyler Hughes – predstavio se, pruživši ruku pokraj Claire. Nije ni bila svjesna da je ponovno prišao iza nje i prenu se. – Živim preko puta, prvi susjed.

Sydney se rukovala s Tylerom i potvrdno kimnula. – U staroj kući Sandersonovih. Dobro izgleda. Nije bila plava kad sam je zadnji put vidjela, već ogavno pljesnivo bijela.

– Ne mogu to sebi pripisati u zasluge. Kupio sam je takvu.
– Ja sam Sydney Waverley, Clairina sestra.
– Drago mi je što smo se upoznali. Upravo sam na odlasku. Claire, zatrebaš li me zbog nečega... – Stisnuo je Claire za rame, a potom otišao. Bila je zbunjena. Nije željela da ode. Ali, naravno, nije mogao ostati. Sada je bila sama sa Sydney i njezinom mirnom kćeri i pojma nije imala što učiniti.

Sydney je mrdala obrvama. – Seksi je.

– Waverley – rekla je Claire.

– Što?

– Rekla si da se prezivaš Waverley.

– Kad sam to zadnji put provjeravala.

– Mislila sam da mrziš to prezime.

Sydney je neodređeno slegnula ramenima.

– A što je s Bay?

– I ona se preziva Waverley. Idi se još malo poigrati, dušo – rekla je Sydney i Bay je potrčala natrag u dvorište. – Ne mogu vjerovati kako ta kuća sjajno izgleda. Nova boja, novi prozori, novi krov. Nikada nisam ni pomišljala da bi mogla tako dobro izgledati.

– Obnovila sam je novcem od životnog osiguranja bake Waverley.

Sydney se na trenutak okrenula, tobože pogledati za Tylerom koji se penjao uz stube svoga ulaznoga trijema, a potom ušao u kuću. Ukočila se i Claire se učinilo da su to za Sydney šokantne vijesti. Je li uistinu očekivala da će zateći baku živu i zdravu? Što je očekivala? – Kada? – upitala je Sydney.

– Što kada?

– Kada je umrla?

– Prije deset godina. Na Badnjak, one godine kad si otišla. Nisam znala kako stupiti u kontakt s tobom. Nismo znali kamo si otišla.

– Baka je znala, rekla sam joj. Reci imaš li što protiv ako parkiram ovu krtiju iza kuće? – Sydney je šakom pokucala po haubi. – Na neki način mi stvara nelagodu.

– Što se dogodilo s bakinim starim automobilom, onim koji ti je dala?

– Prodala sam ga u New Yorku. Baka mi je rekla da ga mogu prodati ako želim.

– Znači, tamo si bila, u New Yorku?

– Nisam. Tamo sam boravila samo godinu dana. Bilo me posvuda. Baš kao mame.

Pogledi su im se prikovali i odjednom je sve utihnulo. – Što radiš ovdje, Sydney?

– Trebam mjesto na kojem ću ostati.

– Koliko dugo?

Sydney je duboko uzdahnula. – Ne znam.

– Ne možeš ostaviti Bay ovdje.

– Što?

– Kao što je mama nas ostavila. Ne možeš je ostaviti ovdje.

– Ja svoju kćer nikada ne bih ostavila! – uskliknula je Sydney, u čijim se riječima osjećao prizvuk histerije i Claire je odjednom postala svjesna svega onoga što nije bilo izgovoreno, priče koju Sydney nije pričala. Nešto značajno se moralo dogoditi, čim se Sydney vratila. – Što želiš od mene, Claire, da te preklinjem?

– Ne, ne želim da preklinješ.

– Nemam kamo drugdje otići – rekla je Sydney, prisiljavajući se izbaciti te riječi iz sebe, poput pljuckanja ljusaka sjemenki suncokreta na pločnik, gdje su se lijepile i pržile na suncu, postajući sve čvršće i čvršće.

Što je Claire trebala učiniti? Sydney je bila dio obitelji. Claire je na težak način naučila da ih ne treba uzimati zdravo za gotovo. Osim

toga, naučila je da te mogu povrijediti više od bilo koga na ovome svijetu. – Jesi li doručkovala?

– Nisam.

– Nađemo se u kuhinji.

– Dođi, Bay. Parkirat ću automobil otraga – zazvala je Sydney i Bay je pritrčala svojoj majci.

– Bay, voliš li ti Pop-Tarts od jagoda? – upitala je Claire.

Bay se osmjehnula. Bio je to isti Sydneyin osmijeh. Claire je gotovo boljelo gledati to, prisjećajući se svega onoga što je željela da može vratiti iz vremena dok je Sydney bila dijete, poput tjeranja Sydney van iz vrta kad je željela vidjeti što Claire i njihova baka rade i skrivanja recepata na visokim policama kako Sydney nikada ne bi doznala njihove tajne. Claire se oduvijek pitala nije li ona bila ta zbog koje je Sydney zamrzila biti jednom od Waverleyjevih. Hoće li to dijete također zamrziti sve što je Waverleyjevo. Bay to nije znala, ali imala je dara. Možda ju je Claire mogla naučiti da ga iskoristi. Claire nije znala hoće li se ona i Sydney ikada pomiriti ni koliko će dugo Sydney ostati, ali možda je s Bay mogla pokušati nadoknaditi sve ono što je učinila.

U samo nekoliko minuta Clairin život se promijenio. Baka je preuzela nju i Sydney. Isto će Claire učiniti za Sydney i Bay. Bez postavljanja pitanja. Tako to čini prava Waverleyjeva.

– Pop-Tarts su mi najdraži! – rekla je Bay.

Sydney se doimala zaprepaštenom – Kako si znala?

Nisam – odgovorila je Claire, okrećući se prema kući. – Evanelle je znala.

Sydney je parkirala Subaru otraga pokraj bijeloga mini dostavnog vozila, ispred garaže koja je bila odvojena od kuće. Bay je iskočila

iz automobila, ali Sydney je izišla nešto sporije. Uzela je svoju torbu za kupnju i Bayinu naprtnjaču, a potom zaobišla do stražnjega dijela automobila i odvijačem skinula tablice države Washington. Gurnula ih je u torbu. Eto. Nema više nikakvoga traga gdje su bile.

Bay je stajala na prilazu koji je razdvajao kuću od vrta. – Hoćemo li doista živjeti ovdje? – upitala je po stoti put otkad su se toga jutra parkirale ispred kuće.

Sydney je duboko uzdahnula. Bože, nije mogla vjerovati u to. – Hoćemo.

– To je princezina kuća. – Okrenula se i pokazala prema otvorenim vratnicama. – Mogu li ući vidjeti cvijeće?

– Ne. To je Clairino cvijeće. – Začula je tup udarac i vidjela kako se jedna jabuka zakotrljala iz vrta, zaustavivši se ispred njezinih nogu. Na trenutak se netremice zagledala u nju. Nitko u njezinoj obitelji nikada nije držao neobičnim imati stablo koje proriče budućnost i baca jabuke na ljude. Ali bila je to bolja dobrodošlica od one koju joj je priredila Claire. Šutnula je jabuku natrag u vrt. – I drži se podalje od toga stabla jabuke.

– Ne volim jabuke.

Sydney je kleknula ispred Bay. Gurnula je kosu maloj djevojčici iza ušiju i izravnala joj suknju. – Dobro, reci mi kako se zoveš?

– Bay Waverley.

– A gdje si rođena?

– U jednom Greyhound autobusu.

– Tko ti je otac?

– Ne znam.

– Odakle si?

– Odasvud.

Uzela je kćer za ruke. – Jasno ti je zašto to moraš govoriti, je li?

- Zato što smo ovdje drukčije. Nismo ono što smo bile.
- Zadržljuješ me.
- Hvala. Misliš li da ću se svidjeti Claire?

Sydney je ustala pa je potrajalo nekoliko trenutaka da povрати ravnotežu kad su joj se pred očima pojavile tamne točke i kad se na trenutak svijet zavrtio oko svoje osi. Osjećala je bockanje kao kad se naježi koža i boljelo ju je kad bi zatreptala. Bila je preumorna i jedva je uspijevala hodati, ali nije mogla dopustiti da je Bay vidi takvu, a posve sigurno nije mogla dopustiti da je takvu vidi Claire. Uspjela se osmijehnuti. – Bila bi luda da joj se ne sviđi.

- Sviđa mi se. Poput Snjeguljice je.

Kroz ostakljeni trijem ušle su u kuhinju i Sydney se sa strahopoštovanjem osvrnula oko sebe. Kuhinja je bila obnovljena i sad je zauzimala većinu onoga što je nekada bila blagovaonica. Sve je bilo od nehrđajućega čelika i djelotvorno, bila su tu dva profesionalna hladnjaka i dvije pećnice.

Bez riječi su prišle kuhinjskom stolu i sjele, promatrajući Claire koja je pristavljala kavu, a potom gurnula dva Pop-Tartsa u toster. Claire se promijenila... ne naveliko, nego na mnoštvo sitnih načina, poput onoga kako se mijenja svjetlo tijekom dana. Drukčiji nagib pada, drukčija nijansa. Drukčije se držala, nije više bila onako pohlepna i sebična. Doimala se lagodno, na način “ne miči me nikamo i meni će biti dobro”.

Promatrajući je, Sydney je odjednom sinulo da je Claire lijepa. Sydney nikada prije nije shvaćala da je njezina sestra tako lijepa. Onaj muškarac s kojim je bila maloprije, onaj prvi susjed, mislio je kao i ona. Bilo je posve očito da ga je Claire privlačila. A i Bay je bila očarana njome, ne skidajući pogleda s nje čak ni onda kad je pred nju stavila tople Pop-Tartse i čašu mlijeka.

- Dakle, vodiš *catering* tvrku? – napokon je upitala Sydney kad

joj je Claire pružila šalicu kave. – Vidjela sam dostavno vozilo.

– Da – odgovorila je Claire, okrećući se prema zapuhu metvice i jorgovana. Kosa joj je bila duža nego što ju je znala imati i prekrivala joj je ramena, poput šala. Koristila ju je kao zaštitu. Ako je bilo nešto što je Sydney poznavala, onda je to bilo kosa. Voljela je frizersko-kozmetičku školu i obožavala je raditi u salonu u Boiseu. Kosa je o ljudima govorila više nego što su to sami znali i Sydney je prirodno razumjela taj jezik. Iznenadilo ju je što su neke djevojke u školi za uljepšavanje smatrale da je to teško. Za Sydney je to bilo druga narav. Oduvijek.

Nije imala snage nastaviti razgovarati s Claire kad je ova to otežavala pa je otpila gutljaj kave i osjetila u njoj cimet, baš onako kako ju je nekada kuhala baka Waverley. Poželjela je popiti još, ali ruka joj je zadrhtala i morala je odložiti šalicu.

Kad je zadnji put spavala? Potrudila se pobrinuti da Bay odspava, ali ona je bila previše prestrašena da bi povremeno odspavala dulje od nekoliko malih vremenskih džepova zaredom na odmaralištima i parkiralištima Wal-Marta duž puta. U mislima su joj, vijugajući, neprestano prolazili kilometri autoceste i još uvijek je osjećala njezino brujanje u kostima. Trebalo im je deset dana, preživljavajući na hrani koju je bila spakirala, bijelom kruhu, tankim tvrdim keksima začinjenim đumbirom i jeftinim pakiranjima maslaca od kikirikija i krejera, onih u kojima je maslac od kikirikija imao okus ulja i krejera koji su se na dodir mrvili. Nije bila sigurna koliko još dugo može izdržati da se ne rasplače.

– Dođi, Bay – rekla je Sydney čim je Bay završila s doručkom. – Pođimo gore na kat.

– Stavila sam na krevet nove plahte koje sam dobila od Evanelle – rekla je Claire.

– Koja soba?

– Tvoja soba je još uvijek tvoja soba. Bay može spavati u mojoj staroj sobi. Ja sada spavam u bakinoj – rekla je, okrenuta im leđima dok je iz ormarića počela spuštati velike posude s brašnom i šećerom.

Ne osvrćući se, Sydney je pvela Bay ravno prema stubištu, jer bila je dovoljno dezorijentirana i nije željela otkriti što se još promijenilo. Bay je potrčala uz stube ispred nje i čekala, osmijehujući se.

Vrijedilo je. Sve ovo vrijedilo je toga, samo da svoje dijete vidi tako sretnim.

Sydney ju je prvo odvela do stare Clairine sobe. Namještaj je bio drukčiji, rasparen. Stol za šivanje nekada je bio u prizemlju u dnevnom boravku i krevet je nekada bio u bakinoj sobi. Bay je pritrčala prozoru. – Sviđa mi se ova soba.

– Tvoja teta Claire nekada je znala sate i sate provoditi uz taj prozor, zagledana u vrt. Možeš spavati sa mnom ako želiš. Moja soba gleda na onu plavu kuću u susjedstvu.

– Možda.

– Počet ću unositi naše stvari. Pođi sa mnom.

Bay ju je pogledala s puno nade. – Mogu li ostati ovdje?

Bila je previše umorna za prepirku. – Ne izlazi iz te sobe. Ako želiš poći u istraživanje, to ćemo učiniti zajedno.

Sydney je ostavila Bay, ali umjesto da siđe po kutije i torbe koje je ostavila u automobilu, otišla je u svoju staru sobu. Dok je bila mala, puno je vremena u toj sobi provodila sama, zamišljajući katkad da ju je tamo zarobila njezina zla sestra, kao u bajci. Dvije godine nakon što ih je majka ostavila, Sydney je čak spavala držeći plahte zavezane u užu ispod kreveta, kako bi mogla spuznuti kroz prozor kad se njezina majka vrati spasiti je. Postavši starija i mudrija, shvatila je da se majka neće vratiti. Također je shvatila da

je njezina majka svojim odlaskom, prije svega, imala dobru zamisao. Sydney nije mogla dočekati da pođe na koledž za svojim dečkom, Hunterom Johnom Mattesonom, zato što će zauvijek biti zaljubljeni pa će biti u redu čak i ako se vrate u Bascom, jer se on prema njoj nikada nije ponašao kao prema jednoj od Waverleyjevih. Sve do samoga kraja.

Duboko je uzdahnula i s puno poštovanja ušla u tu prostoriju, crkvu starih uspomena. Njezin krevet i toaletni stolić još uvijek su bili tamo. Na zrcalu u prirodnoj veličini i dalje su bile neke njezine stare naljepnice. Otvorila je ormar i zatekla hrpu naslaganih kutija, punih stare platnene robe među koje su bili zašli miševi. Ali prostorija nije odisala zapuštenošću. Nije bilo nimalo prašine i mirisala je na staro i poznato, poput klinčića i cedrovine. Claire je vodila brigu o njoj i nije ju pretvorila u dnevni boravak, napunila stvarima koje joj nisu bile potrebne, kao ni onima koje više nije koristila niti je iznijela Sydneyin stari namještaj.

To ju je pogodilo.

Sydney je prišla rubu kreveta i sjela. Stavila je ruku preko usana dok je plakala, kako je ne bi čula Bay, koja je tiho pjevušila u susjednoj sobi.

Deset dana na putu.

Bilo joj je potrebno kupanje.

Claire je izgledala ljepše i urednije od nje.

Bake Waverley više nije bilo.

Bay se tu sviđalo, ali ona još nije shvaćala što je značilo biti jednom od Waverleyjevih.

Što je David radio?

Je li ostavila kakve tragove iza sebe?

Toliko toga se promijenilo, ali njezina soba bila je ista onakva kakva je bila kad je iz nje otišla.

Privukla se jastuku navrh kreveta i smotala ga u grudicu.
Nekoliko sekundi potom je zaspala.

Treće poglavlje

Bilo je nekakve umjetnosti u muškoj stražnjici. Samo to. Zapravo, ništa više od toga.

Mladi trkači na sveučilišnoj stazi imali su takav duh i polet i vjerojatno je najbolje od svega bilo to što ih Evanelle, čak i ako je nekada osjetila potrebu nešto im dati, nikada ne bi mogla uhvatiti. Očito je zbog svoje darovitosti to znala pa nikada nije ni odlučila dati svoj doprinos na stazi tijekom školske godine. Ali ljeti je na stazi bilo sporijih, starijih ljudi pa bi im Evanelle katkad morala dati paketiće kečapa i pincetu. Jednoga dana je čak jednoj starici morala dati staklenku meda. Ljeti su je čudno pogledavali na stazi.

Toga jutra je, umjesto da ode na stazu, Evanelle odlučila prošetati do grada prije nego što se trgovine otvore. Uvijek je bilo trkača oko trga. Slijedila ih je nekolicinu, sve dok nije došla do Fred's Gourmet Groceryja i slučajno provirila kroz prozor. Bilo je puno ranije nego što se obično pojavljivao na poslu, ali Fred je bio tamo, u čarapama, vadio posudu s jogurtom iz odjeljka mliječnih proizvoda. Njegova zgužvana odjeća bila je jasan pokazatelj da je tu proveo noć. Evanelle je pretpostavila kako na Jamesa nije djelovalo vino od geranija ili je Fred možda, na kraju krajeva, odlučio ne iskoristiti ga. Katkad su ljudi koji su dugo zajedno zamišljali da je nekada bilo bolje, čak i onda kad nije bilo tako. Uspomene, često teške i bolne, smekšavaju se poput bresaka što su starije.

Fred i James bili su postojan par, svi su to znali. Činjenicu da su

pripadali gay populaciji svi su odavno zanemarili, kad je bilo očito da su jedni od onih vječno nerazdvojnih, što je bila značajka obično rezervirana za vrlo stare parove. Poznavala je Freda. Znala je da mu je važno što ljudi misle o njemu. Zbog toga je uvelike nalikovao ocu, iako to sam nikada ne bi priznao. Kad bi mu netko uputio kakvu kritiku, on bi se za to dugo držao i promijenio bi sve što je dotad činio, samo da više ne bi morao biti izložen toj kritici. Ne bi volio da bilo tko dozna kako su on i James imali problema. Bio je od onih vječno nerazdvojnih. Imao je mnoštvo očekivanja prema kojima je živio.

Znala je da bi trebala otići, ali odlučila je trenutak pričekati i vidjeti hoće li njezin dar nečemu pridonijeti. Zagledala se u nj, ali ništa joj nije sinulo. Nije mu imala dati išta drugo osim savjeta, ali mnogi ljudi nisu bili skloni previše ga ozbiljno prihvatiti. Evanelle nije bila ni tajnovita ni pametna poput ostalih svojih Waverleyjevih rođakinja koje su oduvijek živjele u kući kraljice Anne u Ulici Pendland. Ali imala je dar predviđanja. Još kao dijete, donijela je svojoj majci krpu za suđe prije nego što se mlijeko prolilo, zatvorila je prozore čak prije najmanje naznake oluje i svećeniku dala bombon protiv kašljanja prije nego što je tijekom propovijedi imao napadaj kašlja.

Evanelle je bila udana, nekada davno. Kad je prvi put srela supruga, imali su šest godina, dala mu je jedan crni kamenčić koji je toga dana našla na cesti. Te noći poslužio se njime i bacio ga na njezin prozor, privlačeći joj pozornost. Postali su najbolji prijatelji. Tijekom trideset osam godina braka, više nijednom nije imala potrebu dati mu nešto. Samo ju je obuzela potreba da mu kupi novo odijelo. Ispostavilo se da je to bilo zbog toga što nije imao u čemu pristojnome biti pokopan kad je sljedećega tjedna umro. Nastojala je ne razmišljati previše o tom svom daru, jer onda bi

mislila kako je frustrirajuće ne znati zašto su tim ljudima te stvari potrebne. Katkad se noću, kad joj se kuća činila posebno praznom, još uvijek pitala što bi se dogodilo da suprugu nije kupila to odijelo.

Promatrala je Freda dok je odlazio do otoka s namirnicama za piknik i otvorio kutiju s plastičnim posuđem. Izvadio je plastičnu žlicu i otvorio čašu jogurta. Doista se trebala pokrenuti, ali tada je počela razmišljati kako bi bilo lijepo živjeti u prodavaonici mješovitom robom, možda u Wal-Martu ili još bolje u nekom trgovačkom centru, zato što su imali krevete na odjelima s platnenom robom i velik prostor s hranom. Odjednom je shvatila da je Fred naglo zastao, držeći plastični; žlicu u ustima, i zagledao se u nju kroz prozor.

Osmjehnula se i kratko mu mahnula.

Prišao je vratima i otključao ih. – Mogu li ti u nečemu pomoći, Evanelle? – upitao je, pomaknuvši se u stranu.

– Ne. Samo sam bila u prolazu kad sam te ugledala.

– Želiš li mi nešto dati? – upitao je.

– Ne.

– Ah – rekao je, kao da je uistinu želio nešto, nešto što bi sve učinilo boljim. Ali teško je bilo to s vezama. Za njih nije bilo lijeka. Osvrnuo se oko sebe vidjeti je li ih netko na ulici vidio, a potom se nagnuo prema njoj i prošaptao: – Zamolio sam ga dvije posljednje noći da dođe kući ranije, a on uopće nije došao. Ne znam što ću sa slobodnim vremenom kod kuće kad on nije tu, Evanelle. Uvijek je tako dobar u donošenju odluka. Sinoć čak nisam mogao odlučiti ni u koje bih vrijeme trebao večerati. Ako jedem prerano i on dođe kući, ne bih mogao jesti s njim. Budem li čekao predugo, bit će mi kasno za jelo. Jutros sam, u dva ujutro, shvatio da bih sve trebao spremi kako bih mogao pripremiti doručak, za slučaj da on dođe.

Bila bi to lijepa gesta, ne bi li? Došao sam ovamo po neke stvari, ali James mi obično ostavlja popis za kupnju pa kad sam došao, nisam znao što uzeti. Razmišljao sam, što ako on ne voli grejp? Što ako kući donesem zrnje kave koja se njemu ne sviđa? Na kraju sam zaspao na kauču u uredu. Ne znam što mi je činiti.

Evanelle je odmahнула glavom. – Odgađaš, eto što činiš. Kad nešto moraš učiniti, moraš učiniti. Odgađanje samo pogoršava situaciju. Vjeruj mi, znam.

– Pokušavam – rekao je Fred. – Kupio sam od Claire vino ruže geranija.

– Govorim ti da moraš razgovarati s njim. Ne čekaj da dođe kući. Nazovi ga i postavi mu ozbiljna pitanja. Prestani to odgađati. – Fred se doimao tvrdoglavim i Evanelle se nasmijala. – U redu. Nisi spreman za to. Možda će vino i djelovati uspješ li ga navesti da ga popije. Ali bez obzira na to što odlučio učiniti, vjerojatno bi to trebao učiniti s cipelama na nogama.

Fred je spustio pogled na svoje noge u čarapama, užasnut, i požurio natrag u prodavaonicu.

Uzdahnuvši, Evanelle je pošla uz pločnik, zagledajući u izloge. Većina jutarnjih trkača je nestala pa bi možda mogla otići kući i malo počistiti prije nego što ode posjetiti Sydney. Claire je bila malo u panici, iako je to nastojala prikriti kad je sinoć nazvala Evanelle reći joj za Sydneyin dolazak. Evanelle ju je smirila i rekla joj da će sve biti u redu. Podsjetila je Claire da je dolazak kući dobra stvar. Dom je dom.

Evanelle je prošla pokraj salona Bijela vrata u kojemu su žene s mnogo vremena na raspolaganju i previše novca u novčanicima previše plaćale za frizure i masaže vrućim kamenjem. Potom se zaustavila ispred otmjene prodavaonice odjeće Maxine's, u kojoj su žene iz Bijelih vrata voljele kupovati nakon napravljene frizure.

Tamo je, u izlogu, bila svileni košulja na kopčanje.

Ušla je, iako još nisu bili izvjesili znak da je otvoreno. Njezin dar bio je poput svrbeža, poput uboda komarca usred njezina tijela i nestao bi tek kad bi učinila ono što se od nje zahtijevalo.

Odjednom je, ustrajno, taj dar zahtijevao da kupi Sydney tu košulju.

Sydney se probudila prenuvši se i pogledala na sat. Nije imala namjeru zaspati. Posrćući, zaputila se do kupaonice, napila se vode, a potom zapljusnula lice.

Izišla je iz kupaonice i zaustavila se provjeriti što je s Bay, ali Bay nije bila u svojoj sobi. Njezin krevet bio je pospremljen i neke od njezinih najdražih plišanih igračaka bile su na jastucima. Provjerila je u svim prostorijama na katu, a potom otrčala dolje nastojeći odagnati paniku. Kamo je otišla?

Sydney je ušla u kuhinju i zaledila se.

Našla se u raj. Tamo je bila i njezina baka, u svakom mirisu.

Slatkasto i opojno.

Poput začinskoga bilja i oštro.

Poput tijesta i svjež.

Tako je nekada kuhala baka Waverley. Kad je Sydney bila dijete, Claire bi uvijek iznašla načina da je potjera iz kuhinje pa bi Sydney sjedila u hodniku ispred kuhinje i osluškivala izbijanje mjehurića umaka koji je ključao, cvrčanje onoga što je bilo na tavi, kloparanja posuđa, mrmljanje glasova Claire i bake Waverley.

Na otoku od nehrđajućeg čelika bile su dvije velike zdjele, jedna puna lavande, a druga zelenja maslačka. Hljebovi kruha pušili su se na radnim plohama. Bay je za udaljenom radnom plohom stajala na stolcu pokraj Claire i umjetničkom četkom s drvenom ručkom

oprezno bjelanjkom jajeta oslikavala maćuhice. Potom bi Claire, jedan po jedan, uzela glave cvjetova i oprezno ih spustila u posebno sladak šećer prije nego što bi ih položila na lim za pečenje kolača.

– Kako ti je to u samo nekoliko sati uspjelo? – upitala je Sydney u nevjerici, na što su se obje, Claire i Bay, okrenule.

– Bog – rekla je Claire, oprezno je pogledavši. – Kako si?

– Dobro sam. Samo mi je bilo potrebno kratko odspavati.

Bay je skočila sa svoga stolca, pritrčala Sydney i zagrlila je. Na sebi je imala plavu pregaču koja joj se vukla po podu, na kojoj je sprijeda bijelim slovima pisalo *Waverley's Catering*. – Pomažem Claire kristalizirati maćuhice koje će staviti navrh posudica. Dođi, pogledaj. – Potrčala je natrag prema svome stolcu pokraj radne plohe.

– Možda poslije, dušo. Hajdemo po stvari iz automobila i pustimo Claire da radi.

– Bay i ja smo sve jučer unijele – rekla je Claire.

Sydney je ponovno pogledala na sat. – O čemu ti to govoriš? Samo sam dva sata odspavala.

– Stigla si jučer ujutro. Spavala si posljednjih dvadeset šest sati.

Sydney je srce zastalo u grlu, posrćući je prišla kuhinjskome stolu i sjela. Ostavila je kćer samu dvadeset šest sati? Je li Bay ispričala nešto Claire o Davidu? Je li Claire skrbila o Bay? Je li je ušuškala i je li Bay bila zgrčena, prestrašena i usamljena u svojoj sobi cijele noći u nepoznatoj kući? – Bay...

– Pomaže mi – rekla je Claire. – Ne priča mnogo, ali brzo uči. Cijeli dan smo jučer kuhale, sinoć se okupala u kadi s pjenom, a potom sam je stavila u krevet. Jutros smo ponovno počele kuhati.

Je li Claire mislila kako je ona loša majka? Bilo je to jedino čime se Sydney ponosila i već je uprskala. Ovo ju je mjesto poremetilo.

Nikada nije bila sigurna u to tko je ona tu.

– Uzmi malo kave – rekla je Claire. – Evanelle je rekla da će danas navratiti vidjeti te.

– Ostani, mamice. Vidi što znam učiniti.

Priberi se, rekla je samoj sebi. – U redu, dušo. Nikamo ne idem.

– Prišla je loncu s kavom i natočila je u šalicu. – Kako je Evanelle?

– Dobro je. Nestrpljivo čeka vidjeti te. Uzmi malo kruha s lavandom. Bay i ja smo jele od one zadnje štruce kruha tamo. Ima i maslaca sa začinskim biljem.

Je li Claire bila zabrinuta za nju? Mnogo je razmišljala o Claire tijekom svih ovih godina. Uglavnom su to bila razmišljanja o tome kako je Sydney bila pustolovna i kako sirota jedna Claire nije mogla učiniti ništa drugo doli ostati kod kuće u onome glupome Bascomu. Bilo je okrutno, ali pružalo joj je bolji osjećaj jer je uvijek bila ljubomorna na Clairino ležerno prihvaćanje onoga kakva je. Claire je bila vrlo sretna kad ju je vidjela kako odlazi. A sada je bila zabrinuta za nju. Govorila joj je da jede. Sydney je polako odrezala krišku kruha, ali bila je toliko gladna da ga je na kraju većinom otkidala. Namazala je na kruh malo maslaca sa začinskim biljem i sklopila oči. Nakon treće kriške otpočela je koračati po velikoj kuhinji.

– Ovo je dojmljivo. Nisam znala da bi ti to mogla učiniti. Jesu li to bakini recepti?

– Neki. Francuska pita od maslačka i kruh od lavande bili su njezini.

– Nikada mi nisi dopuštala da ih vidim dok sam bila mala.

Claire se okrenula od radne plohe i obrisala ruke o pregaču. – Čuj, ovo je za posao u Hickoryju sutra. Pozvala sam dvije tinejdžerice koje mi ljeti katkad pomažu, ali ako ti treba novca, možeš mi pomoći umjesto njih.

Sydney ju je začuđeno pogledala. – Želiš da ti ja pomognem?
– Obično to mogu obaviti sama. Ali za veće poslove nekoga moram zvati. Hoćeš li sutra još uvijek biti ovdje?

– Naravno da hoću – rekla je Sydney. – Što je? Ne vjeruješ mi?

– Mogla bih iskoristiti tvoju pomoć dok si ovdje.

– Pretpostavljam kako je prilično očito da mi je potreban novac.

Claire se lagano osmjehnula i Sydney se to svidjelo, ta mala povezanost koja je tim osmijehom stvorena.

Ohrabrena, ležerno je rekla: – Nego, pričaj mi o tome tipu Tyleru.

Claire je spustila pogled i okrenula se. – Što s njim?

– Je li danas navraćao?

– Ne navraća on svaki dan. Jučer je bio prvi put. Donio je nekoliko jabuka koje su pale s njegove strane ograde.

– Jesi li ih zakopala?

– Uvijek zakopavamo jabuke koje padnu sa stabla – rekla je Claire i Bay ju je znatiželjno pogledala. Sydney je osjetila nekakvu bojazan, želeći što je moguće dulje držati Bay podalje od te spoznaje. Sydney je koristila svaku mogućnost da ljudi Bay smatraju običnom, zbog njezine sigurnosti. Kako ste to zapravo mogli reći djetetu, čak i djetetu poput Bay?

– Dakle, Tyler... – nastavila je Sydney prije nego što je Bay mogla početi zapitkivati. – Je li oženjen?

– Ne znam. – Claire je uzela lim za pečenje keksa s maćuhicama na njemu i stavila ga u tek zagrijanu pećnicu.

– Jesi li zainteresirana za nj?

– Ne – odgovorila je Claire naprasito, poput srednjoškolke.

– On pripada ovdje – rekla je Bay.

Claire se okrenula prema njoj.

– Tako ona uvijek – rekla je Sydney. – Ima vrlo čvrste stavove o

tome gdje što pripada.

– Znači, tu je objašnjenje. Zamolila sam je da mi dade vilicu i ona je odmah prišla ladici. Kad sam je upitala kako zna da je tamo, rekla je da zna, zato što to tamo pripada. – Claire je zamišljeno pogledala Bay.

– Ne – rekla je Sydney. – To nije to. Ne nameći joj ništa.

– Nisam – rekla je Claire, doimajući se povrijeđeno. – Nitko to ni tebi nije nametao. Zapravo, pobjegla si od toga što je moguće dalje i nitko te nije zaustavio.

– Cijeli grad mi je to nametao! Nastojala sam biti obična i nitko mi to nije dopuštao. – Lonci koji su visjeli na polici iznad kuhinjskoga otoka tjeskobno su se zanjihali, poput starice koja krši ruke. Sydney ih je na trenutak gledala kako se njišu, a potom duboko uzdahnula. Zaboravila je kako je kuća znala biti osjetljiva, kako je daščani pod vibrirao kad bi se ljudi razbjesnjeli i kako su se prozori otvarali kad bi se svi istodobno nasmijali. – Oprosti. Ne želim se prepirati. Kako ti mogu pomoći?

– Nikako, zasad. Bay, možeš i ti ići. – Claire je razvezala Bayinu pregaču i skinula je s nje. – Imaš li crnu suknju i bijelu bluzu da mi sutra pomogneš pri posluživanju? – upitala je ona Sydney.

– Imam bijelu bluzu.

– Možeš posuditi moju suknju. Izaberi koju. Jesi li ikada prije posluživala?

– Jesam.

– To si radila nakon što si otišla? Konobarila?

Sydney je izvela Bay iz kuhinje. Bježala, krala, *muškarci*. To nikada nije bilo područje Clairine stručnosti. Sydney nije namjeravala govoriti Claire o svojoj prošlosti. U svakom slučaju, ne još. Nije to bilo nešto što se dijelilo s bilo kim pa čak ni s vlastitom sestrom ako si mislio da te neće razumjeti. – Jedna od stvari koje

sam radila.

Toga popodneva Sydney je sjedila na ulaznom trijemu dok je Bay pravila zvijezde u dvorištu. Ugledala je Evanelle kako prilazi pločnikom i osmjehnula se. Bila je u plavoj trenirci, s onom već poznatom velikom torbom za kupnju preko ramena. Sydney je nekada voljela pogađati što je u njoj. Nije bilo puno svijetlih točaka biti jedna od Waverleyjevih, ali Evanelle je zasigurno spadala među njih.

Zaustavila se u susjedstvu porazgovarati s Tylerom, koji je bio u svom prednjem dvorištu, mozgajući nad velikom hrpom pokošene trave. Dosađivao se. Sydney je prepoznala te znakove. Imao je dužu kosu, očito zato da izravna svoje prirodne kovrče. To je značilo da ima kreativnu narav koju je nastojao kontrolirati, što je činio na način da je većinu dana provodio grabeći veliku hrpu pokošene trave s jednoga kraja dvorišta na drugi.

Nije mogla zamisliti da bi uopće poželjela vezu s nekim muškarcem nakon Davida, ali dok je gledala Tylera, osjećala se nekako neobično u srcu. Nije ga željela, bilo je posve očito da ga je privlačila njezina sestra, ali sama pomisao na dobra muškarca navela ju je da se na neki način ponovno osjeti punom nade. Možda ne za sebe, nego za druge ljude, druge žene. Sretnije žene.

Čim se Evanelle udaljila od Tylera, Sydney je požurila niz stubu pred nju. – Evanelle! – rekla je i zagrlila staru damu. – Claire mi je rekla da ćeš navratiti. O, kako je lijepo vidjeti te opet. Uopće se nisi promijenila.

– Još uvijek stara.

– Još uvijek lijepa. Što si radila tamo s Tylerom?

– Tako se zove? Doimao se kao da treba vreće za skupljanje

trave i lišća. Srećom sam imala nekoliko kod sebe. Bilo mu je jako drago zbog toga. Ovo je njegov broj telefona. – Pružila je Sydney komadić papira iz bilježnice.

Sydney se nelagodno zagledala u papir. – Evanelle, nisam... ne želim...

Evanelle je potapkala Sydney po ruci. – Ah, dušo, ne znam što bi trebala učiniti s tim. Zнала sam samo da ti to moram dati. Ne pokušavam te spojiti ni s kim.

Sydney se nasmijala. – Koje olakšanje.

– Imam ja nešto drugo za tebe. – Evanelle je na trenutak prekapala po svojoj torbi za kupnju, a potom pružila Sydney vrećicu s nazivom otmjene trgovine na trgu. Sydney je se dobro sjećala. Djevojke iz škole, čiji su roditelji imali novca, kupovali su u trgovini Maxine's. Sydney je nekada cijelo ljeto radila kako bi i sama mogla tamo kupovati. Otvorila je vrećicu i izvadila lijepu plavu svilenu košulju. Bila je otprilike tri broja veća, ali takvo što dekadentno nije već dugo imala, sve odonda kad je onome svom dečku, kradljivcu automobila, uzela sav novac i godinu dana živjela od toga. David je imao novca, ali on nikada nije darivao i nikada nije bilo velik kad se radilo o nagradama, kajanju ili isprikama.

Sydney je sjedila na stubama, prinijela košulju nosu i udahнула miris te divne bogate trgovine. Mirisalo je na lijepi papir i engleski parfem. – Vrlo je lijepa.

Evanelle se spustila na stubu pokraj Sydney i ponovno prekapala po svojoj torbi za kupnju. – Znam da je prevelika. Evo i računa. Išla sam jutros u centar grada pokušavajući naći lijepe muške stražnjice. Uto sam ugledala Maxine's, pomislila na tebe i

znala da ti to moram donijeti. Tu košulju. Te veličine.

Bay je prišla i sramežljivo prstom opipavala mekanu košulju u Sydneyinim rukama. – Evanelle, ovo je moja kći Bay.

Evanelle je isturila bradu i Bay se zahihotala. – Ista tvoja baka kad je bila mala. Tamna kosa, plave oči. Prava Waverleyjeva, u to nema dvojbe.

Sydney je zaštitnički prebacila ruku preko Bay. Ne, nema. – Najdraži su joj Pop-Tarts od jagoda. Hvala ti za njih.

– Lijepo je znati da stvari nađu pravu svrhu. – Potapkala je Sydney po koljenu. – Gdje je Claire?

– Zaposlena u kuhinji, priprema ručak.

– Namjeravaš li joj pomoći?

– Da.

Evanelle ju je oštro motrila. Sydney je oduvijek voljela Evanelle. Koje dijete ne voli staricu što donosi darove? Ali činilo se da je Claire oduvijek bolje razumjela Evanelle. – Imaj na umu to o Claire. Mrzi moliti za bilo što. – Bay je ponovno otrčala natrag u dvorište i za njih napravila zvijezde pa su joj udijelili komplimente. Nedugo potom Evanelle je rekla: – Nije to baš jednostavno, tražiti pomoć. Bila si hrabra kad si došla ovamo. Ponosna sam na tebe.

Sydney je sreća staričin pogled i znala da ona zna.

Bilo je skoro pet sati poslijepodne u petak kad su Claire, Sydney i Bay stigle kući nakon obavljena *cateringa* za ručak u Hickoryju. Bay je bila zaspala u dostavnom vozilu. Sydney je mislila kako će joj Claire možda zamjeriti što ona mora povesti Bay, ali nimalo se nije usprotivila kad joj je rekla kako zasada još ne želi ostaviti Bay s Evanelle. Tek su tri dana bile u gradu. Nije imala namjeru ostaviti kćer samu na nepoznatom mjestu. Claire je rekla: – Pa naravno.

Poći će s nama. – Baš tako.

Bay je uživala. Starim damama iz Amaterske udruge botaničara svidjelo se što su je dovele i svaki put nakon što bi se Claire i Sydney vratile pokupiti tanjure ili dotočiti pića, Bay bi to područje počistila ili na svoj način organizirala posude za hlađenje, nagonski znajući gdje bi stvari trebale biti.

Sydney je odnijela Bay na kat i stavila je u krevet, a potom uključila jedan od onih samostojećih ventilatora koje je Claire donijela s tavana, jer ljeto je ispunjavalo kuću, preplavljujući je vrućinom. Preodjenula se u kratke hlače i majicu kratkih rukava, misleći da će i Claire učiniti isto prije iskrcavanja stvari iz dostavnoga vozila.

Ali kad je Sydney sišla u prizemlje, Claire je, u tom kratkom vremenu, sve već bila unijela u kuhinju, trpala u perilicu posuđa i punila stolne boce za vodu sodom bikarbonom i vrućom vodom da se namaču. I dalje je bila u svojoj bluzi i suknji i plava pregača joj je još uvijek bila prevezana preko odjeće.

– Namjeravala sam ti pomoći – rekla je Sydney.

Claire se doimala iznenađenom što je vidi tu. – Mogu sama. Kad zapošljavam ljude, pomažu mi samo pri posluživanju. Možeš se opustiti. Nisam znala voliš li više ček ili gotovinu pa sam se odlučila za gotovinu. Tamo ti je omotnica. – Pokazala je prema kuhinjskom stolu.

Sydney je na trenutak zastala. Nije shvaćala. Nije li dan bio dobar? Nisu li dobro radile zajedno? Damama na ručku svidjela se Clairina hrana i dale su komplimente Sydney na dobro obavljenom posluživanju. Sydney je u početku bila nervozna. Još dok je konobarila, znala je krasti od klijenata, ne vraćajući im novac od čekova. Smješkala bi se, očijukala i nastojala zagladiti stvar ako bi je zbog toga prozvali. Uvijek je bilo koristi od toga što je obično

spavala s upraviteljem tvrtke, tako da bi on uvijek stao na njezinu stranu ako bi pritužba otišla toliko daleko. Znala je biti snalažljiva s najboljima. Brinula se da bi posluživanje ponovno moglo vratiti to vrijeme u njezinu životu i navesti je da to možda ponovno poželi. Ali nije. Dobro se osjećala radeći naporno i pošteno. Naprotiv, to ju je podsjetilo na ono vrijeme koje joj je možda bilo najbolje u životu, ono u Boiseu, kad je radila u frizerskom salonu. Sjetila se bolnih nogu, grčeva u rukama i ošišanih dlaka koje bi joj se zavukle pod odjeću, izazivale svrbež i bockale je. Sve je to voljela.

Ali sad joj je Claire govorila kako joj njezina pomoć više nije potrebna. Sydney je stajala dok je Claire nastavljala raditi. Što se od nje očekivalo da učini? Poludjela bi ako ne bi mogla učiniti više od pukoga povremenog ispomaganja Claire. Nije joj dopuštala čak ni obavljati kućanske poslove. – Zar ti ne mogu pomoći?

– To sam riješila. To mi je rutina.

Ne rekavši više ni riječi, Sydney je uzela omotnicu i kroz stražnja vrata izašla do svoga Subarua. Naslonila se na automobil dok je brojila novac u omotnici. Claire je bila velikodušna. Sydney je mogla otići i učiniti nešto s tim. Vjerojatno je Claire to od nje i očekivala. Natočiti benzin u automobil. Otići nekoga posjetiti.

Ali nije imala tablicu pa bi je mogli zaustaviti.

Osim toga, posve sigurno nije bilo nikoga koga je željela ponovno vidjeti.

Premotavši omotnicu, stavila ju je u stražnji džep svojih kratko odrezanih hlača. Nije se željela vratiti u kuću i gledati kako Claire radi pa je zaobišla oko prilaza, šutirajući šljunak koji će Claire vjerojatno poslije zagladiti grabljama, vraćajući sve natrag na svoje mjesto.

Pošla je prema ulaznom dvorištu i pogledala preko puta Tylerovu kuću. Džip mu je bio parkiran na pločniku. Nagonski je

prešla preko dvorišta i popela se uz njegove stubove. Pokucala je na vrata i čekala, gurajući ruke sve dublje u džepove što mu je duže trebalo. Možda je spavao. To je značilo da se mora vratiti kući.

Ali tada je začula korake i osmjehnula se, vadeći ruke iz džepova kad je otvorio vrata. Na sebi je imao bojom poprskane traperice i majicu kratkih rukava, doimajući se pomalo raskuštranim i zaboravnim, kao da se vječno pitao kamo je vrijeme otišlo.

– Bog – rekla je nakon što je nekoliko trenutaka zbunjeno piljio u nju. – Ja sam Sydney Waverley, prva susjeda.

Napokon se osmjehnuo. – Ah, pa da, sjećam vas se.

– Pomislila sam navratiti i pozdraviti vas. – Pogled mu je pobjegao iza nje, a potom u stranu. Konačno je isturio glavu i pogledao prema kući Waverleyjevih. Sydney je znala što on radi i pitala se kako je Claire uspjelo toga tipa tako očarati. Možda je znao kako sa ženama koje su neprestano željele sve imati pod nadzorom. – Claire nije sa mnom.

Doimao se zlovoljnim. – Oprostite – rekao je, koraknuvši unatrag. – Molim vas, udite.

Bila je u toj kući nekoliko puta kao dijete, još dok je u njoj živjela stara gospođa Sanderson. Puno toga je preuređeno. Bilo je svjetlije i ljepše je mirisalo. Stara gospođa Sanderson voljela je mačke. U dnevnom boravku nalazio se lijep crveni kauč i nekoliko udobnih stolaca, ali bili su neobično razmješteni, kao da su ih tako ostavili radnici koji su ih dostavili. Mnoštvo neuokvirenih fotografija bilo je naslonjeno na zidove i kartonske kutije stajale su posvuda. – Nisam shvatila da ste se tek uselili.

Prošao je rukom kroz kosu. – Prije otprilike mjesec dana. Namjeravao sam se raspakirati. Upravo sam bojio u kuhinji. Koliko je sati?

– Nešto iza pet. U koju boju bojite kuhinju?

Odmahnio je glavom i nasmijao se. – Ne, ne. Bojim u kuhinji. Tamo mi je postavljen štafelaj.

– Ah, vi ste *slikar*; a ne ličilac.

– Poučavam umjetnost na Orionu. – Sklonio je nekakve novine sa stolca i odložio ih na pod. – Molim, sjednite.

– Koliko ste dugo u Bascomu? – upitala je kad je prišla stolcu.

– Otprilike godinu dana. – Osvrtao se oko sebe tražeći mjesto na koje bi mogao sjesti i ponovno prošao rukom kroz kosu, uklonivši je s čela.

– Znaite, mogla bih vam ja skratiti kosu ako želite.

Okrenuo se prema njoj, ponovno zlovoljna pogleda. – Uvijek se zaboravim ošišati. Mogli biste to učiniti?

– Gledate u pravu frizerku koja je završila školu.

– U redu. Naravno. Hvala. – Skinuo je kutiju s kauča i sjeo. – Drago mi je što ste navratili. Zapravo, još ne znam nikoga od susjeda, osim možda gospođe Kranowski koja, kako se čini, pola dana provede trčeći susjedstvom za svojim psom Edwardom.

– Sjećam se gospođe Kranowski. Koliko joj je sad, stotinu godina?

– I iznenađujuće je hitrih nogu.

Sydney se nasmijala i samoj sebi čestitala. Bila je to dobra zamisao. – Donijet ću sutra ovamo svoj kovčežić i ošišati vas. Hoće li vam smetati ako povedem i kćer?

– Nimalo.

Sydney ga je trenutak motrila. – Dakle, sviđa vam se moja sestra.

Zatekla ga je nespremno, ali činilo se kako nema namjeru prešutjeti joj odgovor. – Ne okolišate, odmah prelazite na stvar, je li? Ne poznajem baš dobro vašu sestru. Ali... da, sviđa mi se. Očaran sam njome. – Osmjehnuo se i nagnuo naprijed, oslonivši se

laktovima na koljena, ne skrivajući oduševljene. Bilo je zarazno, poput zijevanja. Sydney mu je uzvratila smiješkom. – Sanjao sam je. Nije nalikovalo nijednom mojemu prijašnjem snu. Kosa joj je bila kratka i nosila je vrpču za kosu... – Zaustavio se i naslonio. – Sad ću se zaustaviti prije nego što budem zvučao još smješnije.

Nije zvučao smiješno. Zvučao je drago, toliko drago da je osjetila malu zavist prema Claire. – I mojoj kćeri se ona sviđa.

– Ne zvučite sretno zbog toga.

Ne, nisam to namjeravala reći tako da zvuči na taj način – uzdahnula je Sydney. – Ali jednostavno to nisam očekivala. Claire i ja smo se stalno prepirale dok smo bile djeca. Mislim da smo obje bile uzbuđene kad sam otišla iz grada. Nisam mislila da će joj se svidjeti Bay.

– Koliko ste dugo bili odsutni?

– Deset godina. Nikada nisam mislila da ću se vratiti. – Odmahnula je glavom, kao da želi odagnati te misli. – Smeta li vam što sam došla ovamo? Sviđa vam se moja sestra, a ne ja pa ne vršim nikakav pritisak. Jednostavno mi je katkad potrebno izići iz te kuće. Želite da naručim pizzu? Ja častim.

– Dobro zvuči. Mislim da danas nisam ništa jeo. – Tyler ju je zamišljeno pogledao. – Možete doći, kad god poželite, ali deset godina je puno vremena za biti odsutan. Nemate li kakvih starih prijatelja koje biste željeli vidjeti?

Starih prijatelja? Umalo se nasmijala. Dvoličnih, slabića, osoba koje vam zabijaju nož u leđa ima. Starih prijatelja nema. – Ne. Posrijedi je ono “nikad nisam pomišljala da ću se ikada više vratiti”.

– Porušeni mostovi? – upitao je pronicljivo Tyler. Nije bio ni blizu toliko nesvjestan svega kako se to dalo zaključiti prema njegovu životnom stilu.

by Janja

– Tako nekako.

Četvrti poglavlje

Te večeri, na drugome kraju grada, Emma Clark nije ni slutila da će se njezin svijet okrenuti naglavce dok se spremala na dobrotvorni bal. Zapravo, radovala se toj večeri zbog pozornosti koju je uvijek izazivala.

Žene iz obitelji Clark žudile su za tim da budu u središtu pozornosti. Posebno su voljele privlačiti pozornost muškaraca. Nije ju bilo teško privući, s obzirom na njihove legendarne seksualne ekshibicije. *Uvijek* su se dobro udavale.

Suprug Emme Clark, Hunter John Matteson, bio je najveća prilika u gradu, što je svima bilo poznato. Bio je pristupačan, zgodan, atletske građe i nasljednik građevinskoga obiteljskog carstva. Emmina majka, rospija najgore vrste, odredila je Emmu za njegovu suprugu još dok su Emma i Hunter John bili tek prohodala djeca. Njihove obitelji družile su se i kretale u istim krugovima, tako da nije bilo teško predlagati i gurkanjem lakta povezivati ih. Jednoga ljeta proveli su čak mjesec dana zajedno na Cape Mayu kad su Emma i Hunter John bili desetogodišnja djeca. – Vidi ih kako su slatki zajedno – govorila je njezina majka svaki put kad bi joj se za to ukazala prigoda.

Jedini problem bio je u tome što je, unatoč nastojanju njezine majke, Emminoj ljepoti, položaju u društvu i činjenici da je još od svoje petnaeste godine očaravala mladiće te unatoč tome da bi je svaki razuman muškarac poželio, tijekom cijele srednje škole Hunter John bio beznadežno zaljubljen u Sydney Waverley.

O, da, znao je on dobro da ne bi trebao imati ništa s njom. Ljudi njihova kalibra nisu se družili s Waverleyjevima. Ali njegovim prijateljima nisu bila tajna osjećanja koja je gajio prema njoj. Znali su to po načinu na koji ju je gledao i tragičnom tinejdžerskom ponašanju koje bi katkad izveo, kao da život bez ljubavi ne vrijedi ni živjeti.

Kad je navršio šesnaest, u jednom jedinom činu svoje pobune, napokon je pitao Sydney da iziđu. Na iznenađenje svih, roditelji su ga pustili. – Neka se dečko malo zabavi – rekao je njegov otac. – Ona je lijepa Waverleyjeva i čini se da nema njihovu crtu pa je stoga bezopasna. Moj sin zna što se od njega očekuje kad završi školu. I sâm sam ševio uokolo prije nego što sam bio svjestan toga da se moram skrasiti.

Bio je to drugi najgori dan u Emminu životu.

Sljedeće dvije godine klika Huntera Johna u školi nije imala drugoga izbora nego prihvatiti Sydney u svoje jato, zato što su ona i Hunter John bili nerazdvojni. Emmina majka joj je rekla da drži jezik za zubima i neprijatelje u svojoj blizini pa se, iako ju je to ubijalo, Emma sprijateljila sa Sydney. Često ju je pozivala da kod nje prespava. Imali su mnoštvo soba, ali Emma je uvijek govorila Sydney da mora spavati na podu. Sydney to nije smetalo, zato što je mrzila biti u kući Waverleyjevih i sve joj je bilo bolje od toga. Ali Emma bi najčešće završila na podu svoje spavaće sobe sa Sydney, razgovarajući i pišući zadaću. Sydney je bila samo jedna od Waverleyjevih, ali bila je pametna, zabavna i imala je najbolji ukus za frizure. Emma nikada neće zaboraviti kad joj je jednom dopustila da joj napravi frizuru, toga joj je dana sve išlo dobro, kao nekim čudom. Čak je i Hunter John prokomentirao kako lijepo izgleda. Emma to više nikada nije sama mogla ponoviti. Postojalo je vrijeme kad se Sydney zapravo sviđala Emmi.

Ali onda je, jedne večeri na vrećama za spavanje na podu, Sydney rekla kako će ona i Hunter John prvi puta učiniti ono. Emma je umalo zaplakala. Bilo je to više nego što je mogla podnijeti. Godine je provela gledajući mladića za kojega je znala da bi trebala biti s njim zaljubljenoga u drugu. Potom je bila primorana sprijateljiti se s djevojkom koja mu je odvušla pozornost od nje. A sada će Sydney spavati s njim? Bilo je to nešto u čemu je Emma znala da je bolja od svih ostalih i Sydney će ga sad imati prva. Upregnula je svaki atom snage koji je imala kako bi dočekala da Sydney zaspi prije nego što je otrčala reći to svojoj majci.

Sjetila se kako ju je majka zagrlila i pomilovala po kosi. Ariel je bila u krevetu, na svojim bijelim svilenim plahtama. Soba joj je uvijek mirisala na svijeće i kristali na lusteru bacali su svjetlosne iskre po prostoriji. Njezina majka bila je sve ono što je Emma željela biti: živa mašta, koja ostavlja bez daha.

– Gle, Emma – rekla je ležerno Ariel – ti to činiš, i to dobro činiš, već više od godinu dana. Sve Clarkove su dobre u krevetu. Što misliš, zašto se tako dobro udajemo? Prestani brinuti. Pusti joj neka ga sad ima. Ti ćeš ga imati do kraja života. To je samo stvar vremena. Uvijek ćeš biti bolja, a dobro je kad muškarci imaju osnovu za usporedbu. Ne kažem da ne možeš proširiti neke lažne informacije. Teško za povjerovati, ali mnoge žene se boje toga prvoga puta.

Emma se nasmijala. Žene iz obitelji Clark nikada se nisu bojale seksa.

Majka ju je poljubila u čelo, usne su joj bile hladne i mekane. Potom se protegnula u krevetu i rekla. – Idi sad. Otac će ti se uskoro vratiti doma.

Sljedećeg dana Emma je ispričala Sydney sve vrste lažnih i

zastrašujućih priča o tome kako to boli i rekla joj sve pogrešne načine na koje to učiniti. Nikada nije prisiljavala Sydney da joj ispriča pojedinosti o tome nakon što se to dogodilo, ali zadovoljan izraz lica Huntera Johna kad su se on i Emma prvi put poseksali govorio joj je sve što je trebala znati.

Sydney je napustila grad nakon što je Hunter John s njom prekinuo odmah iza mature. Ostala je shrvana shvativši da je škola bila samo mjehur od sapunice, da Hunter John i ona nisu mogli biti zajedno u stvarnome životu i da oni s kojima se sprijateljila nisu njezini istinski prijatelji. Morali su zakoračiti u društvo Bascoma i činiti ono što su njihovi roditelji od njih očekivali, postati onakvima kako je to njihovo prezime od njih zahtijevalo. Sydney je, na kraju krajeva, pripadala Waverleyjevima. Bila je silno bijesna i povrijeđena. Nitko nije shvatio da nije znala pravila. Bila je zaljubljena u Huntera Johna. Mislila je da će to zauvijek biti.

Emma bi prema njoj osjećala sažaljenje da nije bilo očito kako je i Hunter John jednako povrijeđen. Valjalo je uložiti puno truda toga ljeta kako bi ga se navelo da se osvijesti. Čak i nakon što su se poseksali, kad je bio izvan sebe, još uvijek je govorio o napuštanju koledža, navodeći katkad kako je Sydney imala pravo što je otišla. Nije mu bio potreban taj grad.

Stoga je Emma učinila jedino što je mislila da može.

Prestala je uzimati pilule, ne govoreći Hunteru Johnu ništa o tome, i zatrudnjela.

Hunter John ostao je doma, oženio je i nikada se nije požalio. Čak su odlučili, ovaj puta zajedno, da će za nekoliko godina imati drugo dijete. Radio je za svoga oca, a kad je ovaj otišao u mirovinu, preuzeo je obiteljsku građevinsku tvrtku. Kad su mu se roditelji preselili na Floridu, Emma i Hunter John uselili su se u njegov obiteljski dvorac. Sve se činilo savršenim, ali nikada nije bila

sigurna komu pripada srce Huntera Johna, što ju je oduvijek mučilo.

Sve to dovodi nas do najgoreg dana u Emminu životu.

Toga petka navečer, Emma još uvijek nije bila svjesna da će se dogoditi nešto značajno, iako su sve naznake bile tu. Nije uspijevala nakovrčati kosu. Potom joj se na bradi pojavio prištić. Nakon toga se na bijeloj haljini, koju je planirala odjenuti za dobrotvorni bal u crno-bijeloj odjeći na kojemu su se prikupljala novčana sredstva za bolnicu, na tajnovit način stvorila mrlja koju žena što im je vodila kućanstvo nije mogla skinuti pa se Emma morala odlučiti za crnu haljinu. Haljina je bila zapanjujuća – takve su joj bile sve haljine – ali to nije bilo ono što je ona željela i planirala. Osjećala se nelagodno u njoj.

Kad su ona i Hunter John stigli na bal, sve se činilo u najboljem redu. Zapravo, savršeno. Bolnički bal uvijek se održavao u dvorcu Harold Manor, zgradi na popisu povijesnih građevina iz doba Građanskoga rata, koji je bio pravo mjesto za društvena okupljanja. Bila je tu bezbroj puta. Okruženje je bilo divno, poput onoga iz mašte, nalik nečemu izvanvremenskome. Muškarci su nosili toliko uštirkana odijela da se nisu mogli sagnuti u struku, a žene su se tako blago rukovale, mekano, poput torte poslužene uz čaj. Žene iz obitelji Clark su u takvom okruženju bile na domaćem terenu i Emma se odmah našla u središtu pozornosti, kao uvijek. Ali osjećala se drukčije, kao da su ljudi razgovarali o njoj i željeli biti blizu nje iz posve pogrešnih razloga.

Hunter John to nije zapazio, ali on to nikada nije ni zapažao pa je ona odmah potražila majku. Ariel će joj reći da je lijepa i da je sve u redu. Hunter John ju je poljubio u obraz, a potom krenuo ravno prema baru, gdje su se okupljali njegovi prijatelji. Mladi ljudi bi se na takvim okupljanjima poput prašine raspršili u kutove, nastojeći

se udaljiti od njihanja ženskih sukanja i daha nasmijanih dama.

Dok je tragala za svojom majkom, natrčala je na Elizu Beaufort. Eliza joj je bila jedna od najboljih prijateljica u srednjoj školi. – Uvijek imaj Beaufortove za prijatelje – neprestano je Emmi govorila majka – i znat ćeš što ostali govore o tebi.

– O, moj Bože, nisam mogla dočekati da dođeš ovamo – rekla je Eliza. Ruž joj je bio razmazan i naheren, jer je govorila krajičkom usana. – Želim doznati sve o tome kako si čula.

Emma se neznatno osmjehnula, sva izvan sebe. – Što kako sam čula? – upitala je, gledajući preko Elizina ramena.

– Ne znaš?

– Što ne znam?

– *Sydney Waverley se vratila u grad.* – Gotovo je prosiktala te riječi, poput prokletstva.

Emma je brzo pogledala Elizu u oči, ali nije ni trepnula. Jesu li se zato večeras svi tako neobično ponašali? Zato što se Sydney vratila i zato što svi nazočni nisu mogli dočekati da se Emma pojavi kako bi vidjeli njezinu reakciju? To ju je uznemirilo iz više razloga, a najvažniji je bio taj što su ljudi pomislili kako bi ona uopće mogla imati bilo kakvu reakciju i da je to zahtijevalo nekakvu vrstu potvrde s njezine strane.

– Vratila se u srijedu i kod sestre je – nastavila je Eliza. – Danas poslijepodne je čak pomagala Claire na poslu u Hickoryju. Doista nisi znala?

– Nisam. Znači, vratila se. Pa što?

Eliza je podignula obrve. – Nisam mislila da ćeš to tako dobro podnijeti.

– Ona nam nikada nije bila važna. Hunter John je sretan. Nemam razloga za zabrinutost. Moram naći majku. Sljedeći tjedan ćemo na ručak, može? Pusa, pusa.

Napokon je našla majku smještenu za jednim od stolova kako pijucka šampanjac i zabavlja ljude koji bi se zaustavljali pozdraviti je. Ariel se doimala poput kraljice, otmjeno, deset godina mlađom za svoje godine. Poput Emme, imala je plavu kosu i velike grudi. Vozila je kabriolet, nosila dijamante uz traperice i nikada nije propustila utakmicu za svečani početak školske godine. Bila je toliko južnjakinja da je plakala suzama koje su potjecale ravno iz Mississippija i uvijek blago mirisala na kanadsku topolu i breskve.

Kad se Emma približila, Ariel je podignula pogled i Emma je odmah znala da ona zna. Ne samo što je znala nego joj nije bilo drago zbog toga. Ne, ne, ne, pomislila je Emma. *Nije to ništa strašno. Nemoj mi to sad učiniti još gorim, mama.* Ariel je ustala i uz izazovan osmijeh ostavila Emmina oca kako bi željno iščekivao njezin povratak.

– Iziđimo na terasu – rekla je Ariel uhvativši Emmu ispod ruke, čvrsto je držeći. Osmjehivale su se dok su prolazile pokraj malih skupina ljudi koji su izišli pušiti, zato što je osmijeh značio da je sve u redu. Kad su se našle dovoljno daleko od svih, Ariel je rekla: – Nedvojbeno si čula za Sydney Waverley. Ne brini, sve će biti u redu.

– Nisam zabrinuta, mama.

Ariel se nije obazirala na nju. – Evo što želim da učiniš. Kao prvo, prema Johnu Hunteru se posebno lijepo ponašaj. Privuci više pozornosti na sebe. Sljedećega tjedna priredit ću zabavu u tvojoj kući. Pozovi sve najbliže prijatelje. Svi će vidjeti kako si divna i posebna. Hunter John će vidjeti kako ti svi zavide. Ići ćemo u ponedjeljak u kupnju i kupit ćeš si haljinu. Crvena ti najbolje pristaje i Hunter John voli kad si u crvenom. Kad već o haljinama govorimo, zašto si odjenula crno? Bolje izgledaš u bijelom.

– Mama, nisam zabrinuta zbog Sydneyina povratka.

Ariel je objema rukama uzela Emmino lice. – Ah, dušice, *trebala bi* biti zabrinuta. Prve ljubavi su moćne. Ali ako nastaviš podsjećati svoga supruga na to zašto se odlučio za tebe, nećeš imati problema.

Kasno te večeri Emma nije mogla dočekati da Huntera Johna dovuče u krevet, žestinom za koju je samu sebe uvjerila kako nema *nikakve* veze sa Sydneyinim povratkom. Kad su stigli kući, provjerila je sinove, spavali su u svojim sobama, i odsutno zaželjela dadilji laku noć. Počela se razodijevati istoga trena kad je ušla u spavaću sobu, a potom stajala gola, ostavivši na sebi samo cipele visokih potpetica i bisernu ogrlicu koju joj je Hunter John prošle godine darovao za dvadeset sedmi rođendan.

Hunter John je ušao nekoliko minuta poslije sa sendvičem i pivom. Od “balske hrane”, kako ju je on nazivao, uvijek je ostajao gladan. Činio je to svaki put kad bi se nakon obavljene dužnosti vratili kući i sve dok Emma nije posebno marila za tu naviku, nije bilo vrijedno prepiranja. Na kraju krajeva, ipak je došao u krevet biti s njom i jesti. Nije to ostao u kuhinji činiti sam.

Činilo se da nije bio iznenađen kad ju je zatekao голу. Emma se zapitala kad se to dogodilo, kad je to počeo očekivati, a ne priželjkivati. Ali osmjehnuo se kad se ona došetala do njega i uzela mu bocu piva i tanjur sa sendvičem iz ruku. Odložila ih je na stol pokraj vrata i privukla ga prema krevetu, povlačeći ga pritom za smoking i košulju.

Smijao se i dopustio joj da ga povuče na madrac.

– Dakle, što li je ovo izazvalo? – upitao je dok je povlačila patentni zatvarač na njegovim hlačama.

Opkoračila ga je, gledajući ga odozgor u lice. Na trenutak je

zastala, ne namjeravajući mu draškati očekivanja. Ali on je od nje očekivao takvu vještinu za koju je prirodno pretpostavljao da je bila za njegovo zadovoljstvo i to ga je uzbuđivalo. Rukama joj je pokušao, laskajući joj, povući bokove nadolje i počeo se izvijati ispod nje, ali ostala je nepokretna.

Uživala je u seksu i znala da za to ima dara, da je vješta u krevetu. Ali, je li njezina majka bila u pravu? Je li to bilo sve što je imala? Da nema to, bi li još uvijek bila tu? Bi li se *trebala* zabrinuti zbog toga što se Sydney vratila? – Huntere Johnne – prošaptala je, saginjući se poljubiti ga – voliš li me?

Njegov smijeh pretvorio se u gundanje dok je izvodio ono što je smatrao ljubavnom predigrom. – Dobro, reci mi što si učinila?

– Što?

– Jesi li kupila nešto? – upitao je popustljivo. – Nešto skupo? Je li sve ovo zbog toga?

Pretpostavljao je da je to bilo zato što je željela nešto od njega. Iskreno govoreći, i bilo je. Uvijek je bilo tako. Uvijek je na taj način od njega dobivala sve što je željela. Sve osim jednoga. Nije joj promaknulo da joj Hunter John nije odgovorio na pitanje. Nije joj rekao da je voli.

Ali volio je Sydney, što je značilo da mora učiniti ono što joj je majka rekla. Više se potruditi zadržati to što je imala.

– Želim kupiti crvenu haljinu – rekla je, osjećajući se poput ptice uhvaćene u trnovitom grmu šipka: izbodenom, prestrašenom, *bijesnom*. – Lijepu crvenu haljinu.

– Jedva čekam vidjeti te u njoj.

– Vidjet ćeš me. A potom ćeš me vidjeti bez nje.

– To volim čuti.

U ponedjeljak poslijepodne Claire je za svojim radnim stolom u skladištu završila telefonski razgovor, ali zadržala je ruku na slušalici.

Kad znate da nešto nije u redu, ali ne znate točno što, zrak oko vas se promijeni. Claire je to osjetila. Plastika telefonske slušalice bila je previše topla. Zidovi su se neznatno orosili. Da iziđe van u vrt, znala je da bi zatekla vrtni slak u cvatu, usred dana.

– Claire?

Claire se okrenula i zatekla Sydney u veži skladišta. – O, Bog – rekla je. – Kad si se vratila? – Sydney i Bay ponovno su posjetile Tylera, četvrti dan zaredom.

– Prije nekoliko minuta. Što nije u redu?

– Ne znam. – Claire je povukla ruku s toploga telefona. – Upravo sam dobila poziv da ovaj vikend obavim *catering* za domjenak u kući gospodina i gospođe Matteson.

Sydney je prekrížila ruke na prsima. Potom ih je pustila da vise niz tijelo. Oklijevala je prije nego što je upitala: – One Mattesonove koji žive u onom velikom Tudor zdanju na Willow Springs Roadu.

– Da.

– Kratak rok – rekla je oprezno i znatiželjno Sydney.

– Da. Rekla je da će mi platiti dvostruko, ali samo ako imam dovoljno ispomoći za tu večer.

– Gospođa Matteson mi se oduvijek svidala – rekla je Sydney, u čijim je riječima iskočila nekakva iskra nalik elektricitetu. Nešto poput nade pokušavalo se razjasniti. – Prihvaćaš li taj posao? Pomoći ću ti.

– Jesi li sigurna? – upitala je Claire, zato što joj se sve to još uvijek činilo pogrešnim. Sydney je nekada bila u vezi s Hunterom Johnom i prijateljevala s Emmom. Ako ih je željela ponovno vidjeti, trebala je to učiniti prije, umjesto što je sve vrijeme provodila

zatvorena u kući kao u samostanu ili skrivajući se kod Tylera.

– Naravno da sam sigurna.

Claire je slegnula ramenima. Sigurno je nešto na svoj način iščitavala iz toga. – Onda dobro. Hvala ti.

Sydney se osmjehnula i okrenula na peti. – Nema problema.

Claire je ušla za njom u kuhinju. Bilo je u Sydney nečega što se nije promijenilo, poput njezine svijetlosmeđe kose koja je imala dovoljno prirodnih kovrča da izgleda poput valova karamelizirane glazure na torti. A tek njezina lijepa blago potamnjela koža. Pa pjegice na nosu. Izgubila je na težini, ali je još uvijek imala zapanjujuću figuru i bila sitna i graciozna na način zbog kojega se Claire, koja je bila desetak centimetara viša od nje, sama sebi činila glomaznom i nespretnom.

Bile su to poznate stvari.

Ostatak Sydney bio je tajnovit. Bila je tu već gotovo tjedan dana i Claire ju je još uvijek pokušavala shvatiti. Bila je divna majka, to je bilo očito. Lorelei nije bila sjajan primjer i njezina baka se trudila, ali nisu bile ni nalik Sydney. Bila je privržena i brižna, u svakom trenutku znala je gdje je Bay, ali ujedno joj je ostavljala dovoljno prostora, dopuštajući joj da sanjari i igra se. Bilo je dirljivo promatrati mlađu sestru u ulozi tako sjajnoga roditelja. Gdje je to naučila?

I gdje je bila? Sydney je bila nervozna, a takve je se nije sjećala. Eto baš sinoć, kad Claire nije mogla spavati i kad je izišla u vrt, zatekla se zaključanom vani, jer Sydney je svake noći nekoliko puta silazila provjeriti je li u prizemlju sve dobro zaključano. Od čega je bježala? Nije bilo koristi postavljati joj pitanja. Sydney bi samo promijenila temu kad bi je upitala o tih posljednjih deset godina. Otišla je u New York. Bilo je to sve što je Claire znala.

O onome što se poslije događalo, svatko je mogao samo

nagađati. Bay nije odavala nikakve tajne. Kad se nju pitalo, rodila se u jednom Greyhound autobusu i njezina majka i ona nikada nisu nigdje živjele. Ne, živjele su posvuda.

Claire je promatrala kako Sydney prilazi loncu juhe koja se pušila na peći. – Ah, zaboravila sam što sam ti htjela reći kad sam ušla. Pozvala sam Tylera ovamo na večeru – rekla je Sydney, udišući miris pileće juhe s kamilicom.

Claire je u čudu zurila u nju. – Što si učinila?

– Pozvala sam Tylera ovamo na večeru. To je u redu, je li?

Claire nije odgovorila i poslala je ravno do kutije za kruh, ne gledajući Sydney. Izvadila je hljeb bijeloga kruha i počela ga rezati na kriške za sendviče.

– Ma daj, Claire – rekla je Sydney, smijući se. – Ne budi tako stroga prema tom čovjeku. Mršav je. Po cijeloj kući ima bilješke koje ga podsjećaju na to da treba jesti. Rekao mi je da zaboravlja. Jučer mi je pokazao neke svoje umjetničke radove. Izvrсни su. Ali, kunem ti se Bogom, postavi li mi još jedno pitanje o tebi, predložiti ću mu terapiju. Tyler je drag. Ako ga ne želiš, reci mu pa će prestati sanjariti o tebi i ja ću imati izgleda.

Claire je u trenu podignula pogled. – Zato ti provodiš toliko vremena kod njega? Želiš Tylera?

– Ne. Ali zašto ga ti ne poželiš, Claire? – Claire je od odgovora spasilo kucanje na ulaznim vratima. – Za tebe je – rekla je Sydney.

– On je tvoj gost.

Sydney se osmjehnula i prišla vratima.

Claire je odložila nož za rezanje kruha i naprezala se čuti Tylerov glas. – Hvala na pozivu – čula je kako govori. – Divna kuća.

– Jesi li za obilazak? – upitala je Sydney, zbog čega je Claire osjetila tjeskobu. Nije željela da Sydney povede Tylera u obilazak kuće. Nije željela da Tyler zna njezine tajne.

– Naravno.

Claire je na trenutak sklopila oči. *Razmišljaj, razmišljaj, razmišljaj.* Što bi Tylera navelo da je zaboravi, što bi ga navelo da ne bude toliko zainteresiran? Koje bi mu jelo odvratilo pozornost? Nije imala vremena smisliti ništa posebno.

Nije joj to trebalo. Mogla je jedino izići na kraj sa Sydney i Bay, nastojeći ih polagano uključiti u svoju rutinu. Činila je to znajući da će one ipak otići. Sydney je mrzila sve što je imalo veze s tom kućom i tim gradom. Čak i sad je pokušavala zaštititi Bay od nepotrebne neobičnosti, ne objašnjavajući joj ništa o vrtu ni o stablu jabuke niti joj govoreći o tome što je u Bascomu značilo biti jedna od Waverleyjevih. Bit će potreban samo jedan komentar, samo jedno prezirno ophođenje i Sydney će se ponovno izgubiti u vidu dima.

Ali Tyler je sigurno bio nešto što bi mogla nadzirati u životu. Morala ga je pokušati odgovoriti na bilo koji mogući način. Naprasito, grubo, bude li potrebno. Jednostavno nije bilo prostora za nj. Činilo se da pušta previše ljudi u svoj život.

Bay je u kuhinju utrčala ispred Sydney i Tylera. Zagrlila je Claire, kao da je to bilo nešto najprirodnije na svijetu, zagrliti bez ikakva očitoga razloga i Claire ju je na trenutak čvrsto prigrllila. Bay se odvojila od nje, potrčala do kuhinjskoga stola i sjela.

Ušla je Sydney, a za njom Tyler. Odmah je zapazila da mu je kosa ošišana. Dobro mu je došlo šišanje, činilo ga je usredotočenijim. To, zaključila je kad mu se pogled usredotočio na nju, nije bilo dobro. *Ne možeš izgubiti ono što nemaš*, pomislila je i zakrenula se.

– Sigurno je bilo nevjerovatno odrastati ovdje – rekao je Tyler.

– U pravu si, bilo je zanimljivo – rekla je Sydney. – Na stubištu postoji jedna stuba koja škripi. Kad smo bile djeca, svaki put kad bi netko na nju zakoračio, iz rupe na izbočenoj kvrgi drvene stuba

iznad izvirio bi miš, vidjeti što je taj zvuk proizvelo.

Claire je iznenađeno pogledala svoju sestru. – Znala si za to?

– Nisam baš poput jedne od Waverleyjevih, ali i ja sam ovdje odrasla. – Sydney je brzo uzela krišku kruha dok je Claire pravila sendviče i stavljala ih na tanjur. – Claire je sve te lude recepte naučila od naše bake.

– Nije to nikakav ludi recept. To je juha, sendviči s maslacem od kikirikija i džem.

Sydney je namignula Tyleru. – Maslac od badema i sendviči s džemom od đumbira.

Claire je odjednom osjetila kako joj se koža naježila. Sydney je to dolazilo vrlo spontano i Claire ju je nekada silno mrzila zbog toga. Kako je samo prirodno razgovarala s Tylerom, zbog čega se činilo da nije bila velika stvar uspostavljati veze koje su se tako lako prekidale.

– Jeste li vas dvije bile bliske tijekom odrastanja? – upitao je Tyler.

– Nismo – odvratila je Sydney prije nego što je Claire uspjela odgovoriti.

Claire je napunila tri zdjelice juhom i postavila ih na stol uz tanjur sa sendvičima. – Uživajte – rekla je, izišla iz kuhinje i otišla u vrt. Tyler, Sydney i Bay gledali su za njom dok je odlazila.

Nakon otprilike četrdeset pet minuta, Claire je završila s kopanjem rupe pokraj ograde i skupila jabuke koje su bile popadale oko stabla. Bilo je vlažno i zrak je bio gust poput sirupa od sijerka, donoseći sa sobom nagovještaj nadolazećeg ljepljivog ljeta.

– Prestani s tim – ponavljala je dok je stablo oko nje bacalo jabuke, nastojeći je uzrujati. – Što ih ti više bacaš, to ću ih ja više zakopati. A znaš da ti treba tjedan dana da rode nove.

Spustilo joj je jabučicu na glavu.

Pogledala je uvis u grane koje su se neznatno zatresle, iako nije bilo vjetra. – Rekla sam ti da prestaneš.

– Je li to tvoja tajna?

Okrenula se i ugledala Tylera koji je stajao na travi. Koliko je dugo bio tamo? Nije ga čak ni čula dok je prilazio. Stablo ju je izbezumilo. Prokleta stablo.

– Moja tajna? – upitala je klonulo.

– Tvoja tajna toga vrta. Razgovaraš s biljkama.

– Ah. – Okrenula se i u naručje prikupila još nekoliko jabuka. – Da, to je to.

– Večera je bila sjajna.

– Drago mi je da si uživao. – Kad se nije pomaknuo, rekla je: – Imam nekakvog posla.

– Sydney je rekla da ćeš upravo to kazati. Ali rekla je da svejedno iziđem.

– Njezino samopouzdanje je privlačno, znam, ali mislim kako joj je trenutačno potreban samo prijatelj – rekla je Claire, zaprepastivši samu sebe. Nikada to nije namjeravala reći. Zvučalo je kao da joj je *stalo*. Naravno, željela je da Tyler svoju pozornost usmjeri na nešto drugo. Ali ne na Sydney. Claire je sklopila oči. Mislila je da je prevladala svu onu ljubomoru.

– A što je s tobom? Trebaš li ti prijatelja?

Pogledala ga je. Bio je tako pun samopouzdanja stojeći tamo u svojim komotnim trapericama iz kojih je bila izvučena košulja. Na trenutak mu je poželjela prići, uroniti u njegovo naručje i pustiti da je obuzme onaj osjećaj spokoja. Što se to događalo s njom? – Nisu mi potrebni prijatelji.

– Treba li ti nešto više?

Nije imala puno iskustva s muškarcima, ali shvaćala je što je time

namjeravao reći. Znala je što su značila ona sićušna ljubičasta pucketanja oko njega, ona kakva ste mogli vidjeti samo noću.

– Sviđa mi se to što imam.

– I meni, Claire. Lijepa si! – rekao je. – Eto, izrekao sam to. Nisam to mogao više držati u sebi.

Nije se bojao da će biti povrijeđen. Činilo se da je to *radosno dočeka*o. Jedno od njih moralo je biti razumno. – Ozbiljno sam mislila kad sam rekla da imam posla.

– I ja sam bio ozbiljan kad sam rekao da si lijepa.

Prišla je rupi pokraj ograde i u nju spustila jabuke. – Bit ću dugo zauzeta.

Kad se osvrnula, Tyler se cerio. – Gle, ja neću.

Osjećajući nelagodu, gledala je za njim dok se udaljavao. Je li joj pokušavao nešto reći? Je li to bilo nekakvo upozorenje?

Imam sve vrijeme ovoga svijeta da vrludajući provedem svoje.

Peto poglavlje

Dvorac Mattesonovih izgledao je isto onako kakav je Sydney ostao u sjećanju. Vjerojatno se, čak i sad, zatvorenih očiju mogla popeti do spavaće sobe Huntera Johna. Kad su sami provodili vrijeme u toj kući, znala se pretvarati da tu žive zajedno. Ležali bi u krevetu i ona ne bi prestajala pričati o njihovoj budućnosti. Ali kad je nakon mature prekinuo s njom, rekao je: – Mislio sam da shvaćaš.

Tada nije shvaćala, ali sada jest. Sad je shvaćala da ga je voljela i da je vjerojatno bio jedini muškarac kojega je ikada tako voljela, s toliko nade. Sad je shvaćala da bi svejedno otišla iz Bascoma, s njim ili bez njega. Sad je shvaćala da nije bio sposoban prihvatiti je onakvu kakva jest. Taj dio shvaćala je bolje od ostalih, jer čak ni ona sama to nije mogla učiniti.

Dok je Claire parkirala pokraj ulaza za poslugu, Sydney je uzbudila misao da će biti negdje gdje zapravo ne bi trebala biti. Nije trebala doći, ali nije si mogla pomoći. Možda je to bio izazov, na način na koji je bio izazov šuljati se po kućama svojih mladića dok su bili na poslu i krasti novac iz njihovih tajnih skrovišta prije nego što je otišla iz grada. Namjeravala je i ovdje nešto ukrasti, uzeti uspomene koje joj više nisu pripadale. Zašto je to činila? Zato što su joj najbolji tinejdžerski dani, njezine najljepše uspomene iz Bascoma bile one iz vremena dok je izlazila s najboljom prilikom u gradu. Svi su joj se divili. Svi su je prihvaćali. Bile su joj potrebne te lijepe uspomene, trebale su joj više nego Mattesonovima. Njima

sigurno ne bi ni nedostajale. Oni su vjerojatno već odavno zaboravili na nju.

Dočekala ih je žena koja je vodila kućanstvo predstavivši se kao Joanne. Bila je u četrdesetima, sjajne i ravne crne kose koja se jedva pomicala, što je značilo da ne podnosi pogreške.

– Cvijeće je već dostavljeno. Rečeno mi je da pričekam s aranžiranjem dok vi dođete – rekla je. – Kad završite s istovarom, bit ću na prilazu. Znete li gdje je?

– Da – rekla je važno Sydney kad je Joanne nestala kroz dvokrilna vrata na guranje batlerove ostave. – Više mi se sviđala Myrtle.

– Tko je Myrtle? – upitala je Claire.

– Žena koja im je nekada vodila kućanstvo.

– Ah – bilo je sve što je Claire izustila.

Kad su sve unijele i smjestile u hladnjak, Sydney je povelu Claire kroz kuću do prilaza. Gospođa Matteson je bila ponosna na svoje antikvitete pa se Sydney iznenadila zamijetivši da je kuća sada sva u ružičastom. U blagovaonici su bile ružičaste zidne tapete od damasta i stolci za dugačkim stolom za blagovanje imali su blijedoružičaste presvlake. Dnevni boravak koji je bio u produžetku blagovaonice bio je šarenilo ružičastih cvjetnih uzoraka na jastučićima na kauču i tepisima.

Prostrani prilaz bio je s desne strane i do njega se dolazilo kroz niz otvorenih francuskih vrata. Ulazio je topao ljetni povjetarac donoseći miris ruža i klora. Kad su izišle, Sydney je zapazila da su oko bazena postavljeni stolovi od kovanog željeza i stolci te da je u kutu podignut pomno osmišljen bar. Duži stolovi za hranu bili su uz rub zidova i tamo je stajala Joanne, okružena praznim vazama i teglama s cvijećem.

Claire je prišla Joanne, ali Sydney se nije mogla pomaknuti.

Osjećala je vrtoglavicu. Sve joj je izgledalo kao iz bajke... bijeli stolnjaci koji su lepršali na vjetru na stolovima s kojih su se gosti sami posluživali, svjetla u bazenu koja su bacala razvodnjene sjene i zvjezdana svjetlost u grmlju. U mladosti je toliko priželjkivala sve to, to blagostanje, taj san. Stojeći tamo, mogla se posve jasno prisjetiti kako je bilo osjećati se dijelom toga, biti dijelom *nečega*, znati da negdje pripada.

Čak i ako je sve to bila laž.

Prekrižila je ruke na prsima i promatrala sluškinju koja je na svaki stol postavljala svijeće u visoke staklene svjetiljke s cilindrom. Sydney je iz daljine slušala dok je Claire govorila Joanni gdje na stolove treba staviti ruže, a gdje fuksije i gladiole. – Gladiole tu – rekla je – gdje će biti punjenje od muškatnoga oraščića u cvjetovima buće i piletina s komoračem. Ruže tu, gdje će ići pogačice od ružinih latica. – Sve to bio je vrlo zakučast, smišljen plan kako bi gosti osjetili nešto što možda inače ne bi. Uopće nije nalikovalo na gospođu Matteson. Ali Claire je veći dio večeri u ponedjeljak provela s njom u telefonskom razgovoru raspravljajući o jelovniku. Sydney se ispričala da mora u kuhinju i mogla je čuti kako Claire u skladištu govori nešto poput: – Ako želite prikazati ljubav, onda ruže. – I: – Cimet i muškatni oraščić znače blagostanje.

Nakon što se Claire s Joanne pozabavila razmještajem nejestivoga cvijeća, pošla je natrag u kuću, ali zaustavila se shvativši da je Sydney ne slijedi.

– Jesi li dobro? – upitala je Claire.

Sydney se okrenula. – Lijepo je, nije li? – rekla je kao da je ponosna na to, kao da to pripada njoj. Pripadalo joj je, neko vrijeme.

– Vrlo je... – Claire je na trenutak oklijevala – promišljeno. Dođi,

ne želimo kasniti s planom.

Nekoliko sati potom, u kuhinji, Sydney je rekla: – Shvaćam što misliš reći onim promišljeno. Zašto na pladnjevima sve treba biti postavljeno u smjeru kazaljke na satu? Nismo to morale na ručku za botaničare.

– One dame su marile samo za hranu, a ne za značenje.

– A što sve ovo znači? – upitala je Sydney.

– Znači kako oni žele da ih ljudi vide ludo zaljubljene i basnoslovno bogate.

– Ali to nema nikakvog smisla. Imaju li gospodin i gospođa Matteson problema? Doimali su mi se vrlo sretnima dok sam ih poznavala.

– Ne ispitujem motive. Samo dajem ljudima ono što žele. Jesi ti spremna? – upitala je Claire noseći dvije plitice prema pokretnim kuhinjskim vratima. Postavili su hranu prije dolaska gostiju, ali Joanne ih je upravo obavijestila da treba iznijeti još hrane na plitice.

Sydney se zapitala hoće li ikoga prepoznati. Nastojala je razaznati glasove, povremeno se zaustavljajući kako bi izvila vratom kad bi začula smijeh, pitajući se nije li taj smijeh već prije čula. Hoće li vani biti Hunter John? Je li to uopće važno? – Nikad spremnija – rekla je i pokupila svoje plitice.

Emma se na zabavama osjećala opčinjenom, kao da je mala djevojčica koja se igrala i kao da je sav taj svijet bio njezina tvorevina. Takva joj je bila i majka. – Ostavi čaroliju Waverleyjevima – znala joj je govoriti dok je Emma bila još mala, kad je promatrala majku kako prije domjenka isprobava haljinu za haljinom. – Imamo mi nešto bolje. Imamo maštu.

Emma je stajala pokraj bara jer je tamo bio Hunter John, ali odatle je imala izvrstan pogled na sve koji su uživali zabavljajući se. Voljela je zabave, ali nikada nije nazočila sličnoj, kad je svaka druga rečenica bila kompliment upućen njoj ili kakva opaska puna zavisti. Bilo je *divno*.

Ariel je prišla Emmi i poljubila je u obraz. – Ljubavi, divno izgledaš. Crveno ti savršeno pristaje. Jednostavno savršeno.

– Bila je to sjajna zamisao, mama. Hvala ti što si to učinila. Tko je zadužen za *catering*? Dobivam pohvale za hranu. Ni blizu onome koliko ih dobivam za haljinu, ali ipak.

Ariel je namignula i zakrenula Emmu, tako da je sad gledala prema vratima koja su vodila na prilaz, s druge strane bazena. To je, dušice, večeras moj najveći dar tebi.

– Kako to misliš?

– Čekaj. Gledaj. Pokazat ću ti.

Emma nije shvatila, ali nasmijala se u očekivanju nečega dobrog. – Mama, što si učinila? Jesi li mi kupila nešto?

– Na neki način – odgovorila je tajnovito Ariel.

– Mama, što je to? Reci mi, reci mi!

Visina tona Emmina glasa navela je Huntera Johna da se okrene od prijatelja s kojima je razgovarao. – Što se događa, Emma?

Emma je čvrsto uhvatila Huntera Johna za ruku i povukla ga prema sebi. – Mama mi je kupila dar, a ne želi mi reći što.

– Ah, evo ga – rekla je Ariel, pokazujući čašom šampanjca koju je držala u ruci.

– Što? – upitala je Emma uzbuđeno. – Gdje? – Emma je usredotočila pogled na dvije žene koje su izlazile iz kuće, noseći plitice. Očito su bile poslužiteljice. Upravo se spremala odvratiti pogled na drugu stranu i vidjeti gdje joj je to pravi dar, kad je shvatila tko je jedna od poslužiteljica. – Je li ono Claire Waverley?

Nju si unajmila da obavlja *catering* za moj domjenak? – Odjednom joj je, u jednom užasnom trenutku, sinulo što je to njezina majka učinila i brzo je pogledom prešla na ženu pokraj Claire. – O, moj Bože!

– Je li ono Sydney Waverley? – upitao je Hunter John. Izvukao je ruku iz Emmine i ostavio je da tamo stoji. Jednostavno je otišao, prilazeći Sydney kao da je privučen užetom.

Emma se okomila na svoju majku. – Mama, što si učinila?

Ariel se prignula bliže i prosiktala: – Prestani se glupo ponašati i priđi joj. Navedi ljude da je pogledaju. Navedi sve njezine stare prijatelje da je pogledaju.

– Ne mogu vjerovati da si to učinila.

– Vratila se i trebaš preuzeti kontrolu. Pokaži joj da ne pripada ovdje, da nema izgleda vratiti ono što joj je nekada pripadalo. Pokaži svome suprugu da si bolja od nje. Da si to oduvijek bila. Ti si ljepotica bala, a ona samo poslužiteljica. Idi sad.

Bio je to za Emmu najduži put u životu. Hunter John je već bio prišao Sydney i piljio u nju dok je aranžirala nove plitice na stolove s kojih su se ljudi sami posluživali. Još nije bila podignula pogled. Je li se ponašala kao da ne zna da je on tu? Ili je samo bila sramežljiva? Bila je mršavija i izgledala je starije, ali lice joj je još uvijek bilo blistavo i kosa besprijekorno očišćana. Oduvijek je imala najbolju frizuru. Nikada nije morala bojiti ni kovrčati kosu kao što je to činila Emma od svoje dvanaeste.

Emma ga je bila gotovo sustigla kad je Hunter John napokon pročistio grlo i izustio: – Sydney Waverley, jesi li to ti?

Nekoliko stvari dogodilo se istodobno. Sydney je naglo podignula glavu i prikovala pogled za Huntera Johna. Eliza Beaufort, koja je stajala za susjednim stolom, okrenula se na peti. Claire je prestala raditi i svoje tamne oči upravila prema njima,

gledajući strogo poput učiteljice.

– Oduvijek sam to govorila, Emma – rekla je Eliza dok im je prilazila. – Priređuješ najbolje zabave. Carrie, dođi ovamo – zazvala je Eliza. – Moraš ovo vidjeti.

Carrie Hartman, jedna iz stare srednjoškolske klape je istupila: – Sydney Waverley – rekla je pjevušćim glasom. Carrie je bila jedina djevojka u školi približno Sydneyine ljepote.

Sydney se doimala stjeranom u kut. Emma je zbog nje osjetila strašnu nelagodu.

– Svi smo čuli da si se vratila u grad – rekla je Eliza. – Neko vrijeme te nije bilo. Kamo si otišla?

Sydney je obrisala ruke o pregaču, a potom zataknila kosu iza ušiju. – Bilo me je posvuda – rekla je i glas joj je neznatno zadrhtao.

– Jesi li otišla u New York? – upitao je Hunter John. – Uvijek si govorila da ćeš otići u New York.

– Godinu sam živjela tamo. – Sydney je pogledala uokolo. – Hm, gdje su ti roditelji?

– Prije dvije godine su se preselili na Floridu. Ja sam preuzeo posao.

– Znači, ti ovdje živiš?

– Mi ovdje živimo – rekla je Emma uhvativši Huntera Johna pod ruku i prislonivši naglašen dekolte uz njega.

– Emma? Ti i Hunter John ste... u braku? – rekla je Sydney, čiji je šok za Emmu bio uznemirujući. Kako se usuđuje biti u šoku zbog toga što je Hunter John odabrao nju?

– Vjenčali smo se iste godine kad smo maturirali. Neposredno nakon tvoga odlaska. Sydney – rekla je – vidim tamo dvije prazne plitice. – Emma je samoj sebi pokušavala reći kako je Sydney upala u vlastitu zamku i da je sama kriva za takvo poniženje. Ali zbog

toga se nije osjećala nimalo bolje. Nije joj se sviđalo navoditi Sydney da se osjeća loše. Na kraju krajeva, Emma je pobijedila. Nije li tako? Ali to je bilo ono što bi Emmina majka učinila, ono što bi ona rekla. A vidi koliko je dugo zadržala Emmina oca.

Hunter John je preletio pogledom od Emme do Sydney i natrag. – Želio bih s tobom razgovarati nasamo – rekao je i poveo Emmu kroz mnoštvo gostiju u kuću, dok ih je Sydney pratila pogledom.

– Što je, ljubavi? – upitala je Emma kad ju je Hunter John uveo u svoju radnu sobu i zatvorio vrata. Emma je tu prostoriju uredila za nj, zidovi boje maslaca i kakaa, uokvirene fotografije iz slavniha dana Huntera Johna na srednjoškolskom nogometnom igralištu, posađene biljke u posudama i golemi radni stol od orahovine s kožnatom plohom. Prišla je stolu i izazovno se naslonila na nj. Razlog zbog kojega je odabrala upravo taj stol bilo je to što je činio mekani krevet kad bi ga iznenadila brzinskim seksom, onda kad je radio kod kuće. Pomislila je da to i sad želi. Njezina je majka ponovno bila u pravu. Hunter John je vidio Emmu i Sydney zajedno i shvatio da je načinio pravi izbor.

Ali Hunter John je stajao pokraj vrata, pogleda mrka kao ugljen. – Namjerno si to učinila. Namjerno ponižavaš Sydney.

Osjećala se kao da je za rođendan dobila dar, sigurna da je u njemu bilo upravo ono što je cijele godine očekivala, da bi unutar kutije pronašla tek ružan kamen ili napuklo zrcalo. – Otkada je to tebi stalo?

– Stalo mi je do toga kako to izgleda. Čemu je dovesti ovamo, u naš dom, za ime Boga?

– Psst, ljubavi. Psst. Smiri se. Sve je u redu. Kunem ti se, nisam imala ništa s tim. – Prišla mu je posve blizu, potom ispružila ruke i pogladila ga po reverima. Rukama je kliznula niz njegov sako i protrljala ga po prednjici hlača. – Emma, gosti su tu, vani.

– Onda ću to obaviti brzinski.
– Ne – rekao je, prvi put u deset godina i odmaknuo se. – Ne sad.

Claire se osjećala nervoznom i mrzila je taj osjećaj. Mrzila je kad nije znala što učiniti. Gledala je kako su se Sydneyini stari prijatelji okupili oko nje kao naelektrizirana prašina, dok je Claire samo stajala. Nije znala želi li Sydney da se ona umiješa ili bi bila bijesna da je odvuče od prijatelja koje nije vidjela deset godina. Sydneyino lice je bilo napeto i koraci odsječni kad je Claire pošla za njom natrag u kuhinju.

Čim su se vrata iza Claire zatvorila zanjihavši se, Sydney je spustila prazne plitice na pult i upitala: – Zašto mi nisi rekla da su gospodin i gospođa Matteson Hunter John i *Emma Clark*?

Claire je pokupila Sydneyine plitice i naslagala ih na svoje, a potom ih odložila na stranu. – Nije mi palo na pamet da bi ti pomislila da je to netko drugi. A što si mislila tko je to?

– Mislila sam da su to roditelji Huntera Johna! Otkuda sam, dođavola, trebala znati da su se Hunter John i Emma vjenčali?

– Zato što su, kad si prekinula s njim, on i Emma počeli izlaziti – rekla je Claire, nastojeći u glasu zadržati razuman ton, spriječiti ono drhturenje u želucu i misli da ne kaže: *Ovo nije u redu. Nešto je pogrešno. Ovo nije u redu.*

– Kako sam ja to trebala znati? Nisam bila ovdje! – rekla je Sydney. – I nisam ja prekinula s njim. On je prekinuo sa mnom. Zašto misliš da sam otišla?

Claire je oklijevala. – Mislila sam da si otišla zbog mene. Mislila sam da si otišla zato što sam te ja sprječavala da nešto naučiš, zato što sam te ja navela da zamrižiš to što si jedna od

Waverleyjevih.

– Nisi me ti navela da zamrzim biti Waverleyjeva. Cijeli je ovaj grad to učinio – rekla je nestrpljivo Sydney. Odmahnula je glavom kao da se razočarala u Claire. – Ali ako ćeš se zbog toga osjećati bolje, sad odlazim zbog tebe.

– Čekaj, Sydney, molim te.

– Ovo je namještaljka. Jesi li to vidjela? Emma Clark mi je namjestila da izgledam poput... poput sluškinje pred Hunterom Johnom i svojim starim srednjoškolskim prijateljicama u skupim haljinama i s umjetnim grudima. Kako je uopće znala da sam se vratila u grad? Zašto si joj rekla?

– Nisam joj ja rekla.

– Vraga nisi. Kako bi inače doznala?

– Možda joj je rekla Eliza Beaufort – rekla je Claire. – Njezina baka bila je jedna od onih dama na ručku u Hickoryju.

Sydney je nekoliko dugih trenutaka piljila u Claire i oči su joj sjajile suzama. Claire nije mislila da će ikada vidjeti Sydney uplakanu. Obje su bile djeca stoici. Činilo se kako nijednu nije pogodilo to što ih je majka napustila i nijedna nikada nije zaplakala. Ali Claire se sad prvi put zapitala što to Sydney sve vrijeme drži u sebi. – Zašto si me pustila da to učinim? Zašto si me pustila da dođem ovamo? Nisi li smatrala neobičnim da Emma tebe nazove da obaviš *catering* za nešto što je trebalo napadno pokazati njihov životni stil za koji su svi ostali već ionako znali? Strast i novac. Sve ovo priredila je da ja to vidim.

– Nije ona dogovarala posao, nego njezina majka. Nisam nikada razgovarala s Emmom. Možda je ovo tek puka slučajnost, Sydney. Možda ne znači ništa posebno.

– Kako to možeš reći, ti, od svih ljudi? Za jednu od Waverleyjevih u svemu postoji nekakvo značenje! Kako ih možeš braniti? Jesi li

zapravo tako ležerna u ophođenju s ljudima koji ovako razmišljaju o nama? Sjećam te se dok smo bile djeca, kako ti nitko nije želio biti prijatelj, kako nijedan dečko nikada nije pokazao zanimanje za tebe. Mislila sam da si se zbog toga povukla u sve to... – Sydney je široko zamahivala, pokazujući rukom na hranu i cvijeće na radnim plohama – ... zato što si mislila kako su kuća i baka jedino što ti je potrebno. Ja sam željela više od toga. Željela sam one prijatelje vani. Željela sam sve to. Bila sam shrvana kad je Hunter John prekinuo sa mnom, ali ti to nisi ni primijetila. A ovo večeras me povrijedilo, Claire. Zar ti to doista ništa ne znači?

Claire nije znala što reći i činilo se kako je to Sydney još više uzrujalo. Okrenula se prosiktavši i pošla prema svojoj torbi koju je ostavila pokraj vrata. Izvadila je komadić papira iz bilježnice, a potom se zaputila do telefona na zidu pokraj odvojene ostave.

– Što radiš? – upitala je Claire.

Sydney joj je namjerno okrenula leđa i nazvala onaj broj s papira.

– Molim te, Sydney. Ne odlazi.

– Tylere? – rekla je Sydney u slušalicu. – Ja sam, Sydney Waverley. Zaglavila sam negdje i potreban mi je prijevoz. – Stanka. – Willow Springs Road, na istočnoj strani grada. Broj trideset dva, velika kuća u tudorskom stilu. Dovezi se iza kuće. Neizmijerna ti hvala.

Sydney je skinula pregaču i spustila je na pod. Zgrabila je svoju torbicu i izišla.

Claire je bespomoćno gledala za njom dok je odlazila. Želudac joj je poskakivao toliko da je osjećala kao da će joj pozliti pa se morala sagnuti i staviti ruke na koljena. Nije mogla izgubiti ono što joj je preostalo od obitelji, ne tako brzo. Nije ona mogla biti razlogom zbog kojega je Sydney ponovno otišla.

Proteklih deset godina nisu bile jedina tajna koja je okruživala

Sydney. Claire je shvatila kako svoju sestru nije poznavala čak ni dok su bile djeca. Nije shvatila kako je Sydney mislila da je Hunter John onaj pravi. Nije shvatila kako je to Sydney silno povrijedilo. Ali ono što Claire nije znala, znali su oni ljudi vani na prilazu. Oni su to učinili namjerno. Claire je od samog početka znala da nešto nije kako treba. Sydney je bila u pravu. U svemu je bilo nekakvo značenje i Claire je zanemarila sve one znakove upozorenja.

Duboko je udahnula, a potom se uspravila. Popravit će ona to.

Prišla je telefonu i pritisnula dugme za ponovno biranje broja.

Potrajalo je nekoliko trenutaka prije negoli se Tyler javio, pomalo zadihan. – Halo?

– Tylere?

– Da.

– Ovdje Claire Waverley.

Nastupila je stanka iznenađenja. – Claire. Baš neobično. Upravo me nazvala tvoja sestra. Zvučala je uzrujano.

– Točno. Sa mnom je na poslu. Moram te... zamoliti za jednu uslugu.

– Što god želiš – rekao je.

– Želim da odeš do moje kuće prije nego što pokupiš Sydney i doneseš mi nešto iz kuće i vrta, reći ću ti gdje su skriveni ključevi.

Nakon otprilike četrdeset minuta začulo se kucanje na stražnjim vratima.

Claire je otvorila vrata ispred kojih je ugledala Tylera s dvjema kartonskim kutijama punim cvijeća i sastojaka iz kuće. – Gdje da ovo stavim?

– Na radnu plohu pokraj sudopera. – Kad je prošao pokraj nje, pogledala je van na prilaz za posluhu na kojemu je bio parkiran džip, čija su svjetla i dalje bila upaljena. Sydney je sjedila na suvozačkome mjestu i piljila pred sebe.

– Vidio sam te kako radiš kod Anne, ali moram reći da je prizor iza scene još dojmljiviji – rekao je Tyler, osvrćući se po kuhinji dok je spuštao kutije.

Claire se okrenula. Dok je čekala da joj Tyler donese potrebne stvari, poredala je hranu i cvijeće. Potom je na kazala napisala sastojke i načinila popis cvijeća kako ne bi pomiješala recept. Ovo je bilo previše važno. Željeli su ruže kako bi predstavili svoju ljubav, ali kad ljubavi dodate tugu, to je izazivalo žaljenje. Željeli su muškati oraščić jer je predstavljao njihovo bogatstvo, ali kad bogatstvu dodate grižnju savjesti, to izaziva sram.

– Hvala ti za ovo – rekla je, nadajući se da je neće upitati za što joj je trebalo sve to. Ali zašto bi je upitao? Nije bio odavde. Nije ni znao za rušilačku narav onoga što je mogla učiniti.

– Nema na čemu.

Spustila je pogled i zapazila da su mu traperice na koljenima prijavle od zemlje iz vrta. – Oprosti za mrlje. Platit ću ti za nove traperice.

– Dušice, ja sam slikar. Sva moja odjeća tako izgleda. – Osmjehnuo se, tako toplo, tako smireno. Gotovo joj je oduzeo dah. – Ima li još nešto što mogu učiniti?

– Nema – rekla je automatski, ali odmah potom dodala je: – Čekaj, ima. Hoćeš li zamoliti Sydney da ne ode večeras? Barem ne do jutra. Moram nešto popraviti.

– Jeste li se vas dvije posvađale?

– Na neki način.

Ponovno se osmjehnuo. – Dat ću sve od sebe.

Kad je Claire stigla kući, Sydney i Bay već su bile u krevetu. Sydney je očito zamolila Tylera da na povratku kući preuzmu djevojčicu

koja je bila kod Evanelle.

Barem će ostati prenoćiti, što je bilo dovoljno dugo da se neke stvari poprave.

Claire je dokasna ostala budna kako bi dovršila svoju redovitu narudžbu, šest tuceta peciva s cimetom koje je svake nedjelje ujutro rano isporučivala u Coffee House na trgu. Negdje oko ponoći pospano je pošla na kat u svoju sobu naviti budilicu. Otvorila je vrata pogledati Bay, iako je znala da je to Sydney činila nekoliko puta tijekom noći, a potom sišla u hodnik.

Prolazila je pokraj Sydneyine sobe kad je ova povikala: – Imala sam mnoštvo poziva prije nego što si se vratila kući!

Claire se vratila korak unatrag i zavirila u Sydneyinu sobu. Sydney je bila budna i ležala u krevetu, držeći ruke iza glave. – Eliza Beaufort, Carrie, ljudi sa zabave koje čak nisam ni poznavala. Svi su rekli isto. Da im je žao. Eliza i Carrie su čak rekle kako sam im se u srednjoj školi uistinu sviđala i kako bi voljele da je sve drukčije. Što si im rekla?

– Ništa.

Sydney je na trenutak šutjela i Claire je po njezinu sljedećem pitanju znala da je počela shvaćati. – Što si im dala?

– Dala sam im šerbet s melemom od limuna u šalicama od tulipana. U voćnu salatu sam stavila latice maslačka i lišće mente u čokoladnu kremu.

– To nije bilo na jelovniku za desert – rekla je Sydney.

– Znam.

– Zapazila sam da Emma Clark i njezina majka uopće nisu nazvale.

Claire se naslonila na dovratnik. – Shvatile su što sam učinila. Nisu jele desert sa stola za posluživanje. I naredile su mi da odem.

– Jesu li ti platile ostatak?

– Nisu. Dvoje njihovih poznanika otkazali su mi narudžbu.

Čulo se šuštanje plahti. Sydney se okrenula u krevetu pogledati Claire. – Žao mi je.

– Službeno su otkazali, ali nazvat će oni ponovno, čim nešto budu trebali. Jednostavno će željeti da to bude tajna.

– Sve sam uprskala. Žao mi je.

– Ništa ti nisi uprskala – rekla je Claire. – Molim te, nemoj otići, Sydney. Želim te ovdje. Možda se tako katkad ne ponašam, ali želim.

– Ne odlazim. Ne mogu – uzdahnula je Sydney. – Koliko god ovo mjesto bilo ludo, način na koji ljudi razmišljaju, ta jednoličnost je ono što ga čini sigurnim. Bay je to potrebno. Majka sam joj i moram joj to pružiti.

Riječi su ostale visjeti u zraku i Claire je u trenu znala da ih je Sydney željela odvesti natrag. – Jesi li otišla iz nekoga mjesta koje nije bilo sigurno? – morala je upitati Claire.

Trebala je znati da joj Sydney neće odgovoriti. Ponovno se promeškoljila u krevetu, okrenuvši se: – Željela bih da učiniš nešto u vezi s njim – rekla je, pokazujući na otvoren prozor. – Teško je s tim spavati.

Nejasno ljubičasto svjetlo prosijavalo je unutra. Znatiželjna, Claire je ušla u Sydneyinu sobu i prišla prozoru koji je gledao na Tylerovu kuću. Spustila je pogled i ugledala Tylera kako samo u donjem dijelu pidžame hoda po svom ulaznom dvorištu s cigaretom u ruci. Ponovno je isijavao onim sitnim ljubičastim pucketanjem. Povremeno bi se zaustavio i pogledao prema kući Waverleyjevih, a potom ponovno nastavio koračati.

– Možeš to vidjeti? – upitala je Claire, još uvijek gledajući Tylera.

– Naravno.

– Onda si više Waverleyjeva nego što sama sebi pripisuješ u

zasluge da si.

Sydney je prezrivo otpuhnula. – O, radosti. Što ćeš učiniti u vezi s njim?

Claire se nije obazirala na treperenje u svojim prsima nalik lepetanju krila sićušne ptice. Udaljila se od prozora. – Pobrinut ću se za to.

– Samo zato što nitko od tebe ne očekuje da to učiniš, ne znači da ne možeš. Zar nikada ne poželiš dokazati ljudima da nisu u pravu?

– Ja sam jedna od Waverleyjevih – rekla je Claire, ponovno se vrativši do vrata. – Nema ničega lošega u tome.

– Ljudsko si biće. U redu je izlaziti s nekim. U redu je nešto osjećati. Izidi s Tylerom. Navedi ljude da kažu: ‘Ne mogu vjerovati da je to učinila.’

– Zvučiš poput mame.

– Je li to bio kompliment?

Claire se zaustavila pokraj vrata i kratko nasmijala. – Nisam sigurna.

Sydney se u krevetu uspravila u sjedeći položaj i nekoliko puta lupila po jastuku. – Probudi me pa ću ti ujutro pomoći dostaviti peciva s cimetom – rekla je i ponovno se bacila na krevet.

– Ne, mogu ja... – Claire se zaustavila. – Hvala ti.

Šesta poglavlje

Utorak poslijepodne Claire je izjavila da ide do prodavaonice mješovitom robom i Sydney ju je upitala mogu li se ona i Bay povesti s njom. Željela je kupiti novine i pogledati oglase te je, iako joj je to bilo bolno, morala vratiti onu košulju koju je dobila od Evanelle. Ostavila je na stranu nešto novca koji je zaradila radeći s Claire u hitnim slučajevima pa joj je trebalo dodatnih toaletnih potrepština, a i Bay je trebala dječju hranu. Claire je bila sjajna kuharica, ali jučer je blijedo pogledala Bay kad ju je ova upitala ima li pizza pužice?

Kad su došle do Fred'sa, Claire i Bay ušle su u prodavaonicu i Sydney se zaputila uz pločnik. Trg se nije puno promijenio, iako je na njemu sada bio kip studenta koji je izgledao poput hrastova lista pokraj fontane na zelenom travnjaku.

Vratila je košulju u Maxine's i otkrila da je prodavaonica u posljednjih deset godina promijenila dva vlasnika te da ju je sada vodila otmjena žena u pedesetima. Nije imala slobodno radno mjesto u prodavaonici, ali uzela je Sydneyin broj i rekla da će je nazvati ako nešto iskrсне. Prepoznala je prezime Waverley kad ga je Sydney zapisala i upitala je li u kakvom srodstvu s Claire. Kad je Sydney potvrdno odgovorila, žena se razvedrila rekavši da je Claire prošle godine napravila vjenčanu tortu njezinoj kćeri i da su o tome govorili svi njezini prijatelji iz Atlante. Potom je kazala da će *svakako* nazvati bude li ikada imala slobodno radno mjesto.

Po povratku iz Maxine'sa do prodavaonice mješovitom robom,

prošla je pokraj salona Bijela vrata. Prije deset godina bio je to moderan frizerski salon koji se zvao Tangles,⁶ ali sad je bio još otmjeniji. Izišla je jedna mušterija, a s njom i miris kemikalija ublažen mirisom opojnoga šampona. Bio je to miris koji je umalo mogao podići Sydney i potaknuti je da lebdi. O, kako joj je to nedostajalo. Odavno nije bila u frizerskom salonu i svaki put bi se, kad bi prošla pokraj kojega od njih, tako osjećala, kao da mora ući unutra, uzeti škare i dati se na posao.

Ponovno je osjetila one trnce koji bi je obuzeli svaki put kad bi pomislila da bi ponovno mogla biti sretna. Kao da ne bi trebala ni brinuti. Ali ona je u frizersko-kozmetičarsku školu otišla pod svojim pravim imenom, onim koje David nije znao. Morala se podsjetiti da ih on tu neće naći. Neće doći samo zato što je ona poželjela ponovno raditi.

Jedini razlog zbog kojega ju je David našao u Boiseu bio je taj što je prijavila Bay pod njezinim pravim imenom. Nije imala izbora kad su je u jaslicama zamolili na uvid Bayin rodni list. Mislila je da će David tražiti samo Cindy Watkins, a ne Bay. Neće više ponoviti istu pogrešku. Bay je ovdje bila Waverley.

Zagladila je kosu, zadovoljna što ju je podignula u domišljatu punđu i toga jutra prorijedila i oblikovala šiške.

Potom se isprсила i ušla.

Osjećala je vrtoglavicu kad se s Claire i Bay našla u dostavnom vozilu. Cerila se dok im je pomagala ukrcati torbe s namirnicama. Nije prestajala gledati Claire u oči, sve dok je ova naposljetku nije upitala: – Dobro, čemu taj cerek?

– Pogodi?

⁶ eng. *tangles of hair* = zamršena, zapletena kosa

Claire se osmjehnula, očito zadovoljna zbog Sydneyina raspoloženja. – Što?

– Dobila sam posao! Rekla sam ti da ostajem. To što sam dobila posao posve jasno govori o tome, zar ne?

Claire se zaustavila usred posla koji je obavljala i napola se prignula proviriti u dostavno vozilo. Doimala se istinski zbunjenom. – Ali ti već imaš posao.

– Claire, ti obavljaš posao za troje ljudi. Tek ti je povremeno potrebna pomoć. I dalje ću raditi kad me budeš trebala – nasmijala se Sydney. Ništa joj nije moglo pokvariti dobro raspoloženje. – Možda ne opet u Emminoj kući, ali... znaš.

Claire se uspravila. – Gdje si dobila posao?

– U Bijelim vratima. – Trebat će joj sav njezin novac, uključujući i onaj od košulje koju je upravo bila vratila, da u najam uzme prostor i nabavi robu, ali osjećaj je bio divan. Još uvijek je imala nešto od svoje opreme i produljenje međudržavne zamjenske licence neće trajati dugo. Znala je da je postojao razlog zbog kojega je svoju licencu neprestano obnavljala. To je bio taj razlog. Uskoro će zaraditi novac, vratiti ga u pričuveni fond za nepredviđene izdatke i ljudi u Bascomu će vidjeti kako je ona uistinu u nečemu vješta. Dolazit će k njoj onako kako dolaze Claire, zbog onoga što ona zna činiti.

– Frizerka si? – upitala je Claire.

– Aha.

– Nisam to znala.

Claire ju je ponovno gotovo upitala gdje su bile ona i Bay, ali Sydney još uvijek nije bila spremna reći joj. – Čuj, Bay će najesen krenuti u vrtić, ali proći će neko vrijeme prije nego što si budem mogla priuštiti plaćati produljeni boravak. Hoćeš li paziti na nju? Pitat ću i Evanelle.

Mogla je vidjeti da je Claire znala što Sydney čini, izbjegava očita pitanja, ali Claire nije vršila pritisak na nju. Možda će joj jednoga dana ispričati o proteklih deset godina, jednoga dana, kad se među njima razvije toliko povjerenja da opravda takvo otkriće, kad bude znala da za to neće doznati cijeli grad, ali Sydney se potajno nadala da će sve to jednostavno nestati, kao da se nikada nije ni dogodilo, poput fotografije koja izblijedi i pretvori se ni u što.

– Naravno da hoću – naposljetku je rekla Claire.

Ponovno su započele s ukrcavanjem torba. Sydney je zavirila u jednu i upitala: – Što su sve te stvari?

– Napraviti ću pizza pužice – rekla je Claire.

– Znaš, možeš ih kupiti zamrznute.

– Znam to – rekla je Claire. Potom je prošaptala Bay: – Je li to istina?

Bay se nasmijala.

– A kakve su ovo stvari? – upitala je Sydney, njuškajući dalje po torbama. – Borovnice? Vodeni orah?

Claire ju je potjerala i zatvorila stražnji dio dostavnog vozila.

– Napraviti ću nekoliko jela za Tylera – rekla je Claire.

– O, hoćeš li? Mislila sam da ne želiš imati ništa s njim.

– Ne želim. To su posebna jela.

– Ljubavni napitak?

– Ne postoji nešto poput ljubavnog napitka.

– Nećeš ga otrovati, hoćeš li?

– Naravno da neću. Ali cvijeće u našem vrtu... – zastala je Claire.

– Možda mogu učiniti da bude manje zainteresiran.

Sydney se nato nasmijala, ali nije rekla ni riječi. Znala je puno o muškarcima, ali činiti ih manje zainteresiranima nikada nije bila njezina specijalnost. Prepustit će to Claire.

Bay se ispružila na travi i sunce joj je obasjalo lice. Ono što se događalo prije samo tjedan dana počelo joj je iščezavati iz misli, onako kako je blijedjela ružičasta boja dok se nije pretvorila gotovo u bijelu pa niste mogli povjerovati da je ikada prije bila ružičasta. Kakve su boje bile oči njezina oca? Koliko je koraka bilo od njihove stare kuće do pločnika? Nije se mogla sjetiti.

Bay je oduvijek znala da će otići iz Seattlea. Nikada to nije rekla svojoj majci, zato što joj je to bilo previše teško za objasniti, kao i zbog toga što to ni sama nije u potpunosti shvaćala. Jednostavno tamo nisu pripadale, a Bay je znala gdje nešto pripada. Katkad bi se, kad bi njezina majka u njihovoj staroj kući negdje odložila stvari, ona poslije ušuljala i stavila ih tamo gdje je znala da bi njezin otac želio da budu. Majka bi mu čarape stavljala u ladicu s čarapama, ali Bay je znala da ih on, kada dođe kući, želi naći u ormaru s cipelama. Ili kad bi mu njezina majka stavila čarape uz cipele, Bay bi znala kad će ga to razbjesniti pa ih je ostavljala u ladicu. Ali katkad su se njegove želje tako brzo mijenjale da Bay nije mogla držati korak s njima te bi on vikao i činio ružne stvari njezinoj majci. Sve to iscrpljivalo ju je pa je s radošću prihvatila biti negdje gdje je svaka stvar imala svoje mjesto. Posuđe je uvijek bilo u ladici s lijeve strane sudopera. Posteljina se uvijek odlagala u ormar na vrhu stubišta. Claire nikada nije mijenjala mišljenje po pitanju odlaganja stvari.

Bay je odavno sanjala o tome. Znala je da će doći ovamo. Ali danas je ležala u vrtu pokušavajući odgonetnuti što nedostaje. U snu je bila ispružena na travi, u vrtu, pokraj stabla jabuke. Trava je bila mekana, baš kao u njezinu snu. I miris začinskoga bilja i cvijeća bio je baš kao u snu. Ali u snu su joj na licu bile duge i sitne mrlje svjetla, kao da je nešto iskrilo iznad nje. Trebao je biti i nekakav zvuk, poput papira koji leprša na vjetru, ali jedini zvuk oko nje bilo

je šuštanje lišća stabla s kojega su oko nje pale jabuke.

Jedna ju je jabuka pogodila u nogu i Bay je otvorila oko pogledavši prema stablu. Nastavilo je spuštati jabuke na nju, kao da se željelo igrati.

Začula je Claire kako je doziva pa se hitro pridigla u sjedeći položaj. Bio je to prvi Sydneyin dan na poslu i prvi dan kad je Claire pazila na Bay. Sydney nije dopuštala Bay da odlazi u vrt. Ali Claire joj je rekla da može, sve dotle dok ne bere cvijeće. Bay je bila silno uzbuđena što je napokon mogla vidjeti vrt. Nadala se da nije učinila ništa pogrešno.

– Evo me! – odazvala se čim je ustala. Vidjela je Claire kako stoji na drugom kraju vrta, pokraj vratnica. – Nisam brala nikakvo cvijeće.

Claire je podignula uvis složenac pokriven aluminijskom folijom. – Idem do Tylera, odnijeti mu ovo. Pođi sa mnom.

Bay je potrčala niz pošljunčenu stazu do Claire, radosna što će ponovno vidjeti Tylera. Kad su ga ona i njezina majka zadnji put posjetile, dopustio joj je da crta na štafelaju i, kad mu je pokazala što je nacrtala, objesio je to na svoj hladnjak.

Claire je zatvorila i zaključala vrata pa su pošle oko kuće do Tylerova dvorišta. Bay je hodala tik uz Claire. Sviđalo joj se kako Claire miriše, ugodno poput kuhinjskoga sapuna i začinskog bilja u vrtu. – Teta Claire, zašto ono stablo jabuke neprestano baca jabuke na mene?

– Želi da pojedeš jednu – rekla je Claire.

– Ali ja ne volim jabuke.

– Ono to zna.

– Zašto zakopavaš jabuke?

– Zato da ih nitko ne bi pojeo.

– Zašto ne želiš da ih netko pojede?

Claire je trenutak oklijevala. – Zato što ćeš, pojedeš li jabuku s toga stabla, vidjeti koji će ti biti najznačajniji događaj u životu. Ako je dobar, odjednom ćeš znati da te sve ostalo što učiniš nikada neće tako usrećiti. Ako je loš, morat ćeš ostatak života provesti znajući da će ti se dogoditi nešto ružno. A to je nešto što nitko ne bi trebao znati.

– Ali neki ljudi žele znati?

– Da. Ali sve dok je to stablo u našem vrtu, imamo pravo konačne odluke.

Stigle su do Tylerovih stuba. – Hoćeš reći da je to i moje dvorište.

Posve sigurno je to i tvoje dvorište – rekla je Claire, osmjehnuvši se. Samo na trenutak Claire je bila Bayinih godina, gledajući je jednako onako sretno kako se Bay osjećala, sretna zbog samoga osjećaja pripadanja, na način kako nikada prije nikomu nije pripadala.

– Kakvo divno iznenađenje – rekao je Tyler kad je otvorio vrata. Claire je duboko udahнула prije nego što je pokucala i, ugledavši ga, zaboravila ispustiti zrak. Bio je u bojom poprskanoj košulji i trapericama. Katkad joj je sama koža bila toliko nervozna da je poželjela iskočiti iz vlastitoga tijela. Pitala se što bi tek njegov poljubac učinio. Pomogao? Pogoršao? Osmjehnuo se, ne izgledajući nimalo zatečeno zbog toga što se pojavila nenajavljeno. Tako bi se ona osjećala. Ali on, posve očito, nije bio poput nje. – Uđite.

– Napravila sam ti složenac – rekla je zadihano kad mu ga je predala.

– Divno miriše. Molim te, uđi. – Ustuknuo je kako bi mogle ući,

što je bila posljednja stvar koju je Claire željela učiniti.

Bay ju je znatiželjno promatrala. Pomislila je kako nešto nije u redu. Claire joj se osmjehnula i ušla, da ona ne bi brinula.

Tyler ih je proveo kroz dnevni boravak s nekoliko komada ugodnoga pokućstva i mnoštvom kutija u bijelu kuhinju s ormarićima čije su prednjice bile od stakla. Tu je bila još jedna prostorija, odvojena od kuhinje, s prozorima od poda do stropa. Pod je bio prekriven teškom nepromočivom ceradom i slikarske potrepštine bile su razbacane preko dugačkoga stola s ladicama. Bila su postavljena i dva štafelaja.

– Ovo je razlog zbog kojega sam kupio kuću. Sve ovo lijepo svjetlo – rekao je Tyler kad je posudu sa složencem spustio na radnu plohu u kuhinji.

– Mogu li crtati, Tylere? – upitala je Bay.

– Naravno, dijete. Tvoj štafelaj je tamo. Staviti ću ti papir na nj.

Dok je Tyler namještao štafelaj na njezinu visinu, Bay je prišla hladnjaku i pokazala crtež u boji jabukova stabla. – Vidi, Claire, ovo sam ja nacrtala.

Claire nije cijenila samo činjenicu da je Tyler stavio Bayin crtež na hladnjak, nego to što ga je tamo ostavio. – Lijep je.

Čim se Bay smjestila, Tyler je prišao Claire, osmjehujući se.

Claire je zabrinuto pogledala u posudu. Bio je to složenac od piletine i vodenoga oraha s uljem od sjemenki zijevalice. Namjena zijevalice bila je odagnati neželjene utjecaje ostalih, vještica, čarolija i tomu slično, i Tyler se trebao osloboditi njezina utjecaja. – Nećeš li to pojesti? – poticala ga je.

– Odmah?

– Da.

Slegnuo je ramenima. – Dobro, može. Zašto ne? Hoćeš li mi se pridružiti?

– Ne, hvala ti. Već sam jela.

– Onda malo sjedni dok ja jedem. – Uzeo je iz ormarića čist stakleni tanjur, zahvatio žlicom malo složenca i stavio ga na nj. Poveo je Claire do dvaju visokih stolaca uz radnu plohu. – I, kako se ti i Bay slažete dok je Sydney na poslu? – upitao je kad su se smjestili. – Navratila je jučer i ispričala mi za novi posao. Zna s kosom. Osjeća pravu strast prema tome poslu.

– Dobro se slažemo – rekla je Claire, gledajući kako Tyler prinosi vilicu složenca usnama. Žvakao je, progutao i na trenutak je pomislila kako možda ne bi trebala gledati. Bilo je gotovo razbludno, njegove pune usne, poskakivanje Adamove jabučice. Ne bi trebala osjećati to prema muškarcu koji će je se za nekoliko trenutaka osloboditi.

– Jesi li ikada razmišljala o tome da imaš vlastitu djecu? – upitao je.

– Nisam – odgovorila je, ne prestajući piljiti.

– Nikada?

Odvratila je misli od njegovih usana i razmislila o tome. – Ne, sve dok me ti nisi upitao.

Pojeo je još jedan zalogaj, a potom vilicom pokazao na tanjur. – Ovo je divno. Mislim da nikada nisam jeo tako dobro kao otkad sam tebe upoznao.

Bilo je potrebno možda samo nekoliko trenutaka da ispali: – Sljedeće što ćeš mi reći je da te podsjećam na tvoju majku. Očekujem više kreativnosti od tebe. Jedi.

– Ne, uopće ne nalikuješ mojoj majci. Njezin slobodni duh ne uključuje ništa što bi imalo veze s kuhinjom. – Izvila je obrve na taj podatak. Osmjehnuo joj se i pojeo još jedan zalogaj. – Hajde, znam da želiš pitati.

Trenutak je oklijevala, a potom popustila i upitala: – Kako je to

bila slobodan duh?

– Moji roditelji su lončari. Odrastao sam u jednoj umjetničkoj koloniji u Connecticutu. Nisi želio nositi odjeću? Nisi morao. Nisi želio prati posude? Razbio si ga i napravio drugo. Malo marihuane i spavati sa suprugom najbolje prijateljice... sve je to bilo u redu. Ali meni nije. Ne mogu si pomoći zbog svoje umjetničke naravi, ali meni sigurnost i rutina znače više nego mojim roditeljima. Volio bih samo da sam bolji u tome.

Gledaš u stručnjaka, pomislila je, ali nije to glasno izgovorila. Vjerojatno bi mu se to kod nje svidjelo.

Još dva zalogaja i počistit će tanjur.

Pogledala je s puno očekivanja. – Je li ti se svidjelo? Kako se osjećaš?

Sreo joj je pogled i umalo je pala sa stolca od snage njegove žudnje. Bilo je poput snažnoga zapuha jesenjeg vjetra koji je uokolo nosio opalo lišće, tolikom brzinom da vas je mogao posjeći. Žudnja je bila opasna za preosjetljive ljude. – Kao da te želim pozvati da iziđeš na spoj sa mnom.

Claire je uzdahnula i opustila ramena: – Dođavola.

– Ljeti je na trgu u Orionu svake subote navečer glazba. Pođi sa mnom u subotu.

– Neću. Bit ću zauzeta.

– Što ćeš raditi?

– Spravljati još jedan složenac za tebe.

Sydneyin treći dan na poslu bio je treći dan koji je prošao a da nitko živ nije ušao u salon da ga ona ošiša i nijedna mušterija koja je redovito dolazila u Bijela vrata nije željela da joj ona nanese šampon i opere kosu dok je njihova frizerka u blizini.

Bio je to vrhunac.

U vrijeme ručka, budući da nije imala što raditi i da je već bila pojela sendvič s maslinama i čips od slatkoga krumpira koje joj je Claire bila spakirala, Sydney se ponudila ostalim frizerkama donijeti užinu. Bila je to sjajna ekipa žena koje su je bodrile, neprestano joj govoreći kako će biti bolje. Ali to se nije odnosilo na prepuštanje svojih mušterija. Sydney je morala iznaći nekakav način da pokaže kako je dobra u tome i počne privlačiti ljude u salon.

U Coffee Houseu i u Brown Bag Cafeu, Sydney je nagovarala radnice i nudila im popust požele li doći u Bijela vrata i dopustiti Sydney da ih ošiša. Nijedna nije izgledala previše oduševljeno, ali to je bio tek početak. Vratila se u salon i ostavila vrećice s užinom u prostoriji za odmor, a potom odložila mlijeko i ledenu kavu na mjesta na kojima su neke frizerke još uvijek radile.

Posljednje mjesto kojemu je prišla bilo je Terrino. Sydney se osmjehnula i stavila joj sojino mlijeko na pult.

– Hvala ti, Sydney – rekla je Terri, do lakta u posvjetljivanju plave kose svoje mušterije.

Žena je naglo podignula pogled i Sydney je u njoj prepoznala Ariel Clark.

Unatoč početnoj želji da zahtijeva ispriku zbog onoga čemu je one subotnje večeri izložila nju i Claire, Sydney je držala jezik za zubima i bez riječi izišla. Željela je spasiti ostatak dana.

Ali Ariel Clark je nešto drugo imala na umu.

Poslije, dok je Sydney mela oko mjesta na drugom kraju salona, Ariel joj je prišla. Emma je uvelike nalikovala na svoju majku: ista plava kosa, iste plave oči, isto samouvjereno šepirenje. Još iz vremena dok su Sydney i Emma bile prijateljice, Ariel je uvijek bila rezervirana prema Sydney. Kad je Sydney provodila noći u domu

Clarkovih, Ariel je uvijek bila ljubazna, ali bilo je u njoj nečega što je Sydney navelo da zaključi kako je njezin boravak tamo bio milosrđe, a ne prihvaćanje.

Kad se Ariel nije maknula s jedinoga mjesta koje je još trebalo pomesti, Sydney se napokon zaustavila.

Uspjela se ljubazno osmjehnuti, iako je stezala dršku metle. Ako je od ovoga pothvata namjeravala načiniti uspjeh, nije mogla mlatnuti mušteriju Bijelih vrata metlom po glavi, bez obzira na to koliko ta osoba to zasluživala. – Dobar dan, gospođo Clark. Kako ste? Vidjela sam vas na zabavi. Žao mi je što se nismo uspjele pozdraviti.

– Posve razumljivo, draga. Radila si. Bilo bi nedolično. – Pogled joj je kliznuo prema metli i otužnoj hrpi kose koju je Sydney već bila pomela. – Koliko shvaćam, ovdje radiš.

– Da.

– Zapravo... ne šišaš, šišaš li? – upitala je, kao da je bila zgrožena tom činjenicom. Lijep početak, pomislila je Sydney, ako će svi u gradu koje je poznavala tako reagirati na tu vijest.

– Da, zapravo šišam.

– Ne treba li ti nekakva škola za to, draga?

Vršci prstiju su joj otupjeli i pobijeljeli od čvrstog stiskanja drške metle. – Treba.

– Hmmm – rekla je Ariel. – Čujem da imaš kćer. A tko joj je otac?

Sydney je dobro znala kako ne treba dopustiti Ariel da vidi njezinu ranjivu stranu. Kad neki ljudi otkriju na koji te način mogu povrijediti, činit će to iznova i iznova. Sydney je u tome imala puno iskustva. – Nitko koga poznajete.

– Ah, to sigurno.

– Želite još nešto, gospođo Clark?

– Moja kći je vrlo sretna. Neizmjereno usređuje svoga supruga.

– Na kraju krajeva, ipak je ona jedna Clarkova – rekla je Sydney.
– Točno. Ne znam što si mislila vrativši se ovamo. Ali ne možeš ga imati.

Znači, o tome se radilo? – Znam da će vas ovo iznenaditi, ali nisam se vratila da bih njega dobila.

– To ti kažeš. Vi Waverleyjeve imate svoje trikove. Nemoj misliti da ja to ne znam. – Dok se udaljavala izvadila je iz džepa mobitel i kvrcajući počela utipkavati brojeve. – Emma, dušo, imam divnu vijest – rekla je.

Oko pet popodne Sydney je namjeravala odustati za taj dan i otići. Ali tada je za prijamnim stolom ugledala muškarca u lijepom sivom odijelu i osjetila malodušje.

Dan nikada neće završiti.

Hunter John je nešto upitao ženu na recepciji koja se okrenula i pokazala prema Sydney.

Prišao joj je. Trebala je otići u prostoriju za odmor i posve ga izbjeći, ali uspomene su je tamo zadržale. S dvadeset osam godina, žućkastosmeđa kosa postajala mu je sve rjeđa. Da je bolje ošišan, to bi se moglo prikriti. Kosa mu je još uvijek bila lijepa i sjajna, što je značilo da je i dalje imao isto ono što je imao dok je bio mlad, ali gubio ju je. Pretvarao se u nekoga drugoga.

– Čuo sam da radiš ovdje – rekao je Hunter John kad joj je prišao.

– Da, pretpostavljam da jesi. – Prekrižila je ruke preko prsa.

– Imaš ruž na vratu.

Smeteno ga je protrljao. – Emma mi je to došla reći na posao.

– Dakle, preuzeo si obiteljski posao.

– Da.

Poduzeće Matteson Enterprises bilo je niz tvornica za izradu pokretnih kuća, dvadesetak minuta izvan Bascoma. Sydney je tamo radila na ulaznoj recepciji, dok je Hunter John ljeti stažirao. Znali su se nalaziti u uredu njegova oca kad je odlazio na ručak i ljubakati se. Katkad bi se Emma dovezla, kad bi bilo manje posla, pa bi njih troje sjedili na hrpi drvene građe ispred skladišta i pušili.

Kakav je sada bio njegov život? Je li uistinu volio Emmu ili ga je samo pridobila seksom, kao što su to žene iz obitelji Clark imale naviku činiti? Na kraju krajeva, Emma je bila ta koja je rekla Sydney kako savršeno pušiti. Tek nekoliko godina kasnije jedan je muškarac rekao Sydney da to čini pogrešno. Odjednom joj je sinulo kako joj je Emma namjerno rekla pogrešan način. Sydney nije imala pojma je li se Hunter John ikada uopće sviđao Emmi. A Hunter John je govorio kako je Emma previše osjetljiva za njega. Sydney nikada nije zamišljala njih dvoje zajedno. Zapravo, u to vrijeme, puno toga nije zamjećivala.

– Mogu li sjesti? – upitao je Hunter John.

– Želiš li da te ošišam? Jako sam dobra u tome.

– Ne, ali ne želim da izgleda kao da sam navratio samo kako bismo razgovarali – rekao je kad je sjeo.

Zakolutala je očima. – Bože oslobodi.

– Želio sam ti reći nekoliko stvari, razjasniti. Potrebno je. – Hunter John je uvijek činio ono što je ispravno. Po tome je bio poznat. Zlatan dečko. Dobar sin. – One večeri na domjenku, nisam znao da ćeš biti tamo. Nije ni Emma. Bili smo iznenađeni jednako koliko i ti. Ariel je unajmila Claire. Nitko nije znao da radiš za nju.

– Ne budi naivan. Ako je znala Eliza Beaufort, znali su svi.

Hunter John se doimao razočarano. – Žao mi je što se tako dogodilo, ali tako je bilo najbolje. Kao što si vidjela, sad sam sretno

oženjen.

– Zaboga – rekla je Sydney – misle li svi da sam se vratila samo zbog tebe?

– A zašto si se onda vratila?

– Nije li ovo moj dom? Nisam li ovdje odrasla?

– Jesi, ali nikada ti se nije sviđalo ono što si bila ovdje.

– Nije ni tebi.

Hunter John je uzdahnuo. Tko je bila ta osoba? Uopće ga više nije poznavala. – Volim svoju suprugu i djecu. Imam sjajan život i ne bih ga mijenjao ni za što na svijetu. Nekoć sam te volio, Sydney. Prekid s tobom bio mi je jedna od najtežih stvari u životu.

– Toliko teška da si utjehu potražio u ženidbi s Emmom?

– Ubrzo smo se vjenčali zato što je ostala u drugom stanju. Emma i ja smo se jednostavno zbližili nakon tvoga odlaska. Prava sretna slučajnost.

Sydney se morala nasmijati. – Ponovno si naivan, Huntere John.

Bilo joj je jasno da mu se to nije sviđalo čuti. – Ona je nešto najbolje što mi se ikada dogodilo u životu.

Govorio je kako mu je, odustavši od Sydney, život postao sjajan. Nije joj se sviđalo to čuti. – Jesi li otišao u Notre Dame? Jesi li putovao Europom kao što si želio?

– Nisam. To su stari snovi.

– Meni se čini da si od mnogih snova odustao.

– Ja sam Matteson. Morao sam učiniti ono što je najbolje za moje prezime.

– A ja sam Waverleyjeva pa ću te prokleti zbog toga.

Malo se prenuo, kao da je to ozbiljno mislila, što je Sydney dalo neobičan osjećaj moći. Potom se Hunter John osmjehnuo. – Ma daj, pa ti mrziš biti Waverleyjeva.

– Trebao bi otići – rekla je Sydney. Hunter John je ustao i posegnuo za novčanikom. – Da se nisi usudio ostaviti novac za pretvaranje da se šišaš.

– Žao mi je, Sydney, ne mogu si pomoći. To sam što sam. A očito je ista stvar i s tobom.

Dok se udaljavao, pomislila je kako je tužno ono što je rekla o sebi, da je u životu voljela samo jednoga muškarca. A taj muškarac morao je biti *taj* muškarac, onaj koji ju je od samoga početka pripisao mladenačkoj nepromišljenosti, onda kad je mislila kako će to biti zauvijek.

Poželjela je da uistinu zna način kako prokleti.

– Brinula sam se – rekla je Claire kad je Sydney te večeri ušla u kuhinju. – Bay je na katu.

Sydney je otvorila hladnjak i izvadila bocu vode. – Ostala sam dokasna.

– Kako je protekao dan?

– Dobro. – Prišla je sudoperu u kojemu je Claire ispirala borovnice u zdjeli. – Što to praviš? Opet nešto nosiš Tyleru?

– Da.

Sydney je pridignula buket plavoga cvijeća s radne plohe pokraj sudopera i prinijela ga nosu. – Što je to?

– Različci. Poprskat ću voćnu pitu od borovnica njihovim laticama.

– A što oni znače?

– Različak navodi ljude da jasnije vide, pomaže u nalaženju stvari, poput zametnutih ključeva i skrivenih zadaća – rekla je s lakoćom Claire. Ta moć bila joj je posve prirodna.

– Dakle, nastojiš navesti Tylera da shvati kako ti nisi ono što on traži?

Claire se neznatno osmjehnula. – Bez komentara.

Sydney je neko vrijeme gledala kako Claire radi. – Pitam se zašto ja to nisam naslijedila – rekla je odsutno.

– Što to?

– Tu tajnovitu osjećajnost Waverleyjevih koju imate ti i Evanelle. Baka ju je također imala. A mama?

Claire je zavrnila slavinu i posegnula za krpom obrisati ruke. – Teško je to reći. Mrzila je vrt, toliko se sjećam. Ne bi mu ni prilazila.

– Ja nemam ništa protiv vrta, ali pretpostavljam da sam više na mamu nego na ostale iz obitelji. – Sydney je zagrabila nekoliko borovnica i ubacila ih u usta. Nemam nešto posebno kao mama, a mama se vratila ovamo kako bi ti imala postojano mjesto za život i išla u školu, baš kao što sam ja to učinila zbog Bay.

– Mama se nije vratila zbog mene – rekla je Claire, kao da je bila iznenađena time što je Sydney pomislila. – Vratila se kako bi ti ovdje mogla biti rođena.

– Otišla je kad sam imala šest godina – rekla je Sydney odlazeći do otvorenih vrata sunčanoga trijema i pogledala van. – Da nema onih maminih fotografija koje mi je dala baka, ne bih se ni sjećala kako izgleda. Da sam joj nešto značila, ne bi otišla.

– Što si učinila s tim fotografijama? – upitala je Claire. – Na njih sam već bila zaboravila.

Na trenutak je Sydney zabacila glavu i duboko udahнула miris začinskoga bilja koje se sušilo na trijemu, a već sljedećega je bila otpuhana kroz vrata i vjetar ju je prenio natrag do Seattlea. Spustila se u dnevni boravak kuće u gradu i piljila u kauč. Prišla mu je i podignula jednu stranu. Ispod kauča je bila omotnica na kojoj je pisalo *Mama*. Odavno nije poželjela pogledati te fotografije pa

je već i zaboravila da su tamo. Bile su to fotografije Loreleina života na cesti, života kakav je Sydney dugo pokušavala oponašati. Uzela je omotnicu, prelistala snop fotografija i našla jednu zbog koje joj je glava htjela eksplodirati od straha. Na fotografiji je bila njezina majka, u to vrijeme možda osamnaestogodišnjakinja koja je stajala ispred Alama. Osmjehivala se i držala rukom napisan znak na kojemu je stajalo: *Nema više Bascoma! Sjeverna Karolina zaudara!* Dok je bila tinejdžerica, Sydney je to bilo iznimno smiješno. Ali što ako David nađe tu omotnicu? Što ako shvati? Čula ga je na ulaznim vratima. Brzo je vratila omotnicu natrag pod kauč. Ulazio je. Naći će je tamo.

– Sydney?

Sydney se prenula i otvorila oči. Ponovno je bila u Bascomu. Pokraj nje je bila Claire i drimala joj ruku.

– Sydney?

– Zaboravila sam ih ponijeti – rekla je Sydney. – Fotke, ostavila sam ih.

– Jesi li dobro?

Sydney je potvrdno kimnula, nastojeći se pribitati. Ali imala je loš osjećaj da će David znati da je bila tamo. Znat će da je razmišljala o nečemu što je ostavila iza sebe. Otvorila je vrata. Još i sad je mislila da može namirisati njegovu kolonjsku pokraj sebe, kao da ga je dovela natrag sa sobom. – Dobro sam. Samo sam razmišljala o mami. – Sydney je slegnula ramenima, nastojeći se osloboditi napetosti u njima. David nije znao gdje su te fotografije.

Neće ih naći.

Te večeri Evanelle je preko spavačice navukla kućni ogrtač kratkih rukava i ušla u kuhinju. Morala je zaobići kutije pune flastera,

šibica, gumenih vrpca i vješalica s božićnim ukrasima. Kad se zatekla u kuhinji, potražila je kokice za mikrovalnu. Odgurnula je u stranu tostere u originalnim kutijama i aspirin koji je kupila u velikim količinama.

Ništa od toga nije joj bilo potrebno, čak joj se nije posebno sviđalo ni imati to uza se. Nastojala je sve držati u kutovima i nekorištenim prostorijama, ali nešto od toga uvijek bi se uspjelo prosuti. Jednoga će dana nekome zatrebati pa je bilo bolje imati to pri ruci nego ga tražiti u tri ujutro u kakvoj Wal-Martovoj prodavaonici koja je bila otvorena cijelu noć.

Okrenula se začuvši snažno kucanje.

Netko je stajao pred njezinim vratima.

Bilo je to iznenađenje. Nije primala puno posjetitelja. Živjela je u malom susjedstvu koje se sastojalo od starih obrtničkih kuća, u području koje je postalo pomodnije nego što je bilo onda kad su ona i njezin suprug, koji je radio za jednu telefonsku tvrtku, ovamo doselili. Susjedi su joj uglavnom bili parovi u tridesetima i četrdesetima bez djece, koji su odlazili na posao i s posla kući dolazili tek kad bi pao mrak. Nikada čak nije razgovarala sa svojim prvim susjedima, Hansonovima, koji su doselili prije tri godine. Ali činjenica da su rekli čovjeku koji im kosi travu da “pokosi i susjedin travnjak, zbog ugleda susjedstva”, sve je govorila.

No, pokosili su joj travnjak besplatno pa tko bi se još bunio.

Upalila je svjetlo na trijemu, a potom otvorila vrata. Ugledala je niska, zdepasta, sredovječna muškarca, kratko ošišane svijetle kose. Hlače i košulja nisu mu bili izgužvani i cipele su mu se sjale poput prskalica. Pokraj nogu je držao mali kovčeg. Fred!

– Bog, Evanelle.

– Zaboga, što ti radiš ovdje?

Lice mu je bilo upalo, ali pokušao se osmjehnuti. – Trebam...

neko mjesto gdje mogu ostati. A ti si prva osoba koja mi je pala na pamet.

– A znam i zašto. Ja sam stara, a ti si gay.

– Zvuči poput savršene veze. – Pokušavao je biti vedar, ali pri odsjaju svjetla s trijema bio je sjajan poput stakla i da ga je bilo samo malo odgurnuti, raspao bi se u tisuću komada.

– Uđi.

Fred je uzeo kovčeg i ušao, a potom stajao u dnevnom boravku doimajući se poput dječarca koji je pobjegao od kuće. Evanelle je cijeli život poznavala Freda. Dvije godine za redom pobijedio je u okrugu na pravopisnom natjecanju pisanja teških riječi, a onda je u četvrtom razredu Lorelei Waverley bila bolja od njega. Evanelle je došla gledati Lorelei kako se natječe i poslije toga našla Freda kako plače ispred zgrade dvorane za tjelesni. Zagrlila ga je i on ju je naveo da mu obeća kako neće reći njegovu ocu da je bio tako silno uzrujan. Otac mu je rekao kako nikada ne treba plakati pred drugim ljudima. Što bi pomislili o njemu?

– Shelly je danas ušla rano. Zatekla me u uredu u pidžami. Bilo bi lakše ostati na poslu. Tamo znam što raditi – rekao je Fred.

– Ali vjerojatno se već pročulo i ne mogu ostati u motelu. Ne želim Jamesu pružiti to zadovoljstvo. Dođavola, ne znam čak ni je li primijetio da me nema tamo. Nije nazvao upitati gdje sam. Ništa. Ne znam što mi je činiti.

– Jeste li uopće razgovarali?

– Pokušao sam. Onako kako si mi rekla. Nazvao sam ga nakon one prve noći koju sam prespavao u prodavaonici. Bio je na poslu. Rekao je kako ne želi o tome. razgovarati i da to što sam napokon shvatio da nešto nije u redu ne znači da odmah mogu popraviti stvar. Kazao sam mu za vino koje sam kupio od Claire. Odvratio mi je da sam lud, lud zbog toga što želim da sve bude onakvo kakvo

je bilo na početku naše veze. Ne shvaćam što se dogodilo. U jednom trenutku bili smo dobri. Šest mjeseci potom, odjednom sam shvatio da se više ne mogu sjetiti kad smo normalno razgovarali. Kao da me postupno napuštao, a ja to nisam ni primijetio. Kako to čovjek ne primijeti?

– Gle, možeš ostati ovdje koliko god želiš. Ali ako netko pita, reći ću da te moja neporeciva ženstvenost pretvorila u heteroseksualca.

– Pravim sjajne belgijske napolitanke s divnim kompotom od bresaka. Samo mi reci što želiš da skuham i skuhat ću ti.

Pomilovala ga je po obrazu. – Nitko mi neće povjerovati.

Pokazala mu je gdje je gostinjska soba, niže u hodniku. U prostoriji je bilo nekoliko kutija s opremom prve pomoći i tri grijalice na petrolej, ali sobu je držala uglavnom čistom i više od trideset godina, svakoga tjedna, stavljala čiste plahte na krevet. ωωω Postojala þą Łkan je d'o ωηŁoâd. praznina čo m koja još uvijek nije bila ispunjena, samo ju je u posljednje vrijeme bolje skrivala... praznina koja je u Evanellinu domu nastala nakon smrti njezina supruga. Tijekom dana protkanih tugom koji su uslijedili nakon njegove smrti, Lorelei je provodila noći kod Evanelle, ali je prestala dolaziti kad je postala starija i neobuzdanija. Potom bi katkad kod nje prespavala Claire, dok je bila mlađa, ali ona je uglavnom više voljela biti kod kuće. Evanelle nikada nije ni pomišljala na to da bi jednoga dana mogao doći Fred. Ali iznenađenja joj nisu bila ništa novo. Poput otvaranja limenke šampinjona i nalaženja rajčica u njoj – budi zahvalan i svedjedno pojedi.

Fred je stavio kovčeg na krevet i osvrnuo se oko sebe.

– Napraviti ću kokice i pogledati vijesti. Želiš li mi se pridružiti?

– Naravno – rekao je Fred pošavši za njom, kao da mu je drago

što mu netko govori što činiti. – Hvala ti.

Gle, nije li to lijepo, pomislila je Evanelle dok su sjedili na kauču uz zdjelu kokica. Zajedno su odgledali vijesti u jedanaest, nakon čega je Fred oprao zdjelu u kojoj su bile kokice.

– Vidimo se ujutro – rekla je Evanelle dok je iz hladnjaka uzimala limenku kole. Voljela ju je otvoriti i ostaviti na ormariću pokraj kreveta i ujutro je, čim ustane, iskapiti. – Kupaonica je dolje u hodniku.

– Čekaj.

Evanelle se okrenula.

– Je li istina da si jednom mome ocu dala žlicu dok ste bili djeca? I da se njome poslužio da iz blata iskopa novčić od četvrtine dolara, kad je ugledao nešto sjajno? I da je taj novčić iskoristio za odlazak u kino? I da je tamo upoznao moju majku?

– Istina je, dala sam mu žlicu. Ali nemam tu moć da nešto poboljšam, Frede.

– Ah, shvaćam – rekao je brzo, spustivši pogled i presavivši kuhinjsku krpu. – Samo sam pitao.

Evanelle je odjednom shvatila pravi razlog zbog kojega je bio tu.

Većina ljudi nastojala ju je izbjegavati zašto što im je nešto davala.

Fred je želio doseliti k njoj kako bi bio bliže i možda te sreće da mu pruži nešto što bi dalo smisao svemu onome što se događalo s Jamesom, žlicu koja bi mu pomogla da se iz toga iskopa.

Sydney, Bay i Claire sjedile su te nedjelje na trijemu, jedući posebna peciva s cimetom koje je Claire pripremila za svoju redovitu nedjeljnu narudžbu za Coffee House. Bila su vruća i ništa nije ispravno funkcioniralo. Kvake za koje su se svi kleli da su na

desnoj strani vrata zapravo su bile na lijevoj. Maslac se topio u hladnjaku. Ništa nije bilo izgovoreno i sve je visjelo u zraku.

– Eno Evanelle – rekla je Sydney, na što se Claire okrenula i ugledala je kako prilazi uz pločnik.

Evanelle se penjala stubama, osmjehujući se. – Vaša majka je imala dvije lijepe kćeri. To joj priznajem. Ali vas dvije mi ne izgledate baš razgovorljive.

– To je zbog prvoga vala vrućine. Svi su zbog toga mušičavi – rekla je Claire kad je natočila Evanelle čašu ledenoga čaja iz vrča koji je iznijela van. – Kako si ti? Već nekoliko dana te ne vidam.

Evanelle je uzela čašu i sjela pokraj Claire na pleteni stolac za ljuljanje. – Imam gosta.

– Koga?

– Fred Walker je kod mene.

– Ah – rekla je iznenađeno Claire. – Ne smeta ti?

– Ne.

– Pretpostavljam kako vino od ruže geranija nije djelovalo. Evanelle je slegnula ramenima i otpila gutljaj čaja. – Nikada ga nije ni iskoristio.

Claire je bacila pogled prema susjednoj kući. – Misliš li da bi mi Fred dopustio da ga od njega otkupim?

– Ne vidim razlog zašto ne bi. Imaš drugoga kupca za nj?

– Nemam.

Sydney se oglasila i rekla: – Vjerojatno ga želi isprobati na Tyleru.

Claire ju je pogledala, ali tek malodušnim pogledom. Na kraju krajeva, bila je u pravu.

Evanelle je odložila čaj i kopala duboko po svojoj torbi za kupnju. – Došla sam zato što sam ti ovo morala dati – rekla je, napokon izvadivši bijelu vrpču za kosu koju je pružila Claire. – Fred

me pokušao odgovoriti od toga da ti je dadem. Rekao je kako ti koristiš češljeve, a ne vrpce za kosu, da su vrpce za kosu za nekoga kraće kose. Ne shvaća on. To je nešto što sam ti morala dati. Oдавно ne živim s muškarcem. Zaboravila sam koliko znaju biti tvrdoglavi. Ali zbilja lijepo mirišu.

Sydney i Claire razmijenile su poglede. – Evanelle, pa znaš da je Fred gay, ne znaš li? – upitala je obzirno Claire.

– Naravno – rekla je smijući se, doimajući se sretno i bezbrižno, kakvu ju Claire oдавно nije vidjela. – Ali lijepo je znati da vas dvije niste jedine koje vole biti u mojoj blizini. Nego, reci ti meni, Sydney, kako ti je na poslu?

Sydney i Bay sjedile su na ljuljački na trijemu i Sydney se koristila jednom bosom nogom da ih nježno zanjiše naprijed-natrag. – Moram ti zahvaliti za to. Da mi nisi dala onu košulju koju sam vratila, nikada ne bih ušla u Bijela vrata vidjeti imaju li slobodan prostor.

– Fred je rekao da te prošli tjedan nekoliko puta vidio dok si išla po užinu djevojkama. A jednom te vidio i da meteš.

– To je jedino u čemu sam zasad dobra.

– Što je? – upitala je Claire, svjesna toga da je Sydney u posljednje vrijeme potištena. U početku je bila silno uzbuđena zbog posla u Bijelim vratima, ali kako su dani odmicali, vraćala se kući sve ranije i ranije i sve rjeđe i rjeđe se osmjeivala. Claire je imala podijeljene osjećaje prema Sydneyinu novom poslu. Voljela je raditi sa Sydney, voljela ju je imati u svojoj blizini. Ali Sydney je zračila kad je govorila o kosi. Svakoga jutra odlazila je puna nade.

– Čini se da sve mušterije u Bijelim vratima poznaju Clarkove i Mattesonove. Trećega dana na poslu posjetio me Hunter John. Očito neki ljudi... ne spominjem imena... nisu time zadovoljni pa su proširili glas. Ne znači da sam i prije toga imala puno posla, ali sada

se čini da za to postoji razlog.

– Jesi li ga ošišala?

– Ne, nije mi dopustio. Šteta, jer šišam muške – rekla je Sydney.

– Tylera sam ošišala.

– Jesi li?

– Uh-uh. I Bay. I sebe.

– Znači... znači, ljudi se prezirno ophode? – upitala je Claire. – Ne daju ti čak ni prigodu?

Nastavi li se ovako, neću moći zadržati prostor. Ali možda to nije ni tako loše – rekla je Sydney i zagrlila Bay. – Provodit ću više vremena s Bay i biti slobodna pomoći ti kad god poželiš.

Claire je, kao odrasla osoba, u frizerskom salonu bila tri puta, samo onda kad bi joj kosa previše narasla da bi je mogla kontrolirati i kad ju je trebala skratiti nekoliko centimetara. Išla je u Salon stila Mavis Adler, na autocesti. Mavis je nekada znala dolaziti u kućne posjete ošišati kosu Clairinoj baki pa ako je bila dovoljno dobra za baku, bila je dobra i za Claire.

Claire sebe nije smatrala provincijalkom i bezbroj je puta prošla pokraj Bijelih vrata, ali kad je ušla i ugledala kožnate kauče, originalne umjetnine i čula gakanje nekih od bogatijih žena u gradu, od kojih je nekima vršila usluge *cateringa*. za užine, ručkove ili čajanke, odjednom se osjećala zastrašujuće, kao da tu ne pripada.

Spazila je Sydney u stražnjem dijelu prostorije kako mete kosu oko stolca druge frizerke, doimajući se lijepom i samodostatnom. Izgledala je vrlo usamljeno, što je bilo posve normalno i uobičajeno za Claire, ali ne i za Sydney.

Sydney ju je ugledala i odmah prišla recepciji. – Claire, što nije u

redu? Gdje je Bay? Je li dobro?

- Dobro je. Zamolila sam Evanelle da sat-dva pripazi na nju.
- Zašto?
- Zato što želim da me ošišaš.

Hrpa frizera i mušterija okupila se oko Sydney i Claire. Rebecca, vlasnica Bijelih vrata, stajala je poput instruktore, čekajući da Sydney započne. Došaptavanja o Clairinoj lijepoj dugoj kosi i Sydneyinim neprovjerenim sposobnostima lebdjela su u zraku poput sitne prašine.

– Imaš li povjerenja u mene? – upitala je Sydney dok je podizala stolac nakon što je oprala Clairinu kosu.

Claire je u zrcalu uhvatila sestrin pogled. – Imam – rekla je.

Sydney ju je okrenula, zakrenuvši je od zrcala.

Tijekom nekoliko idućih minuta, Claire je osjećala kako joj kosa postaje sve lakša i lakša, kad su mokri pramenovi tamnih vlasi pali na haljinu na kopčanje koju je nosila, doimajući se poput tankih pruga na melasi bombona. Svako malo Rebecca bi postavila Sydney neko pitanje i Sydney bi joj samouvjereno odgovorila, koristeći se riječima poput *stepenasto ošišana frizura* i *stanjene šiške*. Claire nije razumjela što to znači. Podsjetilo ju je na kosine brušenih kristalnih zdjela i tanke tračke pare koja se izdiže iz riže začinjene karijem.

Kad je Sydney, napokon, ponovno zakrenula stolac, svi oko nje su zapljeskali.

Claire nije mogla vjerovati svojim očima. Sydney joj je skratila kosu barem trideset centimetara. Bila je ošišana na repove pa je kosa bila duža sprijeda, ali visoko podignuta i pune frizure otraga. Rijetke šiške istaknule su Clairine oči, učinivši ih lijepima i

iskričavima, a ne bezizražajnim i osuđivačkim. U zrcalu je bio netko tko je izgledao onako kako je Claire oduvijek željela izgledati.

Sydney je nije ni pitala sviđa li joj se. Nije bilo upitno. Bila je to preobrazba koju je izveo vrhunski stručnjak. Svi su s velikim strahopoštovanjem gledali Sydney, koja je sjala poput ulaštena srebra.

Claire je osjećala kako joj suze naviru na oči – radost rođenja, iskupljenja. Negdje duboko u sebi, oduvijek je znala. Bio je to razlog sve njezine ljubomore dok su bile djeca. Sydney je tu rođena. Imala je dar koji je oduvijek čučao u njoj i samo čekao da ga ona prigrli.

- Ne možeš to više poricati – rekla je Claire.
- Što? – upitala je Sydney.
- To je tvoja čarolija Waverleyjevih.

by Janja

Drugi dio

Uvid

Sedmo poglavlje

Lester Hopkins sjedio je na aluminijskom vrtnom stolcu ispod stabla kestena na ulaznom dvorištu. Za automobilom koji je dolazio dugačkim prilazom do kuće, odmah uz mljekaru, dizala se prašina.

Lester se oporavio od prošlogodišnjega moždanog udara, nakon kojega je hramao i nije mogao posve podići kut usnica pa je pri ruci držao maramicu za obrisati pljuvačku koja se tamo skupljala. Nije želio uvrijediti dame. Posljednjih dana provodio je puno vremena sjedeći, što mu nije posebno smetalo. Ostavljalo mu je vremena za razmišljanje. Da budemo iskreni, oduvijek je iščekivao to razdoblje u životu. Dok je bio dječak, njegov djed živio je životom Reillyjevih, uvijek obilan doručak, lov kad god mu se prohtjelo, spavanje poslijepodne i uzimanje bendža navečer. To je bio pravi život, mislio je Lester. Svakoga mjeseca poštom vam je stizao novac, točno poput sata. Stoga je Lester odavno zaključio kako želi odrasti i otići u mirovinu.

Ali nije sve išlo tako glatko. Morao je raditi više nego što je mislio nakon što mu je umro otac, kad je Lesteru bilo sedamnaest i kad je ostao sam voditi mljekaru. On i njegova supruga bili su blagoslovljeni sinom jedincem, koji je oženio marljivu djevojku pa su svi živjeli u istoj kući. Njegov sin imao je sina i sve je bilo u redu. Ali potom je Lesterova supruga oboljela od raka i sin mu je poginuo u prometnoj nezgodi. Izgubljena i ojađena, njegova snaha poželjela se vratiti u Tuscaloosu, gdje joj je živjela sestra. Ali

Henry, Lesterov unuk, tada jedanaestogodišnjak, poželio je ostati.

Stoga je Lester poznavao samo dvije pouzdane stvari: svoju farmu i Henryja.

Kad se automobil približio, Lester je čuo kako su se mrežasta vrata snažno zalupila. Okrenuo se i spazio Henryja, koji je izišao vidjeti tko dolazi. Bilo je prekasno za posao. Sunce je već bilo gotovo zašlo.

Henry je doviknuo: – Očekuješ li nekoga, djede?!

– Moj brod da uplovi. Ali ovo nije taj.

Henry se spustio do stabla kestena i stao pokraj Lestera. Lester ga je pogledao. Mladić je bio zgodan, ali poput svih muškaraca iz obitelji Hopkins bio je rođen star i cijeli život bi čekao da ga tijelo sustigne. To je bio razlog zbog kojega su se svi muškarci iz obitelji Hopkins ženili starijim ženama. Henry ipak nije žurio s tim i Lester mu je nastojao malo pomoći u tome. Rekao bi Henryju da vodi osnovnoškolce u obilazak mljekare ako su učiteljice bile pravih godina i neudane. Odbor za ukrašavanje crkve sastojao se uglavnom od razvedenih žena pa im je Lester dopuštao da ujesen dođu skupljati sijeno i zimi božjakovinu te uvijek tjerao Henryja da im ide pomoći. Ali nikada se ništa nije dogodilo. Čvrste građe i siguran u sebe, radišan i dobra srca, Henryje bio prava prilika, samo da nije bio toliko zadovoljan sobom.

Ali tako je to kad se rodiš star.

Automobil se zaustavio. Lester nije prepoznao vozača, ali prepoznao je ženu koja je izlazila sa suvozačkog mjesta.

Zacoktao je. Oduvijek je volio da im navрати Evanelle Franklin. Bilo je to kao naći crvendaća zimi. – Čini se da nam Evanelle treba nešto dati.

Muškarac je ostao u automobilu kad je Evanelle prešla preko dvorišta. – Lestere – rekla je, zaustavivši se pred njim i stavivši

ruke na bokove – svaki put kad te vidim ti sve bolje izgledaš.

– Znaš, postoji lijek za očnu mrežu – našalio se.

Osmjehnula se. – Vražji si.

– Što te dovodi ovamo?

– Trebala sam ti ovo dati. – Posegnula je u torbu s robom i pružila mu staklenku višanja.

Lester je pogledao Henryja, koji je pokušavao prikriti osmijeh. – Čuj, odavno to nisam imao. Hvala ti, Evanelle.

– Nema na čemu.

– Reci mi, tko te to dovezao?

– Fred, iz prodavaonice. Stanuje kod mene. Uistinu je drag.

– Biste li vas dvoje ostali kod nas na večeri? – upitao je Henry.

– Yvonne je napravila krumpirušu.

Yvonne je bila žena koja im je vodila kućanstvo. Henry ju je zaposlio nakon što je Lester prošle godine doživio moždani udar. Naravno, bila je udana. Lester bi zaposlio neku neudanu.

– Ne, hvala ti. Moram dalje – rekla je Evanelle. – Vidimo se na proslavi za Dan zahvalnosti?

– Doći ćemo – rekao je Lester, dok su on i Henry gledali kako odlazi prema automobilu.

– Jednom mi je dala klupko vune – rekao je Henry. – Imao sam otprilike četrnaest godina i bili smo u gradu na školskom izletu. Bilo mi je silno neugodno. Bacio sam ga. Ali sljedećega tjedna mi je zatrebalo dok sam se bavio izradom jednoga školskoga projekta.

– Muškarci u ovome gradu mladi nauče lekciju kad se radi o ženama iz obitelji Waverley – rekao je Lester, posežući za štapom koji je bio naslonio na stablo. Polako je ustao. – Svaki put kad je koja od njih u blizini, sjedni uspravno i dobro obrati pozornost.

Sljedećega poslijepodneva Claire je čula Sydney kako doziva s kata: – Gdje su svi?!

– Ja sam dolje! – doviknula joj je Claire.

Uskoro je začula škripanje prašnjavih stuba dok je Sydney silazila u podrum. Bio je hladan i suh i katkad bi odrasli muškarci koji su imali previše posla pokucali na ulazna vrata pa zamolili da neko vrijeme sjede u njihovu podrumu, jer im je to pomagalo razbistriti misli i vratiti ih u ravnotežu.

Sydneyini koraci su se približavali dok je sve dublje zalazila u podrum, prema svjetlosti Clairine ručne svjetiljke. Sve žarulje u podrumu pregorjele su još 1939. i ono što je započelo kao da je netko previše umoran da bi ih zamijenio pretvorilo se u obiteljsku tradiciju ostavljanja podruma u mraku. Nitko nije znao zašto su to i dalje činile, nego samo da je tako bilo oduvijek.

– Gdje je Bay? – upitala je Sydney. – Nije tu s tobom?

– Nije, većinu vremena provodi u vrtu. U redu je. Stablo je prestalo na nju spuštati jabuke kad ih je počela bacati natrag na nj.

– Claire je pružila Sydney ručnu svjetiljku. – Pomozi mi s ovim, hoćeš li? Usmjeri svjetlo ovamo.

– Vino kozje krvi?

– Sljedeći tjedan je proslava Dana zahvalnosti. Brojim boce da vidim koliko ih imamo za ponijeti.

– Vidjela sam jednu bocu na kuhinjskom stolu kad sam ušla – rekla je Sydney dok je Claire brojila.

– Ono je vino ruže geranija koje mi je Fred vratio. Nije želio da mu vratim novac. Mislim kako bi to moglo biti mito da šutim o tome – rekla je Claire, a potom pljesnula rukama da strese prašinu.

– Trideset četiri boce. Mislila sam da sam ih prošle godine napravila četrdeset. Nema veze. Trebalo bi biti dovoljno.

– Hoćeš li to dati Tyleru?

Claire je preuzela ručnu svjetiljku. – Što?

– Vino ruže geranija.

– Ah – rekla je Claire udaljavajući se. Sydney se brzo naglo okrenula na mjestu. – Zapravo, nekako sam se nadala da ćeš mu ti to odnijeti umjesto mene.

– Poučava, ima ljetne tečajeve – rekla je Sydney. – Neće ga baš često biti ovdje.

– Ah! – Claire je bilo drago što je Sydney ne može vidjeti, što ne može zapaziti njezinu zbunjenost. Katkad je pomišljala da će poludjeti. Prva misao, čim bi se probudila, uvijek je bila kako ga izbaciti iz misli. Budno bi pazila, nadajući se da će ga vidjeti u susjedstvu dok je smišljala načine da ga više nikada ne ugleda. Nije imalo smisla.

Došle su do kuhinje i Claire je za njima zatvorila i zaključala podrumaska vrata. – Dobar je on tip, Claire – rekla je Sydney. – Znam, i mene je vraški iznenadio. Zamisli ti to. Muškarci znaju biti dobri. Tko bi to pomislio?

Claire je vratila ručnu svjetiljku u skladište i odložila je na policu na kojoj je držala svijeće i svjetiljke na baterije. Elektricitet je zbog njezine ogorčenosti izazvao pucketanje prijenosnoga radija koji je na polici oživio dok je pokraj njega prolazila pa je iznenađeno poskočila. Odmah ga je isključila, a potom se naslonila na zid. Tako više nije mogla. – Nije postojan – rekla je Claire iz skladišta. – Stablo jabuke je postojano. Postojano je vino od kozje krvi. Ova kuća je postojana. Tyler Hughes nije postojan.

– Ja nisam postojana, jesam li? – upitala je Sydney, ali Claire joj nije odgovorila. Je li Sydney bila postojana? Je li ona uistinu našla svoj kutak u Bascomu ili će opet otići, možda onda kad Bay odraste ili ako se zaljubi? Claire o tome nije željela razmišljati. Jedino što je mogla nadzirati bilo je to da ona ne bude razlogom

Sydneyina odlaska, nastojeći je navesti da ostane. Samo će se na to usredotočiti.

Claire je duboko uzdahnula i vratila se natrag u kuhinju. – I, kako posao? – upitala je vedro.

– O, Bože, vrlo sam zauzeta. Zahvaljujući tebi.

– Ništa nisam učinila. To je tvoje djelo.

Sydney je odmahнула glavom. – Ljudi me sada gledaju kao da sam učiteljica ili takvo što. Ne razumijem.

– Upravo si spoznala tajnu moga uspjeha – rekla je Claire. – Kad ljudi vjeruju da im imaš nešto dati, nešto što nitko drugi nema, silno će se truditi da do toga dođu i platiti za to popriličan iznos.

Sydney se nasmijala. – Hoćeš reći da ćemo, nastavimo li biti neobične, zbog toga možda zarađivati?

– Nismo mi neobične – zastala je Claire. – Ali točno, mislim upravo to.

– Imaš u kosi paučine iz podruma – rekla je Sydney prišavši joj i uklonivši paučinu vrscima prstiju. Polazući sada pravo na Clairinu kosu, Sydney je stekla naviku prilaženja i zagurala bi nekoliko pramenova Claire iza uha, prstima joj namjestila šiške na čelu ili joj nadigla kosu otraga. Bilo je lijepo, poput igre, poput nečega što bi činile dok su bile djeca da su bile bliske.

– Gdje si prije šišala? – upitala je Claire, gledajući izbliza Sydneyino lice dok joj je ova izravnavala kosu.

Sydney je ustuknula i pokušala skinuti paučinu sa svojih prstiju, za koje se bila zalijepila poput ljepljive vrpce. – Prošlo je već nekoliko godina. U Boiseu, neko vrijeme. – Odustala je od paučine i okrenula se. Dohvatila je sa stola vino od ruže geranija i požurila kroz stražnja vrata van, dok se za njom Vukao neobičan miris muške kolonjske. – Idem pozdraviti Bay, a onda ću ovo odnijeti Tyleru.

Sve od onoga dana kad se Sydney u mislima vratila u kuću u Seattleu, onda kad se sjetila da je tamo ostavila majčine fotografije, miris Davidove kolonjske pojavio bi se oko nje bez upozorenja. Stropni ventilatori u prizemlju uključili bi se sami od sebe kad je miris bio posebno jak, kao da ga žele odagnati. Kad se noću zadržavao u hodniku na katu, daleko od ventilatora i noćnih povjetaraca, koračao je, užaren od bijesa. Tih noći Bay bi se zavukla u krevet k Sydney pa bi šaptale o onome što su ostavile iza sebe. Razgovarale bi u šiframa, govoreći kako su sretne što su otišle i kako je lijepo biti slobodan. Kad bi to rekle, prekrižile bi palčeve i na zidu pri ljubičastom svjetlu što je dopiralo kroz prozor iz Tylerova dvorišta pravile leptirovu sjenu, poput lutkarske predstave.

Claire je i dalje željela doznati gdje je Sydney bila i što je radila. Sydney je osjećala da bi joj to sada trebala reći, tim više što je Claire katkada i sama znala namirisati kolonjsku vodu u kući i naglas se pitati otkuda potječe taj miris. Ali kolonjska je navela Sydney da shvati u kakvu je opasnost dovela sestru svojim dolaskom i bila je dvostruko posramljena priznati pogreške. Claire je toliko toga činila za nju.

Kad je Sydney izišla, miris kolonjske je izbljedio u vrtu, poražen mirisom jabuka, kadulje i zemlje. Sjela je ispod stabla pokraj Bay pa su razgovarale o tome kako je provela dan, o proslavi Dana zahvalnosti i o tome kako će jednoga dana prošetati do osnovne škole da Bay vidi gdje je. Sve otkad je Claire rekla Bay da može ići u vrt, Bay bi svakoga dana provela nekoliko sati ležeći na travi pokraj jabukova stabla. Kad ju je Sydney upitala zašto, rekla je kako jednostavno pokušava nešto shvatiti. Sydney nije vršila

pritisak na nju, jer toliko se toga dogodilo pa je bilo prirodno da Bay treba vremena kako bi nešto shvatila.

Nakon razgovora s Bay, Sydney je otišla do Tylera. Zatekla ga je u stražnjem dvorištu, kako iz maloga spremišta izvlači kosilicu.

– Ne znam, Tylere, jesi li emotivno ponovno spreman za svu tu pokošenu travu? – doviknula mu je.

Okrenuo se i nasmijao. – Ne pokosim li je uskoro, psići iz susjedstva će se u njoj zagubiti. Čak i sad, kad ne može naći Edwarda, gospođa Kranowski lupa po travi štapom tražeći ga.

– Donosim ti dar od Claire. – Podignula je bocu vina.

Tyler je oklijevao, kao da je tiho potiskivao ono što je prvo želio reći: – Znaš, nikako ne uspijevam razumjeti tvoju sestru. Daje mi darove, a posve je očito da joj se ne sviđam. Je li to nekakvo južnjačko ponašanje?

– O, sviđaš joj se. Zato ti to i daje. Imaš li što protiv ako i ja probam? Trenutačno sam malo uzdrmana.

– Naravno, samo ti daj. – Kroz stražnji ulaz su ušli u njegovu kuhinju i Tyler je iz ormarića izvadio dvije vinske čaše.

Čim joj je natočio, otpila je dugačak gutljaj.

– Što nije u redu? – upitao je.

– Neki dan su mi misli odlutale onamo kamo ne bi trebale. Još uvijek me to plaši.

– Ima li nešto o čemu želiš razgovarati?

– Nema.

Potvrдно je kimnuo. – U redu. Dakle, što je ovo? – Tyler je sam sebi natočio čašu i prinio je k nosu.

– Vino ruže geranija, trebalo bi vratiti lijepa sjećanja.

Prinio je čašu njezinoj. – Nazdravimo za lijepa sjećanja.

Prije negoli je uspio popiti, Sydney se izlanula: – Nada se kako će te to navesti da se sjetiš nekoga drugoga i zaboraviš nju. Poput

onoga složenca s uljem zijevalice i pite s gipsofilom.

Spustio je čašu. – Ne razumijem.

– Cvijeće uzgojeno u našem stražnjem vrtu je posebno. Ili ih možda način na koji su jela od njih pripravljena čini tako posebnima. Mogu utjecati na onoga tko jede, ali ti si očito imun. Ili se možda previše trudi pa to mijenja način djelovanja. Ne znam.

Tyler ju je pogledao u nevjerici: – Nastoji me učiniti nezainteresiranim za sebe.

– Što znači da si već zainteresiran. Reći ću ti nešto u vezi Claire. Ona voli ono što ostaje. Stoga nemoj otići.

Tyler se naslonio na pult, kao da mu je potrebna potpora, kao da ga je netko tamo gurnuo. Na trenutak se Sydney zapitala je li trebala otkriti nešto tako intimno o svojoj sestri. Claire očito nije željela da on to zna. Ali uto se Tyler osmjehnuo i znala je da je postupila ispravno. Odavno nije nikoga uistinu usrećila i već je bila zaboravila kako to izgleda. Claire je toliko toga činila za nju. Bilo je to nešto što je ona mogla dati Claire. Mogla joj je pokazati da je moguće postići sreću i izvan onoga što je znala. Sreću s Tylerom. – Ne odlazim nikamo – rekao je.

– Dobro. – Sydney je odvratila pogled. Riječi dobra čovjeka mogle su izazvati suze u ženskim očima. Zavidjela je Claire na tome, na Tyleru. Poznavala je puno muškaraca nakon odlaska iz Bascoma, ali nijedan nije bio dobar. Čak je pomišljala kako sada ne bi ni znala što učiniti s nekim dobrim čovjekom. – Ispij do kraja – rekla je, okrećući se i hodajući po kuhinji.

Tyler je pridigao čašu usnicama i otpio gutljaj. – Dobro je. Neobično, ali dobro.

– Dobro došao u Clairin svijet.

– I, koje su to tvoje lijepe uspomene? – upitao je.

Prišla je njegovu zakutku, pokraj štafelaja, i zagledala se kroz

prozor. – Vrlo je neobično. Moje lijepe uspomene su iz ovoga tjedna. U cijelome životu, ovaj tjedan mi je najbolji do sada. A tebi?

– Vino je dobro, ali ne djeluje na mene. Samo razmišljam o Claire.

Osmjehnula se i još malo otpila: – Beznadežan si.

Osma poglavlje

U Bascomu se svečanost za Dan zahvalnosti svake godine održavala na trgu usred grada. Na zelenom travnjaku pokraj fontane obitelji i crkvene skupine postavile bi stolove i nadstrešnice i donijele hranu pa bi svatko mogao probati delikatese, poput raznolikih jela koje bi svi donijeli prije vatrometa. Waverleyjeve su uvijek donosile vino od kozje krvi, kako bi ljudi mogli vidjeti u mraku, ali bez obzira na to je li ljudima u gradu bila poznata ta činjenica, vino je također davalo nekoliko dokaza otkrića, svakoga Dana zahvalnosti. Popratna pojava mogućnosti gledanja u mraku je, na kraju krajeva, biti svjestan onoga čega prije nisi bio.

Waverleyjeve su imale stol na bočnoj strani... svakako jedan od popularnijih stolova, ali odvojen od ostalih. Sydney se vrpoljila na mjestu na kojem je sjedila. Bay je bila u prostoru predviđenom za djecu – pravila je papirnate šešire i davala da joj oslikaju lice – tako da su ostale samo Sydney i Claire s krijumčarenim alkoholnim pićem od kozje krvi. Ljudi bi krišom dolazili po male papirnate šalice njihova vina, kao da je na neki način bilo posvećeno, a svako malo do njih bi dotumarao šerif i upitao: – Bezalkoholno, je li?

Claire bi mu odgovorila poput svake Waverleyjeve, bezizražajna lica, svladavajući se da se ne nasmije: – Naravno.

Dok je Sydney bila tinejdžerica, Dan zahvalnosti oduvijek je značio provod na prijateljevu bazenu, a potom odlazak na vatromet. Sad je izgledala starije od svojih vršnjaka, ljudi koji su

nekada s njom išli u srednju školu, od kojih je većina dolazila s roštilja iz stražnjih dvorišta i sa zabava pokraj bazena, preplanuli, dok su im ispod majica virile naramenice kupaćih kostima. Emma je bila za stolom Prezbitarijanske crkve i razgovarala s Elizom Beaufort. Znajući ono što je sada znala, Sydney im više nije zavidjela na lagodnom životu. Stoga je bilo neobično žalovati za nečim što nikada nije ni imala. Možda joj je samo nedostajalo prijateljstvo općenito, društvo vršnjaka.

Sydney je odvrtila pogled. – Ne mogu se sjetiti kad sam zadnji put sjedila ovdje za stolom Waverleyjevih – obratila se ona Claire.

– Davno.

Duboko je uzdahnula. – Dobar je to osjećaj.

– Zašto se osjećaš tako nelagodno? Nitko neće bacati gnjile rajčice na nas.

– U pravu si – rekla je Sydney. Mogla je biti poput Claire i ne brinuti za to što drugi misle. Počela se čak i odijevati poput Claire... namreškane košulje na kopčanje bez rukava, žućkastosmeđe hlače, šarene pamučne kratke hlače, lepršave ljetne haljine. Ono što joj je Claire neki dan rekla u salonu, da posjeduje čaroliju Waverleyjevih, u potpunosti joj je promijenilo način razmišljanja. Osjećala se poput prave Waverleyjeve. Ali trenutačno joj se činilo kao da živi u zemlji čiji jezik još ne zna. Mogla se odijevati kao domaće stanovništvo i bilo je lijepo, ali pomalo samotno. – U redu je biti neobičan. Mogu se naviknuti na to.

– Nismo mi neobične. To smo što smo. Bog, Evanelle.

Prišla im je Evanelle i uzela šalicu vina. – Uuuh, potrebno mi je ovo – rekla je, ispivši čašu na dušak. – Imam puno toga za obaviti. Moram nešto dati Bay. – Odložila je šalicu i iz torbe za kupnju izvadila drečav broš. Bez sjaja iz 1950. godine, broš je bio načinjen

od čistoga, ali požutjelog kristala, s uzorkom rasprsnute zvijezde.

– Trenutačno joj oslikavaju lice – rekla je Sydney.

– Dobro. Navratit ću onamo. Fred mi pomaže organizirati kuću. Dobro mi dođe njegova pomoć. Ovo sam našla u jednoj staroj kutiji s nakitom na koju smo naišli i, čim sam ga ugledala, znala sam da ga moram dati Bay.

Claire se nagnula naprijed na sjedalu. – Fred ti pomaže?

– Iznašao je sustav za sve stvari koje imam. Napravio je nešto što on zove mrežom.

– Ja ti godinama nudim pomoć da to učiniš, Evanelle – rekla je Claire. Sydney se znatiželjno okrenula prema njoj. Doimalo se da je Claire povrijeđena.

– Znam. Nisam te željela gnjaviti time. Ali sada kad Fred živi sa mnom...

– Živi s tobom! – uskliknula je Claire. – Mislila sam da samo kraće vrijeme boravi kod tebe.

– Gle, shvatili smo da bi mu, dok je tamo, moglo biti ugodno. Pretvara tavan u svoj stančić i čini neke preinake oko kuće. Zgodno je imati ga u blizini.

– Znaš da sam uvijek tu za tebe ako me ikada zatrebaš – rekla je Claire.

– Znam. Dobra si ti djevojka. – Vratila je broš u torbu. – Nakon Bay moram odnijeti nekakve čavle velečasnom McQuailu i zrcalo Marybeth Clancy i to će onda biti to, a poslije ću se naći s Fredom kod fontane. Mrzim veliku gužvu, uvijek ima previše posla. Vidimo se poslije.

– Bog, Evanelle, nazovi me budeš li me trebala.

Sydney je otpuhнула: – O, da. Neobične smo.

– Nismo – rekla je Claire rastreseno. – Što misliš o Fredovu ostanku s Evanelle?

– Mislim da je tužno to što on i James imaju problema. – Sydney je slegnula ramenima. – Ali čini se da se Evanelle sviđa to što je on s njom.

– Hmm.

Nakon nekoliko minuta, kad je ponovno prošao šerif, Sydney je laktom gurnula Claire. – Za slučaj da ne primjećuješ, Tyler neprestano gleda u tebe.

Claire je krišom pogledala, a potom progundala: – Dodavola. Morala si uspostaviti kontakt pogledom. Evo ga, prilazi.

– O, zaboga.

– Aha, nisam ja jedina u koju bulje, imaš i ti nekoga tko bulji u tebe. – Claire je pokazala prema nadstrešnici na drugoj strani zelene površine na kojoj je pisalo MLJEKARA HOPKINS. Tamo je stajao zgodan muškarac, plavokos, mršav i preplanuo, zahvaćao sladoled iz električne miješalice i stavljao ga u papirnate tuljce. Bio je čvrste građe, kao stvoren da se odupre vjetru. Nije prestajao gledati prema stolu Waverleyjevih.

– Misli li on da trebamo sladoled? Možda mu se čini da nam je vruće.

– To je Henry Hopkins – rekla je Claire.

– Henry! – Sydney iz daljine nije mogla razaznati crte njegova lica, ali sad kad je o tome razmislila, bilo je nečega poznatog u njegovoj kosi i promišljenim kretnjama. – Njega sam gotovo zaboravila.

– Nisam ni znala da ga poznaješ. – Claire je pokušala ustati, ali Sydney ju je uhvatila za ruku. – Hajdemo. Zaboravila sam nešto u dostavnom vozilu.

– Ništa ti nisi zaboravila. Pokušavaš izbjeći Tylera. O, da, poznajem Henryja. Bili smo... prijatelji, pretpostavljam. U osnovnoj školi. Nakon toga smo se udaljili.

– Zašto? – upitala je Claire, povukavši Sydney snažno za ruku, dok joj je pogled bježao prema Tyleru koji se približavao.

– Zato što sam u srednjoj školi bila slijepa glupača – rekla je Sydney.

– Nisi.

– Jesam.

– Nisi.

– Bog, žene. Potreban vam je sudac?

Sydney je sad, nakon što je obavila posao, ispustila Clairinu ruku. – Bog, Tylere.

– Claire, tvoja kosa – rekao je Tyler i Claire je bojažljivo pošla rukom prema kosi. Nosila je bijelu vrpcu koju joj je dala Evanelle, zbog koje je izgledala onoliko mlado i nedužno koliko se pretvarala da to nije. – Lijepa je. Sanjao sam... jednom sam sanjao da ti je kosa takva. Oprosti, nije bilo drugoga načina da ti to kažem a da ne zvuči glupo. – Nasmijao se, a potom protrljao ruke jednu od drugu. – Svi mi neprestano govore kako moram popiti malo vina od kozje krvi što ga spravljaju Waverleyjeve. To je tradicija u gradu ili su svi uključeni u igru “Claire me nastoji navesti da ne budem zainteresiran za nju”.

– Što?

– Sydney mi je rekla što pokušavaš učiniti onim jelima koja si mi davala.

Claire se okrenula prema Sydney, koja je pokušala izgledati plaho, ali zapravo se nije osjećala pokajnički.

– Vino kozje krvi pomaže ti da vidiš u mraku – rekla je Claire ukočeno. – Popij ga ili nemoj. Udari u stablo kad se smrači, padni preko rubnika. Baš me briga.

Tyler je podigao papirnatu šalicu i osmijehnuo joj se. – To znači da ću te moći vidjeti u mraku.

– Nisam još riješila sve pogreške u receptu.

Tyler je popio vino, ne skidajući pogleda s nje dok ga je ispijao. Sydney se zavalila na naslon sjedala i osmijevala se. Bilo je to poput gledanja plesa u kojemu samo jedan plesač zna korake.

Kad se Tyler udaljio, Claire se okomila na svoju sestru. – Rekla si mu?

– Zašto si tako iznenađena? Trebala si to znati. Ja sam barem predvidljiva.

– Nisi.

– Naravno da jesam.

– Daj, idi se družiti i prestani se praviti važnom poput Waverleyjevih – rekla je Claire, odmahujući glavom. Ali ipak je to bilo to, nagovještaj osmijeha i početak nečega novoga i bliskoga među njima.

Bio je to dobar osjećaj.

Henry Hopkins se još uvijek mogao sjetiti dana kad su se on i Sydney Waverley sprijateljili. Sydney je sjedila sama u kupoli ljestava za penjanje tijekom školskog odmora. Nikada nije shvaćao zašto se ostala djeca nisu htjela igrati s njom, a nije ni on, zato što su tako činili svi ostali. Ali toga dana bilo je nečega posebnoga u njoj, činila mu se vrlo tužnom pa joj je prišao i počeo se penjati uz prečke iznad nje. Zapravo, nije namjeravao razgovarati s njom, ali pomislio je kako bi se ona možda bolje osjećala kad bi netko bio uz nju. Neko vrijeme ga je promatrala prije nego što je upitala: – Henry, sjećaš li se ti svoje majke?

Nasmijao joj se. – Naravno da se sjećam. Jutros sam je vidio. Ti se svoje ne sjećaš?

– Otišla je prošle godine. Počinjem je zaboravljati. Kad

odrastem, nikada neću ostaviti svoju djecu. Svakoga dana ću ih viđati i nikada im neću dopustiti da me zaborave.

Henry se sjećao da je bio posramljen, bio je to tako snažan osjećaj da je zapravo pao s ljestava za penjanje. Od toga dana prilijepio se u školi za Sydney, poput ljepila. Četiri godine su se igrali zajedno, uspoređivali rješenja domaće zadaće i zblížili se u izradi projekata za nastavu.

Nije imao razloga očekivati da će se, prvoga dana srednje škole, nakon ljetnih praznika, sve promijeniti. Ali tada je ušao u razred prije početka nastave i naišao na nju. Bila je izrasla na način da mu se sve zavrtjelo u njegovoj pubertetskoj glavi. Izgledala je poput jeseni, kad lišće požuti i voće dozre. Osmjehnula mu se, a on se odmah okrenuo i izišao. Svaki put kad mu se toga dana pokušala obratiti, osjećao je kao da će se onesvijestiti pa bi pobjegao. Nakon nekog vremena, prestala se truditi.

Bila je vrlo neočekivana, ta privlačnost, zbog čega se osjećao očajnim. Poželio je da sve bude kao prije. Sydney je bila zabavna, vedra i znala je procijeniti ljude samo prema tome kakvu su frizuru imali, što je on smatrao posve nevjerojatnim. Ispričao je djedu za to, rekavši mu kako postoji djevojka s kojom je bio samo prijatelj, ali da se situacija odjednom promijenila i da ne zna što učiniti. Djed mu je rekao da se događalo ono što se trebalo dogoditi i kako nema koristi od predviđanja što će se sljedeće zbiti. Ljudi su voljeli misliti drukčije, ali to što si mislio nije imalo nikakvoga praktičnog utjecaja na ono što se naposljetku dogodilo. Ne možeš se urazumiti. Ne možeš samog sebe natjerati da se odlubiš.

Bio je uvjeren kako je Sydney mislila da ju je napustio, kao njezina majka, ili da joj nije želio biti prijatelj, poput ostale djece. Osjećao se užasno. Naposljetku se Hunter John Matteson silno zaljubio u nju i učinio ono što Henry nije mogao... to joj uistinu i

rekao. Henry je gledao kako prijatelji Huntera Johna postaju i njezini prijatelji i ona se počela ponašati poput njih, ismijavajući učenike na hodnicima pa čak i Henryja.

To je bilo davno. Čuo je da se vratila u grad, ali nije, puno razmišljao o tome. Baš kao prije, nije imao razloga očekivati da će njezin povratak bilo što promijeniti.

Potom ju je ugledao i, sve se ponovno javilo, ona neobična želja, onaj osjećaj, kao da je vidi prvi put. Hopkinsovi muškarci uvijek su se ženili starijima od sebe pa se zapitao nije li se tako osjećao zbog toga što ju je vidio promijenjenu, stariju. Kao onda kad je tijekom ljeta prije šestoga razreda izrasla. Kao da je vrativši se kući nakon deset godina izgledala mudrije i iskusnije.

– Toliko buljiš da ćeš je srušiti.

Henry se okrenuo prema svome djedu koji je iza stolova sjedio na aluminijskom vrtnom stolcu. Držao je štap i svako malo bi nešto doviknuo nekom prolazniku, poput karnevalskoga izvikivača pred cirkuskim šatorom. – Ja buljim?

– Posljednjih pola sata – rekao je Lester. – Nisi čuo ni riječi od onoga što sam ti govorio.

– Oprosti.

– Glave gore. Dolazi.

Henry se okrenuo i zapazio da je Sydney napustila stol Waverleyjevih, zaputivši se prema dijelu gdje su bila djeca. Kosa joj se sjajila na suncu, svijetla kao med. Prišla je kćeri i nasmijala se kad joj je Bay na glavu stavila papirnati šešir. Sydney joj je nešto rekla, djevojčica je potvrdno kimnula pa su se zajedno, držeći se za ruke, zaputile prema njemu.

Prilazile su mu.

Poželio je pobjeći, kao što je to učinio prvoga dana srednje škole.

Kad su došle do stola, Sydney se osmjehnula. – Bog, Henry.

Henry se bojao pomaknuti, zbog straha da ne eksplodira od komešanja koje se odvijalo u njegovu tijelu.

– Sjećaš li me se? – upitala je Sydney.

Kimnuo je glavom, potvrđujući.

– Ovo je moja kći Bay.

Ponovno je kimnuo.

Sydney se doimala razočaranom, ali samo je slegnula ramenima, raspravljajući sa svojom kćeri koji sladoled uzeti. Imao je čokoladu s mentom, jagodu s rabarbarom, karamel s breskvom i kavu s vanilijom. Bila je to djedova zamisao, daj ljudima ono što još ne znaju da vole. Uvijek će te pamtiti po tome. Supruge nekih zaposlenika mljekare su toga dana ispomagale. Henry je zahvaćao sladoled, ali bilo je jasno da su za to zadužene žene.

– Možemo li dobiti dva s čokoladom i mentom, molim? – upitala je naposljetku Sydney.

Henry je smjesta zahvatio male kugle sladoleda i stavio ih u papirnate tuljce. Sydney ga je promatrala dok je to radio: pogled joj se zadržao na njegovim rukama, potom je prešla preko nadlaktica, a na kraju ga je pogledala u lice.

Motрила ga je dok im je pružao tuljce. Ali on i dalje nije progovarao ni riječi. Nije se čak mogao ni osmjehnuti.

– Lijepo je vidjeti te opet, Henry. Dobro izgledaš.

Ona i njezina kći su se okrenule i udaljile. Negdje na pola zelene površine osvrnula se i pogledala ga.

– To je bilo najjadnije ponašanje koje sam vidio u životu – rekao je naposljetku Lester. – Jednom sam, dok sam bio dječak, ostao u šoku kad sam vidio stroj za mužnju. Oborio me s nogu. Izgledaš kao ja tada.

– Ne mogu vjerovati da ništa nisam rekao – progovorio je Henry.

– Cap! Taj stroj me opčinio. Nisam mogao progovoriti ni riječi. Samo sam otvorio i zatvorio usta, poput ribe – rekao je Lester i još se malo nasmijao. Podigao je štap i bocnuo Henryja u nogu. – Cccccccapppppp!

Henry je iznenađeno poskočio. – Jako zabavno – rekao je i počeo se smijati.

Evanelle i Fred sjedili su na kamenoj klupi pokraj fontane. Mahnuli su kad su Sydney i Bay prolazile pokraj njih, jedući sladoled. Bay je imala onaj ružni broš koji joj je dala Evanelle pričvršćen na ružičastu majicu kratkih rukava i Evanelle je osjećala grižnju savjesti. Bay je bila vrlo savjesna i brinula se za osjećaje drugih, toliko da je osjećala kako taj broš mora staviti samo zato što joj ga je Evanelle dala. Ali to nije bio broš za malu djevojčicu. Zašto joj je, zaboga, Evanelle trebala dati takvo što? Uzdahnula je. Možda nikada neće doznati.

– Nervozan sam – rekao je naposljetku Fred, trljajući ruke o uredno izglačane kratke hlače.

Evanelle se okrenula prema njemu. – Tako i izgledaš.

Fred je ustao i koračao. Evanelle je ostala sjediti u sjeni kipa u obliku hrastova lista. Fred je bio uzbuđen i uznemiren za oboje. – Rekao je da će doći kako bismo razgovarali. U javnosti. Što misli što namjeravam učiniti budemo li nasamo, ubiti ga?

– Muškarci. Ne možeš živjeti s njima, a ne možeš ih ni ubiti.

– Kako možeš biti tako smirena? Kako bi se ti osjećala da je tvoj suprug rekao da će se pojaviti i nije se pojavio?

– S obzirom na to da je mrtav, Frede, ne bih bila uistinu iznenađena.

Fred je ponovno sjeo. – Oprosti.

Evanelle ga je potapkala po koljenu. Prošlo je gotovo mjesec dana otkad ju je Fred zamolio za utočište i neočekivano postao svijetla točka u njezinu životu. Cijeli taj dogovor trebao je biti privremen, no Fred se polako, ali sigurno useljavao. On i Evanelle provodili su dane i dane prebivajući po njezinim starim stvarima na tavanu i činilo se kako je Fred uživao u pričama koje mu je pričala. On je platio obnovu tavanskoga prostora i počeli su se pojavljivati radnici lijepih stražnjica, u čemu je Evanelle silno uživala, toliko da je privukla stolac u podnožje stuba kako bi mogla sjediti i gledati ih dok se penju na tavan.

U svemu tome bio je lijep obred udomaćenosti i Fred će reći kako je znao da zaslužuje bolje od onoga kako je James postupao prema njemu. Ali katkada, kad bi mu Evanelle za ručkom dodala maslac ili zahtijevala da joj pridrži čekić dok je vješala sliku na zid, pogledao bi što mu to ona da je, a potom vratio pogled na nju s tolikim očekivanjem, da bi joj se srce zbog njega slomilo poput suhe grančice. Unatoč svim njegovim hrabrim riječima, ipak se potajno nadao da će mu Evanelle jednoga dana dati nešto što bi popravilo njegov odnos s Jamesom.

– Već je kasno – rekao je Fred. – Ljudi polako odnose deke. Možda sam ga propustio.

Evanelle je prije Freda ugledala Jamesa koji im je prilazio. James je bio visok i zgodan muškarac. Oduvijek je bio vrlo mršav, na način na koji su to u stara vremena bili čudljivi kreativni pjesnici dugih prstiju i duševna pogleda. Evanelle nikada o Jamesu nije rekla ružnu riječ. Zapravo, nije nitko. Radio je za jednu ulagačku tvrtku u Hickoryju i živio povučeno. Više od trideset godina Fred mu je bio jedina osoba od povjerenja, ali to se iznenada promijenilo, a da ni Fred ni bilo tko drugi u gradu nisu uspjeli

shvatiti zašto.

Evanelle je pak nešto sumnjala. Dovoljno dugo se motaš u ovome životu da počinješ shvaćati njegove plime i oseke.

Postojala je nekakva vrsta ludila izazvana dugoročnim spokojem. Sve žene iz obitelji Burgess, od kojih nijedna nikada nije imala manje od šestero djece, hodale su zbunjene dok im djeca ne bi otišla od kuće. Kad bi im naposljetku i najmlađe dijete napustilo gnijezdo, uvijek bi činile nešto ludo, primjerice, spalile sve svoje pristojne haljine visokih ovratnika i nanosile previše parfema. Svatko onaj tko je bio dulje od godine u braku zasigurno se našao u situaciji da se silno iznenadi kada pri povratku kući jednoga dana zatekne supruga koji ruši zid kako bi proširio sobu ili suprugu koja je obojila kosu samo kako bi je ti drukčije gledao. Postojale su krize srednjih godina i valunzi. Postojale su loše odluke. Postojali su preljubi. Postojali su trenuci u životu kad bi netko rekao: "E sad mi je dosta."

Fred se ukočio kad je napokon ugledao Jamesa.

– Oprosti što kasnim. Jednostavno nisam prije uspio stići. – James je bio pomalo zadihan i sjajne sitne kapljice znoja orosile su mu čelo. – Upravo sam stigao od kuće. Uzeo sam nekoliko stvari, ali ostalo je tvoje. Želio sam ti reći da sad imam stan u Hickoryju.

Ah, pomislila je Evanelle. To je bio razlog zbog kojega je James želio da se Fred tu nađe s njim, kako bi bio siguran da neće biti kod kuće pa da može iznijeti stvari, a da o tome prvo ne mora raspraviti s njim. Jedan pogled u Freda bio je dovoljan da Evanelle zna kako je i on sam to shvatio.

– Sljedeće godine ću u prijevremenu mirovinu i vjerojatno se selim u Floridu. Ili možda u Arizonu. Još nisam odlučio.

– Znači, tako... – izustio je Fred i Evanelle je mogla vidjeti da ima toliko toga što bi želio reći, ne znajući što bi prije. Konačno je

jedino što mu je pobjeglo s usana bilo: – To je zbilja to?

– Mjesecima sam bio ljutit. A sad sam samo umoran – rekao je James, nagnuo se naprijed i oslonio laktovima o koljena. – Umoran sam od pokušaja da ti pokažem put. Zbog tebe sam prekinuo školovanje i došao ovamo živjeti s tobom jer nisi znao što činiti. Morao sam ti reći kako je u redu to da ljudi znaju da si gay. Morao sam te izvući iz kuće da ti pokažem. Morao sam planirati jela i što ćemo raditi u slobodno vrijeme. Mislio sam da činim pravu stvar. Zaljubio sam se u tvoju ranjivost na koledžu, kad ti je otac umro i kad si morao otići, silno sam se bojao da nećeš moći živjeti sam. Dugo mi je trebalo da shvatim kako ti nisam učinio veliku uslugu, Frede. Kao ni sebi. Nastojeći tebe usrećiti, spriječio sam te da spoznaš kako to sam shvatiti. Nastojeći tebe usrećiti, izgubio sam vlastitu sreću.

– Popravit ću se. Samo mi reci... – Fred se zaustavio i u jednom užasnom trenutku shvatio kako je sve što je James rekao bila istina.

James je na trenutak škiljeći zatvorio oči, a potom ustao: – Trebao bih poći.

– Jameše, nemoj molim te – prošaptao je Fred i uhvatio ga za ruku.

– Ne mogu više. Ne mogu ti nastavljati govoriti kako živjeti. Već sam zaboravio kako to sam činiti. – James je oklijevao. – Čuj, onaj instruktor kulinarstva iz Oriona... Steve, onaj koji dolazi u tvoju prodavaonicu i razgovara s tobom o receptima... trebao bi ga bolje upoznati. Sviđaš mu se.

Fred mu je ispustio ruku, doimajući se kao da ga je netko udario šakom u trbuh.

Ne rekavši više ni riječi, James se polako udaljio. Onako visok, mršav i ukočenih nogu, izgledao je poput cirkusanta na štulama.

Fred je ostao gledati za njim. – Znao sam načuti razgovor djevojaka s blagajne u prostoriji za odmor – rekao je naposljetku, ne obraćajući se nikome posebno. Evanelle se upitala sjeća li se on uopće da je ona tu. – Mislio sam kako su to samo glupe tinejdžerice koje vjeruju da najgore na svijetu boli kad ne možeš pustiti da ode netko tko te prestao voljeti. Uvijek su željele znati zašto. Zašto ih neki dečko više nije volio? Govorile su o tome s velikom tjeskobom.

Ne rekavši više ni riječi, Fred se okrenuo i udaljio.

Sydney je sjedila sama na starom pokrivaču bake Waverley. Bay se sprijateljila s nekom djecom i Sydney je rasprostrla pokrivač blizu njihovih obitelji kako bi se Bay mogla igrati u ljubičastoplavi suton.

Emma je sjedila na vrtnome stolcu, na jastuku, s još nekim ljudima koje Sydney nije poznavala. Huntera Johna nije bilo nigdje na vidiku. Emma bi svako malo pogledavala prema Sydney, ali osim toga uopće nije pokušavala komunicirati s njom. Bilo je čudno biti blizu nekome tko su ti nekada bili bliski prijatelji, a sad su stranci. Sydney je u salonu sklapala nova prijateljstva, ali za to je trebalo vremena. Za prošlost je trebalo vremena.

Sydney je promatrala kako Bay trčkara po zelenoj travi s draguljem, ali okrenula se kad je ugledala kako joj netko prilazi zdesna.

Henry Hopkins prišao je do ruba njezina pokrivača i zaustavio se. Izrastao je u zgodna muškarca, njegova bujna plava kosa bila je kratko i praktično ošišana i ruke su mu bile čvrste i mišićave. Posljednje čega se jasno sjećala u vezi s Henryjem bilo je ono kad mu se s prijateljima rugala jer se spotaknuo i pao u hodniku u srednjoj školi. U mladosti je bio nezgrapno štrkljast i krakat, ali bilo

je u njemu nekakvoga tihog dostojanstva, što joj se jako sviđalo dok su još bili djeca. Razišli su se kad su odrasli, iako nije znala pravi razlog. Znala je samo da je bila grozna prema njemu kad je u srednjoj školi dobila sve ono što je mislila da želi. Nije ga krivila zbog toga što nije želio razgovarati s njom kad je tog poslijepodneva prišla stolu Hopkinsovih.

– Bog – rekao je Henry.

Sydney nije mogla ne osmijehnuti se. – Ti govoriš.

– Imaš li nešto protiv ako sjednem pokraj tebe?

– Kao da bih mogla odbiti muškarca koji mi daje besplatan sladoled – rekla je Sydney i Henry je sjeo pokraj nje.

– Žao mi je zbog onoga maloprije – rekao je Henry. – Bio sam iznenađen što te vidim.

– Mislila sam da si bijesan na mene.

Henry se doimao iskreno zbunjenim. – Zašto bih bio bijesan?

– Nisam bila baš dobra prema tebi u srednjoj školi. Oprosti. Bili smo tako dobri prijatelji dok smo bili djeca.

– Nikada nisam bio bijesan na tebe. Čak ni danas ne mogu proći pokraj ljestava za penjanje, a da ne pomislim na tebe.

– O, da – rekla je Sydney. – Mnogi muškarci mi to govore.

Nasmijao se. Nasmijala se. Sve je bilo u redu. Sreo joj je pogled kad su utihnuli, a potom rekao: – Dakle, vratila si se.

– Vratila sam se.

– Drago mi je.

Sydney je odmahнула glavom. Bio je to neočekivan preokret u njezinu danu. – Ti si, posve vjerojatno, prva osoba koja mi to uistinu kaže.

– Gle, najbolje vrijedi čekati.

– Nećeš ostati na vatrometu? – upitao je Tyler dok je Claire u kutiju pospremala prazne vinske boce. Prišao joj je iza leđa, ali nije se okrenula. Bilo joj je previše neugodno. Ako se okrene, postala bi silno uznemirena žena koja ne može izići na kraj s muškarcem što se zanima za nju. Sve dotle dok mu je okrenuta leđima, bila je ona stara, nepristupačna Claire, ona koju je poznavala dok joj se Tyler nije predstavio i dok se Sydney nije doselila.

Sydney i Bay su već bile rasprostrle pokrivač čekajući da se napokon dovoljno smrači i da vatromet otpočne. Claire je već prije zapazila da im se Henry Hopkins pridružio i još uvijek je pokušavala proniknuti u to. Njezina sestra sviđala se Henryju Hopkinsu.

Zašto ju je to mučilo? Zašto ju je mučilo to što Fred pomaže Evanelle?

Oštrina joj se krpatala poput zidova i osjećala se silno nezaštićenom. Bilo je to najgore moguće vrijeme za pozabaviti se Tylerom.

– Tu sam predstavu već vidjela – rekla je, još uvijek mu okrenuta leđima. – Završava praskom.

– Sad si mi sve pokvarila. Mogu li ti pomoći?

Slagala je kutiju na kutiju i uzela dvije, planirajući se vratiti po druge dvije. – Ne.

– Dobro – rekao je Tyler, podigavši kutije. – Onda ću uzeti samo ovo.

Pošao je za njom preko travnjaka do njezina dostavnog vozila koje je parkirala na ulici. Na zatiljku je osjećala njegov pogled. Nikada joj nije bilo jasno kako kratka kosa može nekoga učiniti ranjivim. Otkrivala je mjesta koja su prije bila skrivena, vrat, nagib ramena, nadimanje grudi.

– Čega se bojiš, Claire? – upitao ju je nježno.

– Ne znam o čemu govoriš.

Kad su došli do dostavnog vozila, otključala je prtljažnik u koji je stavila kutije. Tyler joj je prišao i odložio kutije pokraj njezinih. – Bojiš li me se?

– Naravno da te se ne bojim – prezrivo je otpuhнула.

– Bojiš li se ljubavi?

– Ah, koja bahatost – rekla je kad je pričvrstila kutije kako se boce ne bi razbile tijekom vožnje. – Odbijam tvoja udvaranja pa odmah mora biti kako je to zato što se bojim ljubavi.

– Bojiš li se poljupca?

– Nitko pri zdravoj pameti ne boji se poljupca. – Zatvorila je prtljažnik dostavnog vozila i okrenula se, shvativši da joj je bliže nego što je očekivala. Preblizu. – Ne pomišljaj na to – rekla je zaustavljajući dah, leđima prilijepljena uz dostavno vozilo, dok joj se on sve više primicao.

– To je samo poljubac – rekao je. Pomislila je kako je nemoguće da joj bude toliko blizu, a da je zapravo ne dodirne. – Ništa čega bi se trebala bojati.

Stavio je jednu ruku na dostavno vozilo, blizu njezina ramena, naslanjajući se. Naravno, mogla je otići. Samo odjuriti i ponovno mu okrenuti leđa. Ali tada je on spustio glavu, toliko blizu da mu je mogla vidjeti sitne bore oko očiju, poput paukove mreže, i učinilo joj se kao da mu je uho nekoć bilo probušeno. Te stvari pričale su priče o njemu, priče pripovjedača, raspredale ih, uljuljkujući je u slušanje. Nije željela znati toliko o njemu, ali bio je dovoljan samo jedan trenutak znatiželje da je dokrajči.

Usne su mu lagano dotaknule njezine i osjetila je jezu, toplu, poput cimetova ulja. Je li to bilo sve? Nije bilo baš loše. Potom je neznatno nakrenuo glavu i nastupilo je ono *trenje*. Javilo se niotkuda i prostrujalo joj kroz tijelo. Usne su joj se razdvojile kad se iznenađeno zgranula i tada su stvari posve izmaknule kontroli.

Produbio je poljubac, jezikom joj prodirući sve dublje u usta i milijun suludih slika prošlo joj je mislima. Nisu dolazile iz nje, nego od njega... golotinja, isprepletene noge, držanje za ruke, doručkovanje, starenje. Kakva je to bila suluda čarolija? O, Bože, bio je to tako dobar osjećaj. Ruke su joj odjednom bile posvuda, dodirivale, povlačile, privlačile ga bliže. Pritiskao ju je uz dostavno vozilo i od snage njegova tijela umalo je lebdjela u zraku. Bilo je previše, zasigurno će umrijeti, ali pomisao na prestanak, na istinsko prekidanje kontakta s tim muškarcem, tim lijepim muškarcem, kidala joj je srce.

Pitala se kako bi tek osjetila njegov poljubac da su njezina nervoza i nemir iščeznuli ili bi ih on još više pogoršao? Shvatila je da ih je on zapravo upijao, poput energije, a potom isijavao, poput kремена, zagrijavajući je. Koje otkriće.

Polako je začula nenadane zvižduke i kad se odvojila od njega ugledala je nekolicinu tinejdžera koji su prolazili pločnikom, usisavajući zrak kroz zube i osmjehujući im se.

Claire je preko Tylerova ramena gledala kako se udaljavaju. Ostao je nepomičan. Otežano je disao i svakim dahom pritiskao joj grudi, koje su odjednom postale toliko osjetljive da je bilo gotovo bolno.

– Pusti me – rekla je.

– Mislim da ne mogu.

Odgurnula ga je i izvukla se između njega i dostavnoga vozila. Naslonio se na vozilo, kao da nema snage stajati. Shvatila je zašto tek kad je krenula prema vozačevoj strani i kad joj to umalo nije uspjelo. Osjećala je slabost, kao da danima ništa nije jela, kao da godinama nije hodala.

– Sve ovo od jednoga poljupca... Budemo li ikada vodili ljubav, trebat će mi tjedan dana da se oporavim.

S velikom je lakoćom govorio o budućnosti. Slike njega bile su vrlo živopisne. Ali nije to mogla započeti, jer bi tome onda bio kraj. Priče poput te uvijek su završavale. Nije mogla prihvatiti to zadovoljstvo jer bi ostatak života provela žaleći za tim koliko joj nedostaje i patila zbog toga.

– Ostavi me na miru, Tylere – rekla je kad se odvojio od dostavnog vozila, dok su mu se prsa i dalje brzo nadimala i spuštala. – Ovo se nikada nije trebalo dogoditi. I više se nikada neće ponoviti.

Ušla je u dostavno vozilo i odjurila, cijelim putem do kuće preskačući rubnike i zanemarujući znakove obveznog zaustavljanja.

Deveto poglavlje

Prije više od jednoga stoljeća Waverleyjevi su bili bogati i ugledni ljudi u gradu. Kad su u nizu loših ulaganja izgubili novac, Clarkovi su potajno bili izvan sebe od radosti.

Clarkovi su bili bogati zemljoposjednici s hektarima zemlje punim najboljeg pamuka i najsladih bresaka. Waverleyjevi nisu bili ni blizu toliko bogati, ali su imali tajnoviti novac koji je stizao iz Charlestonea, kojim su sagradili napadnu kuću u Bascomu i uvijek se držali bolje nego što su Clarkovi mislili da bi trebali.

Kad je do njih stigla vijest o siromaštvu Waverleyjevih, žene iz obitelji Clark plesuckale su pri tajnovitom svjetlu polumjeseca. Potom su, smatrajući se prilično dobrotvornima, odnijele Waverleyjevima vunene šalove koje su progrizli moljci i bezukusne kolače ispečene bez šećera. Potajno su željele vidjeti kako ružno izgledaju neulašteni podovi kad nije bilo sluga i kako se praznima doimaju prostori iz kojih je nestala većina pokućstva.

Praprpratetka Emme Clark, Reecey, uzela je jabuke iz stražnjega dvorišta i tada je sve započelo. Žene iz obitelji Waverley, čija je odjeća bila pokrpana i kosa raščupana jer su je nastojale začesljati u punde bez pomoći služavki, poželjele su Clarkovima pokazati svoje cvijeće, jer je obrađivanje vrta bilo jedino u čemu su uistinu imale pravoga uspjeha. Reecey Clark je zbog toga bila ljubomorna, budući da se vrt Clarkovih nikada nije mogao usporediti s njihovim. U vrtu je bilo puno jabuka, sjajnih i savršenih, pa je potajno napunila svoje džepove i torbicu.

Nekolicinu je čak zagurala i u jaknu. Zašto bi Waverleyjevi imali toliko lijepih jabuka, jabuka koje čak nisu ni jeli? Kao da je stablo jabuke željelo da ih ona uzme, s obzirom na to kako su se kotrljale i zaustavljale pred njezinim nogama.

Kad je došla kući, odnijela je jabuke kuharici i rekla joj da od njih napravi pekmez. Tjednima nakon toga, baš sve žene iz obitelji Clark vidjele su tako divne erotske slike da su svakoga jutra počele sve ranije i ranije ustajati kako bi došle na doručak. Ispostavilo se kako su najznačajniji događaji u životima žena iz obitelji Clark uvijek uključivali seks, što nije bilo nikakvo iznenađenje njihovim često iscrpljenim supruzima, koji su zbog toga previše trošili i opraštali.

Ali onda je, posve iznenada, nestalo pekmeza od jabuka, a s njim i erotičnih doručaka. Dale su da ga se pripravi još, ali nije bilo isto. Reecey je tada shvatila da je to bilo zbog *onih* jabuka. Waverleyjevih jabuka. Postala je nerazumno ljubomorna, misleći kako stablo daje erotske vizije svakome onome tko pojede jabuke. Nije ni čudo što su Waverleyjeve uvijek bile tako zadovoljne same sobom. Nije bilo pošteno. Jednostavno nije bilo pošteno da oni imaju, a Clarkovi nemaju takvo stablo.

Nije mogla reći roditeljima što je učinila. Da netko dozna da je nešto uistinu ukrala, usto još od nedavno osiromašene obitelji, bila bi to velika sramota. Stoga je, usred noći, ustala iz kreveta i polako se privukla kući Waverleyjevih. Uspjela je uspeti se na ogradu, ali suknja joj je zapela pa je ostatak noći provela viseći naglavce na ogradi, gdje su je ujutro zatekli Waverleyjevi. Pozvali su njezinu obitelj i uz pomoć Phineasa Younga, najsnažnijega čovjeka u gradu, pomogli joj da siđe pa je odmah poslali da živi sa strogom tetkom Ednom u Asheville.

Tamo je, dva mjeseca poslije, doživjela najstrastveniju noć u

životu s jednim od konjušara. Točno ono što je vidjela dok je jela onaj pekmez od jabuka. Pomislila je da je to sudbina. Čak je bila spremna pomiriti se sa svojom nemilom tetkom Ednom i nastaviti s tom nevjerojatnom avanturom. Ali nakon nekoliko tjedana, uhvatili su je s njim u konjušnici i brzo je udali za jednoga strogog starca. Nikada više nije bila sretna ni seksualno zadovoljena.

Zaključila je kako su za sve to krivi Waverleyjevi i, kad je bila starica, stavila je sebi u zadatak svakoga ljeta otići u Bascom i djeci Clarkovih kazivati kako su Waverleyjevi grozni i sebični kad su to čarobno stablo zadržali samo za sebe. Ta se ogorčenost u obitelji Clarkovih zadržala još dugo nakon što su svi razlozi za to iščeznuli.

Dan poslije Dana zahvalnosti, Emma Clark Matteson pokušala se poslužiti tradicionalnim načinom Clarkovih da dobije ono što želi. Ona i Hunter John tog su jutra vodili ljubav, jastuci su bili srušeni s kreveta i plahte izvučene iz kutova. Da nije bio uključen radio, djeca bi ih zasigurno čula. Bio je nakon toga iscrpljen i ošamućen pa je Emma, posve prirodno, pokušala započeti razgovor o Sydney. Željela ga je navesti na pomisao kako je Emma seksi, za razliku od Sydney koja je jučer izgledala staro u kratkim hlačama sa škotskim uzorkom, što mu je opisala do u sitne pojedinosti. Ali Hunter John uopće nije želio razgovarati o Sydney, govoreći kako ona nema više ništa s njihovim životima.

Ustao je i otišao u kupaonicu istuširati se, a Emma se sva uplakana ugrizla za usnicu. Bila je izvan sebe pa je učinila jedino što joj je palo na pamet.

Nazvala je majku i plakala.

– Poslušala si me i zadržala Huntera Johna podalje od slavlja za Dan zahvalnosti. To je bilo dobro – rekla joj je Ariel. – Pogriješila si

u tome što si jutros Hunteru Johnu spomenula Sydney.

– Ali rekla si da ga navedem na to da nas uspoređi – rekla je Emma, ležeći u krevetu i grleći jastuk nakon što je Hunter John otišao na posao. – Kako to mogu učiniti ako je ne spomenem?

– Ne obraćaj pozornost, dušo. Poslužila sam se tom zamkom kako bi mogao usporediti Sydney s tobom onda dok je Sydney posluživala, a ti si bila domaćica. Samo taj put. Zaboga, nemoj to nastavljati činiti.

Emmi se vrtjelo u glavi. Nikada nije dvojila u znatno znanje svoje majke o ponašanju muškaraca, ali ovo joj se činilo zamršenim. Kako je mogla to podržati? Hunter John bi kad-tad nešto posumnjao.

– Nisi dopustila Hunteru Johnu da se približi Sydney odonda kad ju je otišao posjetiti u Bijelim vratima, jesi li? To je bila još jedna velika pogreška.

– Nisam, mama, ali ne mogu ga ja sve vrijeme pratiti u stopu. Kako mu vjerovati? Kako znati?

– Muškarci su najnepouzdanija stvorenja na zelenoj zemlji kakvu je Bog stvorio – rekla je Ariel. – Sada je sve u potpunosti u tvojim rukama. Moraš se truditi kako bi ga zadržala. Kupi nešto novo i oskudno. Samo za nj. Iznenadi ga.

– Hoću, mama.

– Clarkove žene ne gube svoje muškarce. Neprestano ih usrećujemo.

– Da, mama.

– Gdje je Bay? – upitala je Sydney, ulazeći u kuhinju prvoga ponedjeljka nakon Dana zahvalnosti. Imala je slobodan dan. – Mislila sam da ti pomaže.

– Pomagala je, ali čula je zrakoplov i istrčala van u vrt. To stalno čini.

Sydney se nasmijala. – Ne shvaćam. Nikada prije nije bila toliko luda za zrakoplovima.

Claire je upravo spravljala čokoladne kekse za Havershamove, koji su im bili četvrti susjedi niz ulicu. Priređivali su unuku slavlje za deseti rođendan, s temom gusara. Umjesto torte zaželjeli su šest tuceta čokoladnih keksa s nečim zapečenim unutra, prstenom za djecu, novčićem ili talismanom. Claire je napravila ušećerene trake od tankih izdanaka anđelike iz vrta i spremala se ispisati mala slova x na glazuri svakoga keksa, poput znaka na karti izgubljenog blaga. Potom je na čačkalice namjeravala staviti porukice sa zagonetcama, s obzirom na ono što je unutra bilo zakopano.

Sydney je promatrala dok je Claire spravljala glazuru. – I, kad je taj nastup?

– Rođendanska zabava kod Havershamovih? Sutra.

– Bit će mi drago uzeti slobodno na poslu i pomoći ti.

Claire se osmjehnula, dirnuta Sydneyinom ponudom. – Ovo je riješeno. Hvala ti.

U tome trenutku ušla je Bay i Sydney se nasmijala. – O, dušo, ne moraš svaki dan nositi taj broš koji ti je dala Evanelle. Ne očekuje ona to od tebe.

Bay je spustila pogled na broš koji je prikačila za majicu. – Ali mogao bi mi zatrebati.

– Jesi li spremna za šetnju, vidjeti školu?

– Hoćeš li moći sama bez mene, teta Claire? – upitala je Bay.

– Bila si mi danas od velike pomoći. Hvala ti. Ali mislim da mogu dovršiti – rekla je Claire. Bit će tužna kad Bay na jesen pođe u školu. Ali tada će se radovati poslijepodnevim kad se malena vrati kući iz škole i Sydney s posla i kad sve budu zajedno. Bila je

sretna što su Sydney i Bay tu s njom. Poželjela je usredotočiti se samo na to, a ne na ono koliko će dugo to trajati.

Nije bila posve spremna priznati da je još uvijek mislila kako će tome doći kraj. Svakoga je dana razmišljala o tome.

– Nećemo još dugo otići – rekla je Sydney.

– Dobro. – Claire je odjednom osjetila razdražljivost i pogledala u nakostriješene dlake na rukama. Dodavola. – Tyler će doći na ulazna vrata. Molim te, reci mu da ga ne želim vidjeti.

Sydney se nasmijala čim je na vratima začula kucanje. – Kako si znala?

– Jednostavno sam znala.

– Znaš, Claire, budeš li ikada poželjela razgovarati...

Još uvijek je bilo puno tajni. *Reći ću ti svoju ako ti meni kažeš svoju.* – I ti isto.

Tyler i Bay zajedno su čekali na ljuljački na ulaznom trijemu. Tyler ih je svojim dugim nogama odgurivao vrlo visoko i Bay se smijala jer ju je to silno zabavljalo. Bilo mu je lako odvući pozornost i bio je spreman na zabavu. Ali mama joj je rekla da ga ne gnjavi ako se on usredotoči na nešto, jer je to nepristojno, kao pitati koga što za ručkom dok ta osoba ne završi sa žvakanjem.

Dok su se njihali, Bay je pomislila na svoj san, sebe u vrtu. Ništa neće biti savršeno sve dok ga ne bude mogla točno ponoviti. Ali nije mogla shvatiti kako na suncu dobiti iskre na licu pa iako je iznijela bilježnice u vrt i dizala papir prema vjetru, nikada nije uspjela čuti onaj isti zvuk lepršanja papira.

– Tylere? – zazvala je Bay.

– Da?

– Što ti na licu može stvoriti iskre? Kao da ležiš vani na suncu?

Katkada vidim zrakoplove kad prolaze, sjajni su i ponekad sunce na njima stvori iskre, ali kad ja pokušavam ležati u dvorištu dok mi iznad glave prelijeću zrakoplovi, na meni iskre ne ostaju.

– Misliš na ono kad se svjetlost odbija i stvara iskre?

– Da.

Na trenutak se zamislio, razmišljajući o tome. – Gle, kad zrcalo uhvati sunce, ono izazove bljesak. Metalni ili kristalni kineski zvončići vani na suncu, kad puše vjetar, mogu stvarati odbljesak. Voda na suncu blješti.

Bay je potvrdno kimnula, željna to isprobati. – Zbilja dobre zamisli. Hvala ti.

Osmjehnuo se. – Nema na čemu.

U tom trenutku iz kuće je izašla Sydney i Tyler je tako naglo zaustavio ljuljačku da se Bay morala pridržati za lanac da ne padne. Njezina majka i teta Claire imale su takav učinak na ljude.

– Bog, Tylere – rekla je Sydney, stojeći ispred mrežastih vrata. Zavirila je natrag u kuću, nesigurna. – Hm, Claire je rekla kako te ne želi vidjeti.

Tyler je ustao i Bay se ponovno zaljuljala. – Znao sam to. Prestrašio sam je.

– Što si joj učinio? – upitala je Sydney, glasom kakvim se koristila kad je Bay jednom pokušala odrezati svoju kosu.

Tyler je oborio pogled. – Poljubio sam je.

Sydney se odjednom nasmijala, ali potom je rukama pokrila usne kad je Tyler naglo podigao glavu. – Žao mi je. Ali to je sve? – Sydney je prišla i potapkala ga po ruci. – Pusti da porazgovaram s njom, može? Pokušaj li, neće ti odgovoriti. Pusti je da se neko vrijeme ponaša poput kraljice Elizabeth. Osjećat će se bolje. – Sydney je dala znak Bay da siđe s ljuljačke pa su svi zajedno pošli niz stube. – Poljubac, ha?

– I to kakav poljubac.

Sydney je zagrlila Bay. – Nisam znala da to ima u sebi.

Kad su stigli do njegove kuće, Tyler se oprostio od njih. – Ja jesam.

– Je li Claire uzrujana zbog nečega? – upitala je Bay kad su dovoljno odmakle da ih Tyler nije mogao čuti. – Jutros je zaboravila gdje staviti svakodnevni srebrni jedaći pribor. Morala sam joj pokazati. – Malo ju je zabrinulo to da Claire ne zna gdje što pripada. Kad bi barem Bay mogla taj svoj san shvatiti na pravi način. Tada bi sve bilo u redu.

– Nije uzrujana, dušo. Jednostavno ne voli kad ne može imati nadzor nad situacijom. Neki ljudi ne znaju kako se zaljubiti... To ti je kao ne znati plivati. Uspaniče se kad uskoče. A tek onda shvate.

– A ti? – Bay je iz pukotine na pločniku iščupala vlat tave i pokušala kroz prste puhnuti u nju i zazviždati, onako kako joj je to na Dan zahvalnosti pokazao njezin novi prijatelj Dakota.

– Znam li ja kako se zaljubiti? – upitala je Sydney i Bay je potvrdno kimnula. – Da, pretpostavljam da znam.

– Ja sam se već zaljubila.

– Jesi li?

– Jesam, u našu kuću.

– Svakoga dana postaješ sve sličnija Claire – rekla je Sydney kad su se naposljetku zaustavile ispred dugačke zgrade od crvene opeke. – Eto, to je to. Tvoja teta Claire i ja smo ovdje pohađale školu. Moja baka nikada baš nije voljela odlaziti od kuće, ali svakoga dana me dovodila ovamo. Toga se sjećam. Dobro je to mjesto.

Bay je pogledala zgradu. Znala je gdje će biti njezina učionica: kroz vrata pa niz hodnik, treća vrata slijeva. Znala je čak i kako je mirisala, na brusni papir i sredstvo za čišćenje tepiha. Potvrdno je

kimnula. – To je pravo mjesto.

– Da – složila se Sydney. – Pravo je. Dakle, uzbuđena si zbog škole?

– Bit će dobro. Dakota ide u moj razred.

– Tko je Dakota?

– Dječak kojeg sam upoznala na Dan zahvalnosti.

– Ah, tako dakle. Drago mi je da ste se sprijateljili. To je jedino što sad želim za Claire – rekla je Sydney. Posljednjih je dana puno razgovarala s Claire i bilo je trenutaka kad ih je Bay mogla vidjeti u pravom svjetlu, kako se ponovno pretvaraju u male djevojčice. Kao da iznova proživljavaju život.

– I ti bi se trebala sprijateljiti, mamice.

– Ne brini za mene, dušo. – Sydney je prebacila ruku preko Bayina ramena i privukla je bliže kad je vjetar pronio miris Davidove kolonjske. Bay se na trenutak zbog toga prestrašila, ne za sebe, nego za svoju majku. Njezin otac ionako nikada nije želio Bay. – Blizu smo centru grada. Prođimo pokraj Fred'sa kupiti Pop-Tartse! – rekla je vedro Sydney, glasom kakvim su se odrasli uvijek obraćali djeci kad su im željeli odvratiti pozornost od onoga što se uistinu događalo. – A znaš li što bih ja uistinu željela. Cheetos. Odavno nisam jela Cheetos. Samo nemoj reći Claire. Ona će ih sama pokušati napraviti.

Bay se nije usprotivila. Na kraju krajeva, Pop-Tartsi su bili dobri. Voljela ih je više od svoga oca.

Kad su došle do Fredove prodavaonice i ušle u nju, Sydney je uzela jednu od košara koje su stajale pokraj vrata. Istoga trena začuo se lom. Odjednom se mnoštvo naranči kotrljalo na sve strane, u odjel za kruh, ljudima pod kolica i Bay ih je gotovo mogla čuti kako se smiju, kao da ih je odjednom zadesila radost slobode. Dobavljač i nekoliko mladih pomagača u prodavaonici izgledali su

poput hvatača lopti na teniskom terenu, kao da su čučali u blizini čekajući da se takvo što dogodi.

Krivac nereda stajao pokraj prazne police, ne gledajući u to što je učinio, nego piljeći ravno u Sydney.

Bio je to Henry Hopkins, muškarac koji im je dao sladoled, a potom sjedio s njima na dekici na Dan zahvalnosti. Bay se sviđao. Bio je smiren, poput Claire. Postojan. Ne skidajući pogleda sa Sydney, prišao joj je.

– Bog, Sydney. Bog, Bay – rekao je.

Sydney je pokazala na naranče. – Znaš, lako nas je impresionirati. Nisi to morao učiniti da nam privučeš pozornost.

– Postoji jedna tajna o muškarcima. Naša glupost uvijek je nenamjerna. Ali obično je zbog pravoga razloga. – Odmahnuo je glavom. – Zvučim poput svoga djeda. U stilu: *Ne uzimaj odavde drvene kovanice.*⁷

Sydney se nasmijala. – Bay i ja smo došle po Pop-Tartse.

– Sigurno imate dan određen za slatkiše. Prije nekoliko tjedana Evanelle je djedu donijela staklenku višanja. Jučer ih je ugledao i rekao: Zašto ne napraviti još sladoleda i banana split? Jedino što nam je nedostajalo bio je tekući nugat. Stoga sam danas rano krenuo po to.

– Slatko je posve sigurno vrijedno dolaska – rekla je Sydney.

– Zašto ne navratite? Imate li posla? Bit će hrpa banana splita. A ja bih mogao povesti Bay u obilazak. Mogla bi vidjeti krave.

Bay se razvedrila, kao kad sunce proviri kroz oblake. – Hajdemo vidjeti krave! – rekla je oduševljeno, nastojeći za to pridobiti svoju majku. – Krave su sjajne!

⁷ Izraz *don't take any wooden nickles* zapravo znači budi oprezan, pazi da te ne prevare.

Sydney ju je zbunjeno pogledala. – Najprije zrakoplovi, a sad i krave. Otkad si ti to postala takva ljubiteljica krava?

– Zar ih ti ne voliš? – upitala je Bay.

– Ravnodušna sam prema njima – rekla je Sydney i okrenula se Henryju. – Dopješačile smo ovamo. Nemamo kako do tebe.

– Ja vas mogu povesti – ponudio se.

Bay je povukla majku za košulju. Nije li vidjela, nije li vidjela kako je smirena u njegovoj blizini, kako im srca kucaju u ritmu? Puls u grlima bio im je sinkroniziran. – Molim te, mamice.

Sydney je pogledavala Bay i Henryja. – Čini se da sam brojčano nadjačana.

– Sjajno! Nađemo se kod blagajne – rekao je Henry i udaljio se.

– Dobro, kraljice mljekare, što je? – upitala je Sydney.

– Ne vidiš li? – rekla je uzbuđeno Bay.

– A što to?

– Sviđaš mu se. Tyleru se sviđa i Claire.

– Možda ne na taj način, dušo. On mi je prijatelj.

Bay se namrštila. Bit će teže nego što je mislila. Obično bi sve stvari puno lakše sjele na svoje mjesto kad bi Bay ukazala na to gdje pripadaju. Doista je morala shvatiti kako svoj san točno preslikati u stvarni život. Ništa neće biti kako treba sve dok to ne učini. Čak i sad je to sprječavalo njezinu majku da vidi ono što je za nju savršeno.

Našle su se ispred s Henryjem koji ih je otpratio do svoga divnog srebrnog kamioneta. Bay je morala sjediti otraga, što joj se svidjelo zato što je bilo posve nevjerojatno sjediti na stražnjem sjedalu kamioneta, a da zapravo nisi bio u krevetu.

Dan se ispostavio predivnim. Henry i njegov djed doimali su se više poput braće i Bay se sviđala njihova mirnoća. Bay je mogla zapaziti da se to svidjelo i Sydney. Kad je prvi put vidio Sydney,

stari gospodin Hopkins ju je upitao kad joj je rođendan. Kad je doznao da je točno pet mjeseci i petnaest dana starija od Henryja, nasmijao se, lupio svoga unuka po leđima i rekao: – Ah, onda je sve u redu.

Što je Bay više vidjela i što je više upoznavała Henryja i njegova djeda, bivala je sve sigurnija. Bilo je to pravo mjesto. Mjesto kojemu je pripadala njezina majka.

Ali Sydney to nije znala.

Shvatila je kako njezina majka oduvijek ima problem znati kamo ide.

Srećom po nju, bila je to Bayina specijalnost.

Dok je Sydney kasno te večeri nosila Bay uz stube, osjećala se dobro.

Lester i Bay su toga poslijepodneva rukovali električnim strojem za pravljenje sladoleda pokraj stabla kestena u ulaznom dvorištu, a Sydney i Henry prošetali su poljem i razgovarali uglavnom o starim vremenima, osnovnoj školi i bivšim učiteljima.

Henry ih je, nakon što je pao mrak, odvezao kući i Bay je zaspala otraga. Kad se zaustavio ispred kuće, ugasio je motor pa su još neko vrijeme razgovarali. Ovaj put o novim stvarima, o onome što su željeli u životu i onome kako bi budućnost mogla izgledati. Sydney nije Henryju ispričala ništa o krađi koju je počinila ni o Davidu. Gotovo kao da to nije ni postojalo. Sviđao joj se taj osjećaj. Poricanje je bilo luksuz, posebice kad je ono prisjećanje na Davida lebdjelo uokolo, njegova sladunjava kolonjska koja joj nije dopuštala da zaboravi. Ali s Henryjem je mogla zaboraviti na to.

Promukla je, sjedeći tamo u njegovu kamionetu.

Prije nego što je toga postala svjesna, bila je ponoć.

Tek što je ušla u kuću s Bay u naručju, pojavila se Claire u spavaćici. – Gdje si bila?

– Srele smo Henryja Hopkinsa u prodavaonici mješovitom robom pa nas je pozvao k sebi na banana split – rekla je Sydney. Dobro se zagledala u Claire i srce joj je odjednom prestrašeno poskočilo. Claireno lice bilo je upalo i čvrsto je pred sobom stiskala ruke, kao da ima grozne vijesti. O, Bože! David. David ih je našao. Duboko je uzdahnula, nastojeći ga namirisati. – Što je? Što se dogodilo? Što nije u redu?

– Sve je u redu. – Claire je na trenutak kršila ruke, a potom se okrenula i zaputila prema kuhinji. – Samo si me trebala nazvati, da znam.

Sydney je pošla za njom, čvrsto stišćući Bay. Kad ju je sustigla, Claire je već bila prošla kroz kuhinju i dospjela u ostakljeni trijem, obuvajući klompe za vrtlarjenje. – To je sve? – rekla je Sydney zadihano. – To je to?

– Bila sam zabrinuta. Mislila sam ...

– Što? Što si mislila da se dogodilo? – upitala je Sydney, prestrašena jer nikada prije nije vidjela Claire takvu. Moralo je biti nešto užasno.

– Pomislila sam da si otišla – rekla je obzirno Claire.

Sydney nije mogla u potpunosti proniknuti u to. – Uzrujana si zato što si mislila da smo otišle? Misliš zauvijek?

– Ako me trebaš, bit ću u vrtu.

– Opr... oprosti što si zbog mene brinula. Trebala sam nazvati. Pogriješila sam. – Sydney je bila gotovo bez daha zbog nedostatka kisika koji je u zatvorenom ostakljenom trijemu potrošila Claire svojom ogorčenošću. – Claire, rekla sam ti. Nikamo ne idemo, oprosti.

– U redu – rekla je Claire odgurujući vrata ostakljenoga trijema i ostavljajući na oplatu tinjajući smeđi otisak svoje ruke.

Sydney je gledala kako Claire prelazi preko kolnoga prilaza i otključava ulazne vratnice. Kad je nestala u vrtu, Sydney se okrenula i vratila u kuhinju. Po radnim plohamo bili su poslagani čokoladni keksi. Svaki je na sebi imao simbol x i male kartice sa zagonetkama, zalijepljene na čačalicama. Sydney se približila pročitati ih.

Misliš da nema ničega, ali nema razloga za paniku. Kopaj dublje i naći ćeš talisman.

Tko zna što nosi budućnost? Možda slomljeno srce, a možda dijamantni prsten.

Nemaš novca da se pridružiš? Kopaj ovdje i naći ćeš novčić.

A za one u kojima nije bilo ništa, napisala je vrlo rječitu zagonetku:

Nema dara, nema sreće, nema igre, nema igračaka. Ne kopaj ovdje, zateći ćeš prazninu.

Sydney je na trenutak zamišljeno stajala, a potom otišla do skladišta i sjela za Clairin radni stol, s Bay šćućurenom u krilu.

Posegnula je za telefonom.

Deseto poglavlje

P oput svake osobe koja se ikada zaljubila u životu, Tyler Hughes se pitao što se to, dodavola, događa s njim.

Claire je posjedovala svu tu energiju, onu ogorčenost koja je izbila iz nje i naglo nahrupila kroz njega kad su se poljubili. Svaki put kad je pomislio na to morao je sjesti i staviti glavu među noge, a kad bi napokon došao do daha, morao je popiti dvije čaše vode da rashladi svoje grozničavo uzbuđenje.

Ali ono što ga je učinilo grozničavim i promijenilo boju svake prostorije u koju je ušao u svijetlu, groteskno crvenu, prestrašilo je Claire do suza. Što to nije bilo u redu s njim da je mogao nalaziti toliko zadovoljstva u istome onome što je njoj stvaralo tako veliku bol?

Činio je ono što je oduvijek činio, izmišljajući vlastitu zadaću pod krinkom romantičnoga, provodeći je i sve vrijeme gubeći trag onoga što je bilo stvarno. Claire je bila stvarna. I prestrašena. Što je on, zapravo, uistinu znao o njoj? Što je bilo tko uistinu znao o Claire Waverley?

Toga poslijepodneva sjedio je za svojim radnim stolom u Kingsly Hallu tijekom radnoga vremena prije večernje nastave razmišljajući o tome kad je u prolazu ugledao Annu Chapel, ravnateljicu odsjeka.

Pozvao ju je.

– Koliko dobro poznaješ Claire Waverley? – upitao je.

– Claire? – Anna je slegnula ramenima i naslonila se na dovratnik.

– Da vidimo. Poznajem je sad već pet godina. Vršu usluge cateringa za domjenke našega odsjeka.

– Mislim, koliko je dobro osobno poznaješ?

Anna se, shvaćajući, osmjehnula. – Ah, to, osobno je ne poznajem baš dobro. Ovdje si već godinu dana i sigurna sam da si zapazio izvjesne... posebnosti u gradu.

Tyler se nagnuo naprijed, znatiželjan doznati kamo to ona smjera. – Zapazio sam.

– Ovdje je važna mjesna legenda, kao u većini malih gradova. Ursula Haris na odsjeku anglistike drži kolegij o tome. – Anna je ušla i sjela njemu sučelice. – Primjerice, kad sam prošle godine sjedila u kinu ušle su dvije postarije dame i sjele iza mene. Pričale su o nekome tko se zove Phineas Young i o tome kako je najsnažniji čovjek u gradu te kako će srušiti kameni zid u stražnjem dijelu njihova posjeda. Tražila sam nekoga tko bi mi uklonio nekakve panjeve iz stražnjega dvorišta pa sam se okrenula i upitala ih mogu li mi dati njegov broj. Rekle su mi da ima listu čekanja i da možda neće poživjeti dovoljno dugo da dođem na red. Ispostavilo se da taj najstariji čovjek u gradu ima devedeset jednu godinu. Ali mjesna legenda kaže kako se u svakoj generaciji Youngovih netko uvijek zove Phineas i rađa iznimno snažan. To je onaj kojega trebate da vam pomogne za neki težak posao.

– Kakve to veze ima s Claire?

– Mještani vjeruju da ono što raste u vrtu Waverleyjevih ima određene moći. Waverleyjevi imaju ono stablo jabuke o kojemu se uokolo priča u gotovo mitskim razmjerima. Ali to je samo vrt i samo jedno stablo jabuke. Claire je tajnovita, zato što su takvi bili svi njezini preci. A zapravo je poput mene i tebe. Vjerojatno je čak još iskusnija od prosječne osobe. Na kraju krajeva, bila je dovoljno pametna da tu mjesnu legendu pretvori u unosan posao.

Vjerojatno je donekle bilo istine u tim Anninim riječima. Ali Tyler nije mogao ne prisjetiti se kako je, dok je bio mlad, svake godine 17. siječnja sniježilo u njihovoj koloniji u Connecticutu. Nije bilo nikakvoga meteorološkog objašnjenja, ali prema legendi, jedna lijepa indijska djeva, kći zime, umrla je na taj dan i od tada je svake godine nebo za njom plakalo hladnim snježnim suzama. Dok je bio dječak, znalo se da ćeš, uhvatiš li u staklenku točno dvadeset krijesnica pa ih sve pustiš prije odlaska na spavanje, prespavati noć bez ružnih snova. Neke stvari bile su neobjašnjive. Za neke je bilo objašnjenja. Katkad su vam se ta objašnjenja svidala. Katkad nisu. Tada ste ih nazivali mitom.

– Imam osjećaj kako to nije ono što si želio znati – rekla je Anna.

Tyler se osmjehnuo. – Baš i ne.

– Gle, znam da je neudana. I znam da ima polusestru.

– *Polusestru?* – ponovio je zainteresirano Tyler.

– Iz onoga što sam čula, očevi su im različiti. Majka im je bila pomalo divlja. Napustila je grad, rodila djecu, dovela ih ovamo, a potom ponovno otišla. Pretpostavljam da te zanima Claire?

– Da – rekao je Tyler.

– Gle, sretno – rekla je Anna i ustala. – Ali nemoj uprskati. Ne želim tražiti nekoga drugoga tko će nam raditi domjenke na odsjeku samo zato što si ti slomio srce našoj dostavljačici hrane.

Kasno te noći Tyler je u svojem domu sjedio na kauču u kratkim hlačama i košulji na kopčanje kratkih rukava, nastojeći se usredotočiti na temu predavanja, ali nije prestajao razmišljati o Claire. Anna nije poznavala Claire. Nitko uistinu nije poznao Claire. Zapravo je Sydney vjerojatno bila jedina osoba koja mu je mogla pružiti uvid u ženu koja mu nije napuštala misli sve od trenutka kad je prvi put razgovarao s njom.

Sydney je rekla da će porazgovarati s Claire pa će morati

pričekati da čuje što mu to ima za reći.

Možda će ujutro nazvati Sydney i porazgovarati s njom o Claire.

Ili će navratiti do Bijelih vrata.

Telefon je zazvonio i on je posegnuo prema stoliću za kavu gdje ga je bio odložio.

– Halo?

– Tylere, Sydney je.

– Opa – rekao je, sjedajući natrag na kauč. – Nadao sam se da ćeš nazvati.

– Radi se o Claire – rekla je nježnim glasom. – Vani je u vrtu. Vratnice nisu zaključane. Mogao bi doći ovamo.

– Ne želi me tamo. – Oklijevao je. – Želi li?

– Mislim da bi te mogla trebati. Nikada je nisam vidjela takvu.

– Kakvu?

– Poput žice pod naponom, zapravo prži sve oko sebe.

Prisjetio se toga osjećaja. – Dolazim odmah.

Prešao je preko dvorišta i zaobišao oko kuće Waverleyjevih do stražnjeg vrta. Kao što je Sydney rekla, vratnice nisu bile zaključane pa ih je, odgurnuvši ih, otvorio.

Odmah ga je dočekaao miris tople mente i ružmarina, kao da je ušao u kuhinju u kojoj se na peći krčkalo začinsko bilje.

Svjetiljke uz nogostup doimale su se poput malih svjetala na pisti i preko vrata bacale žućkast odsjaj. Stablo jabuke bilo je nejasna pojava u stražnjem dijelu posjeda, drhtureći lagano poput krzna mačke koja spava. Našao je Claire na onom komadu zemlje sa začinskim biljem i taj ga je prizor ukopao u mjestu. Njezina kratka kosa bila je svezana otraga bijelom vrpcom. Klečala je u dugačkoj bijeloj spavaćici s naramenicama namreškana obruba. Mogao je razaznati kako joj se njišu grudi dok je grabljala zemlju oko biljaka. Odjednom se morao sagnuti i položiti ruke na koljena,

duboko udišući.

Sydney je bila u pravu. Bio je beznadežan.

Kad je napokon osjetio da bi mogao stajati a da se ne onesvijesti, sporo je prišao Claire, ne želeći je prestrašiti. Bio je tik uz nju kad je ona napokon prestala grabljati. Listovi nekih biljaka bili su tamni, kao spaljeni, više njih izgledalo je uvenulo, kao da su bili izloženi vrućini. Okrenula je glavu i podignula pogled prema njemu. Oči su joj bile crvene.

Mili Bože, plakala je?

Suze su ga shrvale. Svi njegovi studenti znali su to. Bila je potrebna samo jedna suza brucošice koja je imala previše zadaće i nije mogla završiti zadani zadatak da joj on produlji rok i zauzme se za nju kod ostalih profesora.

Lecnula se kad ga je ugledala i odvratila pogled. – Odlazi, Tylere.

– Što nije u redu?

– Sve je u redu – rekla je otresito, ponovno čeprkajući po zemlji malim grabljama.

– Molim te, ne plači.

– Što je tebe briga za to. Nema to nikakve veze s tobom.

– Želim da ima nekakve veze sa mnom.

– Udarila sam se u palac, boli, joj!

– Sydney me ne bi nazvala da se radilo samo o bolnome palcu.

To je djelovalo. To ju je razdražilo. Naglo je okrenula glavu. – Ona te nazvala?

– Rekla je da si uzrujana.

Činilo se da se u početku bori s riječima. Ali prilično brzo je to prevladala. – Ne mogu vjerovati da je tebe nazvala! Hoće li joj to umiriti savjest ako zna da ćeš biti tu uz mene kad ona ode? I ti ćeš otići. Zna li ona to? Ne, ne zna, jer uvijek je ona ta koja odlazi. Nikada ne ostaje.

– Ona odlazi? – upitao je Tyler, zbunjen. – Ja odlazim?

Clairine usne su drhtale. – Svi vi odlazite. Moja majka, moja baka, Sydney, čak i Evanelle sad ima nekoga drugoga.

– Kao prvo, ja ne odlazim nikamo. Kao drugo, kamo ide Sydney?

Claire je ponovno okrenula glavu. – Ne znam, samo se bojim da odlazi.

Sviđa joj se sve što ostaje, rekla mu je Sydney. Ta je žena bezbroj puta bila ostavljana, da bi sada nekome dopustila da joj ponovno uđe u život. To otkriće bacilo ga je na koljena. Noge su doslovno popustile pod njim. Toliko je toga u vezi s njom sad imalo smisla. Već je dovoljno dugo živio kao prvi susjed Waverleyjevih da bi znao kako možda postoji nešto u mjesnoj legendi, ali Anna je u jednome bila u pravu. Claire je bila poput svih ostalih. Povrijeđena, baš kao i svi ostali. – O, Claire.

Klečali su jedno pokraj drugoga. – Ne gledaj me tako.

– Ne mogu si pomoći – rekao je, pruživši ruku dotaknuti joj kosu. Očekivao je da će se odmaknuti, ali na njegovo iznenađenje, lagano se naslonila na njegovu ruku, sklopljenih očiju, doimajući se vrlo ranjivom.

Polako se primicao, centimetar po centimetar, pridižući drugu ruku i obujmivši joj glavu. Koljena su im se doticala i ona se nagnula naprijed, nasloniti glavu na njegovo rame. Kosa joj je bila mekana. Prstima je prošao kroz nju, a potom joj dotaknuo ramena. Bila je mekana posvuda. Protrljao joj je leđa, nastojeći joj pružiti nekakvu utjehu, ne znajući točno što joj je potrebno.

Ubrzo se Claire odmaknula i pogledala ga. Oči su joj još uvijek bile vlažne i palčevima joj je obrisao suze s obraza. Prinijela je ruke do njegova lica, dodirujući ga onako kako je on dodirivao nju. Prstima je slijedila obris njegovih usana i mogao je samo promatrati, kao da je bio izvan sebe, kad se prignula poljubiti ga.

Bilo bi glupo sada se onesvijestiti, rekao je samom sebi. Potom se, kad je završila s poljupcem, vratio u svoje tijelo i pomislio: Ne! Pošao je za njom kad se odvojila od njega i usne su mu pronašle njezine. Minute su tako prolazile, srca su im ubrzano kucala i ruke su išle posvuda. U jednom trenutku morao je samom sebi reći da je to zbog nje, a ne zbog njega, zbog njezina bola, a ne zbog njegova užitka. Ali nije se baš žalila, pomislio je, prenuvši se kad ga je ugrizla za donju usnicu.

– Reci mi da prestanem – rekao je.

– Nemoj prestati – prošaptala mu je, ljubeći ga niz vrat. – Učini to još boljim.

Raskopčavala mu je dugmad košulje i prsti su joj nespretno drhtali. Napokon je uspjela i rukama mu je dodirivala prsa, klizeći do njegovih leđa. Zagrlila ga je i prislonila obraz uz njegovo srce. Koža mu se napela i zrak mu je na taj dodir prostrujao kroz zube. Gotovo ga je zapeklo, ali bio je to tako dobar osjećaj, ta energija, vrelinu toga očaja koja mu je tekla kroz kožu. Ipak, nije ju mogao svu upiti.

Vjerojatno će me uništiti, pomislio je opijeno. Ali bio je to vraški način umiranja.

Zbacio je sa sebe košulju, ali nije ga puštala. Naposljetku ju je podigao kako bi je mogao ponovno poljubiti. Odgurnula ga je i on je leđima pao na zemlju, ali nisu se prestali ljubiti. Ležao je na nekakvom začinskom bilju, možda majčinoj dušici, i pritiskao ga svom svojom težinom pa je miris biljke eksplodirao oko njih. Sve mu je to na neki način bilo nejasno poznato, ali nije mogao u potpunosti smjestiti gdje pripada.

Claire se napokon odvojila, nastojeći doći do daha. Opkoračila ga je, držeći dlanove na njegovim prsima, šaljući mu erotske impulse u tijelo. Suze su joj se nastavile slijevati niz obraze.

– Bože, molim te, ne plači. Molim te. Sve ću učiniti.
– Sve? – upitala je.
– Da.
– Hoćeš li se sutra sjećati ovoga? Hoćeš li sutra zaboraviti na sve?

Oklijevao je. – Tražiš li to od mene?

– Da.

– Onda hoću.

Prevukla je spavaćicu preko glave i odjednom je bilo ponovno teško disati. Podigao je ruke dotaknuti joj grudi i ona je kriknula zbog navale emocija koje je taj dodir izazvao.

Smjesta se povukao. Ponovno se osjećao poput tinejdžera. – Ne znam što učiniti – prošaptao je.

Spustila se na njegova prsa, prslonivši grudi uz njega. – Samo nemoj prestati.

Obgrlio ju je i zamijenili su položaje, zakotrljavši se na nasad kadulje. Ponovno je sve bilo poznato. Snažno ju je poljubio, a ona ga je čvrsto uhvatila za kosu i obavila noge oko njega. Nije mogao voditi ljubav s njom, ne sad. Nije jasno razmišljala i nije željela posljedice sutra. Zato je od njega i tražila da zaboravi.

– Ne, nemoj stati – rekla je kad je prekinuo poljubac.

– Ne prestajem – rekao je ljubeći joj vrat dok je zavlacio palčeve sa stane njezinih običnih bijelih gaćica. Kad ih je povukao nadolje, mišići trbuha nervozno su joj zatitrali. Poljubio joj je grudi i uzeo jednu bradavicu u usta. Gotovo da se mogao prisjetiti kako joj je to već jednom činio, ali nije shvaćao. Nikada prije nije bio s Claire.

Potom se sjetio.

Bio je to onaj san.

Sve je to već sanjao.

Točno je znao što će se dogoditi, taj miris oko njih, kakav će

okus ona imati.

Sve u vezi s Claire vrištalo je sudbinom. Sve što ga je dovelo u Bascom, slijedeći snove koji se nikada nisu ostvarili, vodilo ga je do ovoga.

Jedinoga sna koji je postao stvaran.

Sljedećega jutra Claire je osjetila strujanje zraka i začula tup udarac pokraj glave.

Kad je otvorila oči, petnaestak centimetara udaljena od njezina lica bila je mala jabuka. Još jedan tup udarac i još jedna jabuka pojavila se pokraj nje.

Ponovno je zaspala vani. Toliko je puta dosad to već učinila da više nije ni razmišljala o tome. Jednostavno se uspravila u sjedeći položaj, stresla prljavštinu s kose i nagoni posegnula za svojim vrtlarskim alatom.

Ali nešto nije bilo u redu. Prije svega, tlo na koje se nekada znala osloniti kao na polugu i pridići bilo je mekano i toplo. Zrak joj se učinio malo hladnijim na koži. Osjećala se pomalo...

Spustila je pogled i zgranula se.

Bila je gola!

A mekano toplo tlo pokraj nje bio je Tyler!

Oči su mu bile otvorene i osmjehivao se. – Dobro jutro.

Sve joj se vratilo, svaka ponižavajuća erotska stvar koju joj je činio, koja je izazivala katarzu. Ali tada je shvatila da sjedi gola, piljeći u njega poput kretena. Prebacila je ruku preko golih grudi i pogledom potražila spavaćicu. Tyler je ležao na njoj. Potegnula ju je i on se uspravio u sjedeći položaj.

Navukla je spavaćicu preko glave, uživajući u onom kratkom trenutku kad je mogla sakriti lice iza tkanine. O, Bože. Gdje joj je

bilo donje rublje? Ugledala ga je pokraj njegovih stopala i brzo dograbila. – Ništa ne govori – rekla je kad je ustala. – Obećao si mi da ćeš sve zaboraviti. Ne reci ni riječi o ovome.

Pospano je protrljao oči, još uvijek se osmjehujući. – U redu.

Ponovno se zagledala u nj. U kosi mu je bilo zemlje i nekoliko listova majčine dušice. Na sebi je još uvijek imao kratke hlače, ali prsa su mu bila gola. Posvuda je po koži imao crvene mrlje i opekline od nje, ali činilo se da nije mario za to. Ni tada, a ni sada. Kako je to mogao učiniti, sve ono sinoć, bez imalo užitka za sebe, samo za nju?

Okrenula se i pošla niz stazu, ali zaustavila se kad je rekao: – Nema na čemu.

Iz nekog razloga zbog toga se osjećala bolje. Bio je šupak. Očekivao je od nje da mu zahvali. Okrenula se i upitala: – Molim?

Pokazao je na zemlju pokraj sebe. – To si ti ovdje napisala.

Znatiželjna, vratila se do njega i pogledala. Na zemlji je pisalo: *Hvala ti*, izdignuto u blatu, kao da je napisano odozdol.

Očajno je zajejala i podignula jednu od jabuka. Bacila ju je prema stablu što je snažnije mogla.

Nisam to napisala – rekla je i bijesno odjurila. Krupne kapi kiše počele su padati čim je istrčala iz vrta. Kad je stigla do kuće, nebo se otvorilo i započeo je pljusak.

Fred se te večeri dovezao kući po kiši, razmišljajući o Jamesu. Uvijek je bio sam kad je sebi dopuštao razmišljati o njemu, bojeći se da bi ga netko mogao vidjeti i doznati što čini.

Fred je oduvijek znao da je gay, ali kad je kao brucos sveučilišta Chapel Hill upoznao Jamesa, pomislio je kako je konačno shvatio zašto. Zato što je sudbinski trebao biti s Jamesom. Fredova majka

umrla je u krevetu kad je imao petnaest, otac mu je umro za kuhinjskim stolom kad je Fred bio na koledžu. Tada je Fred morao napustiti koledž i Jamesa, vratiti se kući i preuzeti prodavaonicu. Mislio je kako je to bio završni očev udarac, odvući ga od nečega što mu je napokon donosilo radost, bez obzira na to što su o tome mislili ostali.

Ali nakon plača i bolnoga opraštanja u školi, na Fredovo iznenađenje, James se tri tjedna nakon toga pojavio u Bascomu.

Naposljetku je, s vremenom, James pohađao nastavu u Orionu, dok je Fred vodio prodavaonicu. Diplomirao je financije i dobio posao u Hickoryju, kamo je svakodnevno putovao na posao. Tijekom godina poticao je Freda da se riješi svega onoga što ga je podsjećalo na oca i njegovo okrutno neodobravanje. James je bio taj koji je govorio: "Hajdemo van jesti. Hajdemo u kino. Izazovimo ljude u ovome gradu da nešto kažu."

Tako se ono što je nekoć bilo mladenačka nepromišljenost, dvojica dvadesetjednogodišnjaka koji su prekinuli školovanje i uselili se živjeti zajedno, konačno nikome ne polažući račune, pretvorilo u više od tridesetogodišnjega druženja. Fredu se činilo kako su te godine prošle poput brzoga prelijetanja pogledom knjige koja je završila na način koji nije očekivao. Poželio je da je puno više pozornosti posvetio priči.

Poželio je da je puno više pozornosti posvetio pripovjedaču priče.

Vozio se prema Evanellinoj kući. Bio je zaboravio kišobran pa je morao potrčati do trijema. Zaustavio se kod vrata skinuti mokru jaknu i cipele. Nije želio smočiti njezine lijepe podove.

Kad je ušao, nigdje nije vidio Evanelle pa ju je zazvao.

– Evo me gore – rekla je i on je pošao za njezinim glasom na tavan.

Evanelle je pokušavala pomesti piljevinu koju su radnici ostavili iza sebe toga dana, ali bilo je to kao pokušavati pomesti ptičice koje su lepršajući odlijetale čim bi ih dotaknuo. Na licu je imala bijelu masku jer su sa svakim zamahom metle te ptičice od piljevine odlijetale u zrak i cio prostor postajao je prašnjav.

– Molim te, ne čini to. Ne želim da se iscrpiš – rekao je Fred, prišavši i uzevši od nje metlu. Kad si ostavljen, dvojiš u svoju sposobnost da zadržiš ljude, čak i prijatelje. Želio je da Evanelle bude sretna zbog toga što je on tu i da učini sve što može za nju. Nije mogao podnijeti da i nju izgubi. – Radnici će to počistiti kad završe.

Evanelle je i dalje imala masku, ali koža oko očiju naborala se u osmijeh. – Ovdje postaje uistinu lijepo, ne misliš li tako?

– Izgleda sjajno – rekao je. – Bit će sjajno. – Zapravo, čim on doveze svoje stvari. Ali to je uključivalo povratak njegovoj kući, a to je bilo nešto što je izbjegavao.

– Što je? – upitala je Evanelle, podigavši masku i ostavivši je navrh glave poput one tijesne okrugle kapice kakvu često nose studenti.

– Rekao sam svojim mladim pomoćnicima iz prodavaonice da mi danas kući odvezu kutije. Konačno namjeravam otići tamo i spakirati se. Razmišljao sam o tome da kuću iznajmim. Što misliš? – upitao je, željno iščekujući njezino mišljenje.

Potvrдно je kimnula. – Mislim da je to dobra zamisao. Znaš da ovdje možeš ostati dokle god želiš. Volim kad si uza me.

Plačno se nasmijao i odjednom osjetio suze u grlu. – Voliš uza se imati glupana slomljena srca?

– Neki od najboljih ljudi koje poznajem su glupani – rekla je Evanelle. – Najjači ljudi koje poznajem.

– Ne znam koliko sam jak.

– Vjeruj mi, čak bi te i Phineas Young gledao sa strahopoštovanjem. Želiš li da pođem s tobom do tvoje kuće?

Potvrдно je kimnuo. Želio je to više nego što je riječima mogao izreći.

Fred je prvi put bio u kući otkad je James iznio svoje stvari. Osvrnuo se po dnevnom boravku. Bilo mu je neobično sada biti tu i nije se želio duže zadržavati. To mjesto bez Jamesa nije bilo dom, samo mnoštvo ružnih uspomena na oca.

Evanelle je ušla za njim u dnevni boravak i cipele su joj zaškripale po podovima od teške bjelogorice. – Ajme – rekla je. – Ovo mjesto zasigurno izgleda bolje nego kad sam ga zadnji put vidjela. Neposredno nakon smrti tvoje majke. Bog joj dao duši pokoj, ona je doista voljela svoje slike Isusa. – Pružila je ruku i protrljala naslon mekanoga kožnatog stolca za čitanje. – Imaš lijepih stvari.

– Oprosti što te nikada nisam pozvao da dođeš ovamo, Evanelle. Sve sam to prepuštao Jamesu.

– Ne brini. Mene nikamo ne pozivaju. To je jednostavno tako.

– Trebali bi – rekao je Fred, pogledavši je znatiželjno. – Dobra si osoba.

– Sad ne mogu učiniti ništa po tom pitanju. Sve je započelo još 1953. Pokušala sam se boriti protiv toga, ali moraš razumjeti, kad nekome nešto moram dati, onda to *moram učiniti*. Izluđuje me ako ne učinim.

– Što se dogodilo?

– Morala sam Luanni Clark dati prezervative. A u Bascomu ih 1953. nisi mogao nabaviti. Morala sam se po njih zaputiti sve do Raleigha. Suprug me tamo odvezao, neprestano mi govoreći kako

je to loša zamisao. Ali nisam si mogla pomoći.

Fred se zatekao kako se smije. – Ali 1953. dati nekome prezervative nije bilo baš tako loše, je li?

– Ne radi se o tome što, nego o tome komu. Sljedećega dana u crkvi sam rekla Luanni da joj imam nešto dati. Nastojala sam to izvesti nasamo. Bila je sa svojim prijateljima i svisoka, onako drsko, rekla: ‘Pa daj mi to onda, Evanelle.’ Kao da joj je to pripadalo. Znaš da se Clarkovi i Waverleyjevi nikada nisu slagali. Ipak sam joj ih dala, tamo pred njezinim prijateljima. Ah, izostavljam najvažniji dio. Luannin suprug je u ratu izgubio svoje intimne dijelove. Uništila sam si ugled, ali još gore je bilo to kad je nakon godinu dana Luanna ostala trudna. Trebala je iskoristiti te prezervative. Nakon toga su svi u mojoj blizini imali takav stav kao da ću otkriti njihove tajne. Nisam bila od onih koje se poziva na večeru. Uistinu nisam puno marila za to, sve dok mi nije umro suprug.

Ta starica bila je njegova junakinja, u to nije bilo dvojbe. To si što si, svidjelo ti se to ili ne pa zašto ti se onda ne bi svidjelo. Fred joj je prišao i pružio lakat. – Bit ću počašćen, Evanelle, večeras ti spraviti večeru. Avantura koja se zasniva ‘samo na jednom pozivu’.

Nasmijavši se, provukla je ruku ispod njegove. – Čuj, nisi li ti onaj?

Jedanaesto poglavlje

Ako nas trebaš, Bay, Henry i ja bit ćemo u Lundsford's Reservoireu. Žena koja mu vodi kućanstvo ostaje s njegovim djedom samo do pet pa će nas on prije toga dovesti. Bit ćemo tu ne kasnije od pet – rekla je Sydney, kao da nastoji smiriti Claire.

Claire je zatvorila poklopac košare za piknik, podignula ručke i pružila je Sydney. Sigurno je doista prestrašila Sydney one noći prije tjedan dana. Ali dok god se Claire pretvarala da je sve u redu, možda je uistinu i bilo. Sydney i Henry su prošli tjedan proveli puno vremena zajedno, uglavnom na ručkovima s Bay. Nedjeljom su odlazili u kino. Claire je samoj sebi pokušavala reći kako je to dobro. To vrijeme samoće iskorištavala je da zalije i oplijevi vrt te nadoknadi zaostalu papirologiju, obavi sve one sigurne i rutinske stvari. To joj je bilo potrebno. To su bile njezine konstante.

– Hoće li vam tamo biti dobro? – upitala je Claire, izlazeći za Sydney iz kuhinje.

– Naravno. Zašto nam ne bi bilo dobro?

– Prilično je daleko i bit ćete posve same.

Sydney se nasmijala i odložila košaru pokraj ulaznih vrata. – Bit ćemo sretni nađemo li mjesta za pojesti užinu. Sve je uvijek krcato ljudima.

– Čak i ponedjeljkom?

– Čak i ponedjeljkom.

– Ah – rekla je Claire posramljeno. – Nisam znala. Nikada nisam

bila tamo.

– Pa pođi onda s nama! – rekla je Sydney, baš kao što ju je pozivala uvijek kad je protekloga tjedna izlazila.

– Što? Ne.

– Da! – Sydney je zgrabila Claire za ruke. – Molim te. Moraš mi prestati govoriti ne. Bit će zabavno. Gotovo cijeli život živiš ovdje, a nikada nisi bila u Lundsford's Reservoireu. Svi nekada odu tamo. Hajde, dođi. Molim te.

– Mislim da neću.

– Doista želim da pođeš – rekla je Sydney, stišćući Claire ruke.

Claire je osjećala poznatu tjeskobu. Tako se njezina baka uvijek ponašala pri pomisli da čini nešto posve društveno, kao da se željela sklopčati poput presječenoga crva, sve dok opasnost ne prođe. Bilo je u redu raditi. Claire se nije družila dok je radila... ona je komunicirala. Rekla bi ono što je trebalo reći ili uopće ne bi rekla ništa. Nažalost, to se nije dobro odrazilo na društveno okruženje. Zbog toga se doimala nepristojnom ili suzdržanom, a zapravo se radilo samo o iskrenom očajničkom nastojanju da ne učinili ili ne kaže nešto glupo. – Sigurna sam da ti i Henry želite to vrijeme za sebe.

– Ne, ne želimo – rekla je Sydney, koja se odjednom uozbiljila. Samo smo prijatelji. Oduvijek smo bili prijatelji. To mi se kod njega sviđa. To je zbog Bay. Spakirala si hranu za piknik pa barem dođi jesti. Požuri, preodjeni se.

Claire nije mogla vjerovati da je to zapravo razmatrala. Spustila je pogled na svoje bijele kapri hlače i košulju bez rukava. – U što da se preodjenem?

– U kratke hlače. Ili u kupaći kostim ako želiš plivati.

– Ne znam plivati.

Sydney se osmjehnula, kao da je to već znala. – Želiš da te

naučim?

– Ne! – u trenu je odgovorila Claire. – Zapravo, ne, hvala ti. Nisam ljubitelj velikih vodenih površina. Zna li Bay plivati?

Sydney je ušla u dnevni boravak u kojemu je ostavila dva prekrivača i torbu za plažu punu ručnika. Ponijela ih je do predvorja i odložila pokraj košare za piknik. – Zna, išla je na satove plivanja u Seattleu.

Claire je u trenu naglo podignula pogled. – Seattleu?

Sydney je duboko uzdahnula i potvrdno kimnula. Taj sitni podatak nije joj tek tako izletio. Sydney joj je to namjerno rekla. Prvi korak. – Seattle. Bay je tamo rođena.

Zasad je spomenula New York, Boise i Seattle. Bili su to gradovi daleko sjevernije od onih u koje je putovala njihova majka. Lorelei je otišla ravno na zapad nakon odlaska iz Bascoma. Claire je rođena u Shawneeu u Oklahomi. Možda se nešto loše događalo Sydney i Bay, nešto loše o čemu Sydney nije željela govoriti Claire, ali Bayina dobrobit bila je i još uvijek je prioritet za Sydney. Na kraju krajeva, upisala je Bay na satove plivanja. Samo to dovoljno je da bude bolja majka nego što je Lorelei ikada bila.

Vani se začulo trubljenje i Sydney je povikala: – Hajde, Bay!

Bay je strčala niz stube. Na sebi je ispod žute ljetne haljine imala kupaći kostim. – Napokon – rekla je i izjurila kroz vrata.

– Dobro, nemoj se preodijevati. – Sydney je iz torbe izvadila ružičasti platneni šešir i stavila ga Claire na glavu. – Savršeno. Hajdemo.

Izvukla je sestru iz kuće. Henry ju je drage volje prihvatio. Sydney je rekla da su oni samo prijatelji, ali Claire nije bila sigurna osjeća li tako i Henry. Bilo je trenutaka kad je gledao u njezinu sestru i kad se činilo da mu cijelo tijelo postaje prozirno koliko se gubio u njoj.

Nije mu bilo lako.

Claire i Bay popele su se na stražnje sjedalo kamioneta i Sydney se spremala sjesti ispred njih kad ju je Claire čula kako viče: – Bog, Tylere!

Claire se smjesta okrenula i ugledala Tylera koji je ispred svoje kuće izlazio iz džipa. Na sebi je imao bermude i nekakvu ludu havajsku košulju. Bilo je to prvi put nakon događaja u vrtu da ga je vidjela pa joj je zastao dah. Kako su se ljudi ponašali nakon nečega takvog? Kako su, zaboga, živjeli i funkcionirali nakon intimnosti? Bilo je to kao odavanje tajne nekome, a potom žal zbog toga što taj drugi zna. Pri pomisli na to da bi sad razgovarala s njim lice joj je postalo crveno poput ljute papričice.

– Idemo na piknik u rezervoar, hoćeš s nama? – upitala ga je Sydney.

– Sydney, što to radiš? – upitala je Claire i Henry ju je znatiželjno pogledao u retrovizoru.

– Učim te plivati – odgovorila je zagonetno Sydney.

– Imam predavanja večeras! – doviknuo je Tyler.

– Vratit ćemo se na vrijeme.

– Onda sam svakako za – rekao je Tyler i pošao prema njima.

Kad je Claire shvatila da će Sydney otvoriti stražnja vrata, umalo se ozlijedila prelazeći preko Bay, kako bi malena bila u sredini, dječja tampon zona između nje i Tylera. Ali osjećala se smiješnom kad se Tyler počeo uspinjati i ugledao je.

– Claire – rekao je, naglo se zaustavivši. – Nisam znao da i ti ideš.

Kad se konačno usudila pogledati ga u oči, nije našla ništa skriveno, nikakav izdajnički znak o tome da je pomišljao na njezinu tajnu. Bio je isti onaj Tyler. Bi li to trebalo biti olakšanje ili se zbog toga mora još više zabrinuti?

Čim su krenuli, Tyler je upitao Claire: – I, kakav je taj rezervoar?

Claire je pokušala smisliti nešto uobičajeno. Nije mogla prigodno spomenuti da je tamo već bila. Nije mogla reći čak ni to da nikada nije bila na nekom pikniku na kojemu nije vršila usluge *cateringa*. Ali Claire, koja nije znala što čini, od svih ljudi u kamionetu nije mu mogla biti iznenađenje. Bila je puko protuslovlje, od trenutka kad ju je upoznao... udalji se, približi se, znam dovoljno, znam vrlo malo, mogu sa svim izići na kraj, vidi kako se lako slamam. – Nikada nisam bila tamo – priznala je naposljetku. – Pitaj Sydney, našu ravnateljicu zaduženu za druženja.

Sydney se okrenula. – To je omiljena rupa za plivanje. Puno tinejdžera i obitelji s malom djecom ljeti tamo odlazi. Noću je to nešto poput uličice za zaljubljene.

– Otkud ti to znaš? – upitao je Tyler.

Sydney se nacerila i izvila obrve.

– Izlazila si tamo noću? – upitala je Claire. – Je li baka znala što radiš?

– Šališ se? Pričala je kako je kao tinejdžerica uvijek tamo odlazila noću.

– Nikada mi to nije rekla.

– Vjerojatno se brinula da ti sve one mušice ne ulete u širom otvorena usta.

Claire je naglo umuknula. – Nisam mislila da je takvo što činila.

– Svi nešto takvo učine barem jednom u životu. – Sydney je slegnula ramenima. – Nekoć je i ona bila mlada.

Claire je krišom pogledala Tylera. Smješкао se. Nekoć je i on bio mlad.

Claire se oduvijek pitala kakav je to bio osjećaj.

Lundsford's Reservoir bio je smješten na devedeset hektara guste šume koja se prenosila kroz dugačku lozu lijenih Lundsfordovih. Previše problema izazivalo je držati ljude podalje od rezervoara, a održavanje bi bilo prevelika gnjavaža pa su ga pretvorili u park. Bio je to ruralni jug pa bi bili prokleti da prodaju obiteljsku zemlju ili je, još gore, dadu državi. Stoga su postavili znakove NE OMETAJ POSJED, na koje se nitko nije obazirao i na tome je ostalo.

Postojala je otprilike kilometar duga šljunkovita staza od parkirališta do rezervoara. Tyler je cijelim putem hodao iza Claire i bila je vrlo svjesna svoga tijela, onoga koje je on poznao, stvari koje nitko drugi nije znao o njoj. Mislila je da može osjetiti njegove poglede na sebi, ali kad bi se osvrnula preko ramena, uvijek je gledao u nešto drugo. Možda ih je osjećala zato što ih je željela osjetiti na sebi. Možda su se ljudi tako ponašali izlazeći na kraj s tim nakon intimnih trenutaka. Kad nekome odate tajnu, bilo vam zbog toga neugodno ili ne, stvara se povezanost. Ta osoba ti nešto znači, jednostavno na temelju onoga što zna.

Konačno se staza otvorila i glasovi su postali glasniji. Sam rezervoar bio je šumsko jezero s prirodnom plažom na jednoj strani i visokim južnjačkim borovima na drugoj, na koja su se penjala djeca kako bi skakala u vodu. Uistinu je bilo onoliko krcato kao što je Sydney rekla, ali našli su mjesto u jednom kutku i rasprostrli prekrivače.

Claire je napravila tortilje s avokadom i piletinom i ispekla pitu od bresaka, a Sydney je bila spakirala Cheetos i kolu. Sjedili su, jeli, razgovarali i iznenađujuće puno ljudi prilazilo je pozdraviti ih. Uglavnom su to bile Sydneyine mušterije koje su joj došle reći kako im nova frizura pruža više samopouzdanja, kako ih supruzi više primjećuju i da mehaničari ne mogu skinuti pogleda s njih dok

im popravljaju automobile. Claire je bila neizrecivo ponosna na nju.

Čim je Bay završila s jelom, poželjela se okupati pa su Henry i Sydney pošli s njom do vode.

Claire i Tyler ostali su sami.

– Dobro, spremi se, ispričat ću ti priču – rekao je Tyler, ispruživši se nauznak na pokrivač, podmetnuvši ruke pod glavu.

Claire je sjedila na posebnom pokrivaču, ali bila je dovoljno blizu da ga je mogla gledati odozgor. Shvatila je kako je to tajna koju je ona znala o *njemu*. Znala je kako on izgleda ispod nje. – Što te navodi na to da misliš kako želim čuti tu priču?

– Ili ćeš slušati ili ćeš ti meni pričati. Pretpostavljam da bi radije željela čuti priču.

– Tylere, jednostavno ne...

Evo priče. Dok sam bio tinejdžer, odlazak na mjesni bazen bio je velika stvar, posebice djeci iz kolonije, zato što smo bili dobrih dvadesetak kilometara udaljeni od grada i prilično izdvojeni. Postojala je jedna djevojka koju sam znao iz škole, zvala se Gina Paretti. Kad se razvila, dječaci više nikada nisu bili isti. Prolazila bi pokraj nas u hodniku i doslovno nas ostavljala bez riječi. Danima nismo mogli progovoriti. Gina je ljeti svaki dan provodila na bazenu i tako sam, kad sam imao šesnaest, odlazio tamo svakoga dana, kad god sam mogao, samo zato da bih zurio u nju u bikiniju. Potkraj ljeta odlučio sam pokušati. Nisam to više mogao podnijeti. Mjesecima sam maštao o njoj. Nisam mogao jesti. Nisam mogao spavati. Morao sam razgovarati s njom. Uskočio sam u bazen i pred njom izveo nekoliko zaveslaja, onako muški, prije nego što sam izišao i prišao joj. Stajao sam tako pred njom, namjerno joj zaklanjajući sunce. Voda s moga tijela cijedila se na nju, jer bio sam još dovoljno mlad da mislim kako je razljutiti djevojku bio

opravdan način da joj kažem da mi se sviđa. Napokon je otvorila oči, pogledala me i... *vrisnula*. Čini se da su mi se gaćice bile spustile daleeeeko ispod bokova kad sam se izvukao iz vode. Stajao sam tamo, razgolićen poput kakva ekshibicionista. Umalo su me uhitili.

Claire to nije očekivala i nasmijala se. Bio je dobar osjećaj smijati se... neobičan, ali dobar... – Sigurno je bilo strašno.

– Zapravo nije. Poslije tri dana pitala me da izidemo. Zamisli, nakon što sam privukao brojnu pozornost djevojaka koje su taj dan bile na bazenu – rekao je, šepireći se.

– Je li to istina?

Namignuo joj je. – Je li to važno?

Ponovno se nasmijala. – Hvala ti za to.

– Imam i ja svojih poniženja, ako me pitaš.

– Ponižavajuće ili ne, bilo je to posve uobičajeno. Bio si običan tinejdžer. Provodio si ljeta na bazenu. Vjerojatno si bio i u uličici zaljubljenih. Ti i Sydney ste mogli zajedno.

– Ti nisi bila uobičajena tinejdžerica?

– Nisam – odgovorila je jednostavno, ali nije se iznenadio zbog toga. – Takav je bio i Henry. Mi smo bili djeca koja su mlada prigrllila svoje naslijeđene obveze.

Tyler se oslonio na laktove i pogled mu je odlutao do ruba vode gdje su Henry i Sydney gledali Bay. Netko je zazvao Sydney. Ona je nešto rekla Henryju, koji je potvrdno kimnuo, nakon čega je prišla porazgovarati s obližnjom skupinom žena. – Imaš li što protiv da se tvoja sestra viđa s njim?

– Ne izlazi ona s njim. Ali zašto bih imala nešto protiv? – Rekla je to gotovo obrambeno, ne želeći da on zna koliko se još uvijek borila s tim što Sydney provodi toliko vremena s Henryjem. Noć u vrtu bila je slabost. Ona je jača od toga.

– Pretpostavljam kako jednostavno ne želim da budeš razočarana. Teško je to, biti zainteresiran za nekoga tko nije zainteresiran za tebe.

– Oh – rekla je Claire, shvaćajući da je pogrešno razumjela što je time mislio reći. – Nisam ja zainteresirana za Henryja.

– Dobro – rekao je i ustajući šutnuo svoje cipele. – Mislim da ću se otići okupati.

– Ali još uvijek imaš odjeću na sebi.

– Puno toga kod tebe volim, Claire – rekao je, dižući ruke iznad glave i svlačeći košulju sa sebe – ali previše razmišljaš.

Pritrčao je vodi i zaronio. Čekaj malo. Je li on to mislio reći? *On je nju volio?* Ili to ljudi katkada samo tako kažu? Poželjela je razumjeti te igre. Možda bi se znala igrati da je razumjela. Možda bi mogla nešto učiniti s tim osjećanjima za Tylera koja su je naizmjenično štipala i milovala i zbog kojih se istodobno osjećala vrlo bolno i vrlo dobro.

Henry je nastavio gledati Bay pa se Sydney vratila do pokrivača i sjela pokraj Claire. – Je li ono bio Tyler?

– Jest – rekla je Claire, gledajući kako izranja iz vode. Mahnuo je glavom i tamna kosa mu je zalepršala oko glave, zalijepivši se za lice u mokrim čupercima. Bay mu se nasmijala pa je zaplivaio prema njoj i poprskao je. Uzvratila mu je prskanjem. Henry, koji je stajao uz rub vode, nešto im je rekao pa su na trenutak zastali, pogledali se, a potom ga poprskali. Oklijevajući samo za tren, Henry je skinuo cipele, svukao košulju preko glave i uskočio za njima u vodu.

– Ajme – rekla je Sydney. – Mužnja dobro oblikuje tijelo.

– Znaš, postoji razlog zbog kojega sam takva kakva sam – izlanula se Claire jer je to nekome morala objasniti.

Sydney je dohvatila limenku kole i znatiželjno se okrenula

prema njoj.

– Nismo imale dom, mama i ja, prvih šest godina moga života. Spavale smo u automobilima i utočištima za beskućnike. Stalno je krala i spavala s mnogima uokolo. Nisi to znala, je li? – upitala je Claire. Sydney je već bila napola prinijela limenku kole usnama pa zastala, zaleđena. Polako je odmahнула glavom i spustila limenku. – Katkada imam osjećaj da si romantično gledala na život kakav je vodila prije povratka u Bascom. Ne znam je li ikada namjeravala ostati, ali kad smo došle ovamo, znala sam da više nikada neću otići. Kuća i baka bile su postojane i, kao mala, samo sam o tome sanjala. Ali onda si se ti rodila i bila sam vrlo ljubomorna na tebe. Od trenutka kad si došla na ovaj svijet, imala si tu sigurnost. Ja sam kriva za odnos kakav smo imale kao djeca. Ja sam ga učinila kompliciranim, zato što si ti bila odavde, a ja nisam. Oprosti. Oprosti što nisam dobra sestra. Oprosti što nisam dobra s Tylerom. Znam da želiš da budem. Ali čini se da si ne mogu pomoći, ne mogu a da ne mislim kako je sve prolazno i bojim se te prolaznosti. Bojim se toga da će me ljudi napustiti.

– Život je iskustvo, Claire – rekla je naposljetku Sydney. – Ne možeš u svemu ustrajati.

Claire je odmahнула glavom. – Mislim da bi za mene moglo biti prekasno.

– Ne, nije. – Sydney je odjednom ljutito lupila po pokrivaču pokraj sebe. – Kako je mama ikada mogla pomisliti da je to život za jedno dijete? To je neoprostivo. Sramim se same sebe zbog toga što sam joj zavidjela i katkad mislim da sam postala kao ona, ali neću te ostaviti. Nikada. Pogledaj me, Claire. Neću otići.

– Katkad se pitam koji je razlog imala. Bila je pametna žena. Evanelle mi je rekla da je bila izvrsna studentica prije nego što je prekinula školovanje. Nešto se moralo dogoditi.

– Koji god razlog bio, nema isprike za to što nam je na taj način upropastila živote. Možemo to prevladati, Claire. Ne možemo joj dopustiti da pobijedi. U redu?

Bilo je lakše nešto reći nego to provesti u djelo pa je Claire rekla:
– U redu. – Potom se zapitala kako će, zaboga, prevladati nešto što je desetljećima usavršavala.

Neko vrijeme piljile su u vodu. Bay se umorila od igre prskanja, doplivala natrag do plaže pa prišla Claire i Sydney. Henry i Tyler su se još uvijek prskali i svaki je pokušavao rukom načiniti što veći zamah.

– Pogledaj onu dvojicu – rekla je Sydney. – Djeca, obojica.

– Pa to je lijepo – rekla je Claire.

Sydney ju je zagrlila. – Da, lijepo je.

Istodobno dok su Sydney i Claire uživale u rezervoaru, Emma Clark Matteson spremala se *kvalitetno* provesti vrijeme sa svojim suprugom.

Radni stol Huntera Johna u uredu na poslu nije bio udoban kao njegov uredski stol kod kuće. Tamna drvena oplata na zidovima i ružan metalni stol bili su tamo još iz vremena kad je otac Huntera Johna vodio posao. Emma se nasmijala pomislivši na majku Huntera Johna, Lillian, kako dolazi u tvornicu na ovaj način pozdraviti Johna starijega.

Lillian bi posve sigurno promijenila stol da je dolazila. Metal je bio prokleta neudoban za голу stražnjicu.

Recepcionar joj je rekao kako je Hunter John u obilasku jednoga od postrojenja i da će se uskoro vratiti. Savršeno. Emmi je to ostavljalo dovoljno vremena da se razodjene i dočeka ga na stolu samo s čarapama na sebi, podvezicama i ružičastom vrpcom

vezanom oko vrata.

Nikada ga na taj način nije iznenadila u uredu. O, da, navraćala je ona ovamo donijeti mu užinu i katkad bi se malo ljubakali, ali zapravo se nikada nisu poseksali na poslu. Bilo je malo mjesta na kojima ona i Hunter John to nisu činili. Trebalo je uložiti puno truda kako bi bilo zanimljivo, nastojati zadržati pozornost Huntera Johna usredotočenu na nj, da ne bi mislio na Sydney ili možda na to kako njegov život nije ispio u potpunosti onakvim kakav je on želio.

Emma se nikada nije umarala od nastojanja da usreći supruga. Na kraju krajeva, sviđao joj se seks. Ne, voljela je seks. Samo, katkada je bilo teško nastavljati kad nije znala želi li i on isto. Željela je da je Hunter John voli. A ako je i nije volio, nije to htjela znati. Čak je i to bilo bolje nego ne imati ga uopće. Pitala se je li se njezina majka pomirila s time, je li Ariel uopće bila važna ljubav.

Čula je glas Huntera Johna koji se približavao uredu i još malo raširila noge.

Ušao je otac Huntera Johna.

– Opa, Miki⁸ – rekao je John stariji.

Emma je vrisnula i otkotrljala se na drugu stranu stola.

– Što nije u redu? – Čula je kako Hunter John ulazi u ured pa brzo kliznula pod stol i privila koljena prsima.

– Mislim da ću na neko vrijeme ostaviti tebe i tvoju suprugu same – rekao je John stariji.

– Moju suprugu? Gdje je ona?

– Ispod stola. Ali odjeća joj je tamo, na stolcu. Dakle, sine, to uistinu nije način da vodiš moj posao.

⁸ U izvorniku: *Whoa Nelly* – izraz iznenađenja, izvorno izraz kojim se zaustavljaju konji.

Emma je čula kako se vrata zatvaraju, potom približavanje koraka Huntera Johna, koji je kleknuo licem okrenut prema njoj. – Dođavola, Emma, što radiš tu?

– Željela sam te iznenaditi.

– Nikada ovamo ne dolaziš zbog toga. Zašto sada? Zašto baš danas, kad je moj otac nenajavljen došao u obilazak vidjeti vodim li posao valjano? Upravo te vidio голу! Ne mogu vjerovati.

Ispuzala je ispod stola. Očevo je mišljenje Hunteru Johnu značilo sve na svijetu. A ona ih je obojicu dovela u vrlo neugodnu situaciju. Kako je sve tako brzo krenulo u pogrešnom smjeru?

Sve je bilo u redu... barem je sve bilo pometeno pod tepih i nitko o tome nije ni pomišljao... do Sydneyina povratka. Zašto nije mogla ostati tamo daleko? – Oprosti – rekla je prilazeći svojoj odjeći i počinjući se odijevati.

– Što ti je u posljednje vrijeme? Plaziš po meni. Nikada ne želiš da izlazimo van zajedno. Nazivaš me šesnaest puta na dan. A sad se takva pojavljuješ ovdje.

Navukla je haljinu preko glave i obula cipele visokih potpetica. – Trebam znati... – Oklijevala je. *Da me voliš.*

– Što trebaš znati?

– Da ćeš ostati sa mnom.

Hunter John je odmahnuo glavom. – O čemu ti to govoriš?

– Brinem se... otkada se Sydney vratila...

– Mora da se šališ sa mom – rekao je Hunter John. – Mora da se šališ sa mnom. Ovo je sve zbog Sydney? Idi kući, Emma. – Prišao je vratima, ne pogledavši je više. – Moram sustići tatu i pokušati mu sve objasniti.

– Znaš li što sam danas čula od Elize Beaufort? – rekla je Emma

vedro te večeri za stolom. – Sydney i Claire Waverley išle su na dvostruki spojak do Lundsford's Reservoira. Što Sydney misli kad to čini? Nitko naših godina ne odlazi onamo. I Claire! Možeš li zamisliti Claire na rezervoaru?

Hunter John nije podigao pogled s deserta. Bio je to njegov omiljeni čokoladni kolač s kremom od maslaca. Emma ga je naručila posebno za njega.

Umjesto da joj odgovori, Hunter John je obrisao usta i odložio ubrus. – Hajde, dečki – rekao je i gurnuo natrag svoj stolac. – Idemo se malo dodavati loptom.

Josh i Payton su u trenu poskočili. Voljeli su kad se tata igrao s njima i Hunter John je uvijek odvajao vrijeme za svoje sinove.

– Poći ću i ja s vama – rekla je Emma. – Čekajte me, može?

Emma je požurila na kat i odjenula svoj crveni bikini, onaj koji se Hunteru Johnu sviđao, ali kad je sišla u prizemlje, njih više nije bilo. Bazen je bio natkriven crijepom u produžetku dnevnoga boravka pa je izišla van do ograde ispod koje se prostirao travnjak. Hunter John i dečki igrali su se u dvorištu i kosa im je već bila mokra od znoja. Iako je sat pokazivao sedam i trideset navečer, još uvijek je bilo svijetlo i sparno. Ljeto je dama koja ne odustaje lako od svoga sjaja. Emma je to shvaćala. Voljela je ljeto. Sinovi su bili kod kuće, a Hunter John se vraćao s posla još za dana pa je bilo dovoljno vremena za raditi one stvari.

Nije imalo smisla smočiti kosu ako je Hunter John neće gledati dok pliva pa je obukla sarong i s prilaza bodrila sinove. Jedva je čekala nogometnu sezonu. Odlazak na srednjoškolske utakmice, sjedenje ispred televizora nedjeljom poslijepodne i ponedjeljkom navečer. Činili su to zajedno kao obitelj. Bilo je to nešto što Sydney nikada nije radila s Hunterom Johnom. Ona je odlazila na nogometne utakmice kad je Hunter John igrao, ali zapravo nije

voljela nogomet. Emma ga je voljela. Voljela ga je zato što ga je on volio. Ali Hunter John je odustao od nogometa kad nije posjetio Notre Dame. Odustao je od njega zbog nje.

Kad je sunce počelo zalaziti, Emma je iznijela vrč limunade. Uskoro su dečki i Hunter John pošli prema bazenu.

– Limuna... – zaustila je, ali prije nego što je uspjela dovršiti, dečki su uskočili u bazen rashladiti se.

Emma je strpljivo odmahнула glavom. Hunter John je išao prema njoj. Osmjehnula se i podignula čašu. – Limuna...

Ali Hunter John je samo prošao pokraj nje i ušao u kuću, ne dopustivši joj da dovrši misao. Nije progovorio ni riječi s njom od izgreda u njegovu uredu ranije toga dana.

Ne želeći da dječaci shvate kako nešto nije u redu, pustila ih je da se neko vrijeme igraju u vodi, a potom im odnijela ručnike i natjerala ih da iziđu. Potjerala ih je u sobe da se preodjenu i gledala televiziju, a potom pošla naći Huntera Johna.

Bio je u sauni pa se Emma spustila na pult u kupaonici okrenuta prema pregratku i čekala da on iziđe.

Kad su se vrata otvorila, zastao joj je dah. Još uvijek joj je to mogao učiniti. Bio je uistinu lijep. Upravo je oprao kosu i mogla je vidjeti kako mu na mjestima postaje sve rjeđa, ali to joj nije bilo važno. Silno ga je voljela.

– Moramo razgovarati – rekla je. – Želim znati zašto pobjesniš čim spomenem Sydney.

Podigao je pogled, prenuvši se kad ju je ugledao. Dograbio je ručnik i počeo brisati kosu žustrim pokretima. – Mislim da je važnije pitanje zbog čega si ti tako opsjednuta njome? Zapažaš li da Sydney zapravo nije u našim životima? Je li ti promaknulo kako nam zapravo nije ništa učinila?

– Učinila nam je puno, samim time što se vratila – rekla je i on je

zastao. Lice mu je još uvijek bilo skriveno ručnikom. – Odbijaš razgovarati o njoj. Kako mogu znati da ne želiš razgovarati o njoj samo zato što još uvijek gajiš nekakva osjećanja spram nje? Kako mogu znati da te samo jedan pogled na nju nije podsjetio na sve one mogućnosti koje si imao prije nego što sam ostala trudna? Kako mogu znati bi li, da se vrijeme vrati, učinio isto? Bi li spavao sa mnom? Oženio me?

Zbacio je ručnik s glave. Izraz lica bio mu je napet dok joj je prilazio, zbog čega joj je srce zakucalo brže, dijelom od straha, dijelom od očekivanja, jer izgledao je vrlo ljutito i tako prokleta seksi. – Kako možeš znati? – ponovio je u nevjerici, tiha, drhtava glasa: – *Kako možeš znati?*

– Bila je posvuda. Oduvijek si želio putovati.

– Na što si mislila ovih proteklih deset godina, Emma? Na seks, na plastičnu operaciju grudi i seksi odjeću. Savršene večere i nogometne utakmice. Je li sve to bilo zbog toga što si mislila da ja ne želim biti tu? Je li uopće ište od toga bilo zato što si me voljela? Ili si se sve vrijeme nadmetala sa Sydney?

– Ne znam, Huntere John. Jesam li?

To je pogrešan odgovor, Emma – rekao je i izišao.

– Claire, jesi li budna? – upitala je te večeri Sydney s dovratka Clairine spavaće sobe.

Nije bila iznenađena kad je čula njezin odgovor: – Jesam.

Claire nikada nije puno spavala dok su bile djeca. Znala je ostajati u vrtu sve dok je baka ne bi pozvala da uđe u kuću. Sydney se sjećala kako bi Claire počistila kuću ili ispekla kruh dok su svi ostali spavali. Bilo je to prvo i jedino mjesto na kojemu je osjećala istinsku sigurnost i Sydney je sada shvaćala da ga je Claire

pokušavala učiniti svojim ili nastojala zaraditi za život samo kako bi mogla ostati. U oba slučaja boljela ju je pomisao na to da je ona Claire smatrala šupkom i kako nije shvaćala kroz što je sve njezina sestra prošla.

Ušla je u Clairinu sobu, spavaću sobu u tornjiću koja je nekada pripadala njihovoj baki. Baka Waverley prekrila je zidove zastorima od tekstilnih kolaža, ali Claire ih je zamijenila uokvirenim crno-bijelim fotografijama te nekolicinom starih obiteljskih bakroreza. Zidovi su bili pastelno žuti i podovi prekriveni šarenim prostirkama od kretona. Sydney je odmah pogledom pošla prema mjestu na kojemu je Claire očito provodila većinu vremena u toj prostoriji, do udobnog mjesta za sjedenje pokraj prozora. Na podu je bila hrpa knjiga.

Sydney je prišla krevetu i obavila ruku oko donjeg dijela stupa. – Moram ti nešto reći.

Claire se na svojim jastucima uspravila u sjedeći položaj.

– O proteklih deset godina.

– Dobro – rekla je Claire tiho.

Mogla je to reći Claire dok su sjedile na plaži uz jezero, ali čekala je da bude noć, zato što joj je bila potrebna tama kako bi sve ispriповjedila. Nije više sumnjala u to hoće li je Claire razumjeti. Morala joj je reći. Toliko joj je bila dužna. David neće otići. – Prvo sam otišla u New York, to znaš. Nakon toga u Chicago. Onda u San Francisco, Vegas, a potom u Seattle. Poznavala sam puno muškaraca. I stalno sam krala. Promijenila sam ime u Cindy Watkins, čiji sam identitet ukrala.

– To je učinila i mama – rekla je Claire.

Misliš li da je to učinila zbog uzbuđenja? Istina, bilo je uzbudljivo, ali ujedno iscrpljujuće. Potom je došla Bay. – Sydney je prišla i sjela uz Clairine noge, samo kako bi osjetila njezinu blizinu,

da je može dotaknuti ako se Sydney previše prestraši. – Bayin otac živi u Seattleu. Tamo sam ga upoznala. David Leoni. – Progutala je, strahujući izgovoriti naglas to ime. – Pravo Bayino prezime je Leoni, a ne moje. Nikada nismo bili u braku. Kad sam ga upoznala, David je bio zastrašujući muškarac, ali već prije sam poznavala zastrašujuće muškarce pa sam mislila da mogu izići na kraj i s njim. Spremala sam se napustiti ga... tako sam činila uvijek kad bi situacija postajala previše naporna, ali tada sam shvatila da sam u drugom stanju. Nisam razumjela kako te dijete može učiniti tako ranjivom. David me počeo tući i postajao je sve nasilniji. Kad je Bay navršila godinu dana, napustila sam ga. Odvela sam Bay u Boise, upisala frizersko-kozmetičarsku školu, dobila posao. Činilo se da će sve biti dobro. Potom nas je David našao. Izgubila sam zub i na lijevo oko tjednima nisam vidjela nakon njegove osvete. Kakve bih koristi za Bay bila mrtva? Stoga sam pošla natrag s njim. Sve mi je više smanjivao svijet, koji je postajao sve pakleniji, dok na koncu nisu preostale samo tri stvari koje sam poznavala: Bay, David i njegov bijes. Katkad sam pomišljala da je to kazna za život kakvim sam živjela prije nego što sam upoznala njega. Ali tada sam upoznala jednu ženu... u parku u koji me David tri puta tjedno puštao odvesti Bay. Znala je što se događa samo me pogledavši. Nabavila mi je automobil i pomogla mi pobjeći. David ne zna moje pravo ime i misli da sam iz New Yorka. Stoga je ovo bilo jedino mjesto kamo sam mogla otići, jedino mjesto na kojemu me neće naći.

Što je Sydney duže pričala, Claire se sve više uspravljala na svojem mjestu. Bilo je mračno, ali Sydney je na sebi osjećala njezin procjenjivački pogled.

– Htjela sam ti samo reći da te razumijem, da znam kako si se osjećala kad si sa šest godina došla ovamo. Sve što sam ovdje

imala uzimala sam zdravo za gotovo. Ali shvatila sam da je ovdje jedina sigurnost koju sam ikada poznavala u životu. Želim je za Bay. Želim izbrisati sve što je vidjela i sve ono što je spoznala zbog mene. Misliš li da je to moguće?

Claire je oklijevala i bio je to jedini odgovor koji je Sydney trebala. Ne, nije bilo moguće. Claire nikada nije zaboravila.

– Eto, to su ti moje tajne – uzdahnula je Sydney. – Ne čine se tako velikima kakvim sam ih zamišljala.

– Tajne to nikada nisu. Osjetiš li to? – odjednom je upitala Claire. – Već prije sam to namirisala. Poput kolonjske je.

– To je on – prošaptala je Sydney, kao da bi je mogao čuti. – Tu sam uspomenu ponijela sa sobom.

– Brzo, dođi u krevet – rekla je Claire i odgrnula prekrivač. Sydney je prišla i Claire je ušuškala plahtu oko nje. Noćni je zrak bio ispunjen vlagom i svi prozori na katu bili su otvoreni, ali Sydney je odjednom osjetila hladnoću i stisnula se uz sestru. Claire je prebacila ruku preko nje i čvrsto je zagrlila. – Dobro je – prošaptala je, položivši obraz navrh Sydneyne glave. – Sve će biti u redu.

– Mamice?

Sydney se brzo okrenula i na do vratku ugledala Bay. – Požuri, dušo, upadaj u krevet sa mnom i Claire – rekla je, odgrnuvši plahtu, onako kako je to učinila Claire.

Privijale su se jedna uz drugu, dok su misli o Davidu polako iščezavale kroz prozor.

Jutro je svanulo vedro i slatko, poput prugastih bombona. Claire je otvorila oči i zagledala se u strop spavaće sobe, isti onaj u koji je svakoga dana nakon buđenja zurila njezina baka.

Pogledala je u stranu i ugledala čvrsto usnule Sydney i Bay okrenute jedna prema drugoj. Sydney je proživjela i prošla više nego što je to Claire uopće mogla zamisliti. Toliko iskustva, toliko promjene nju bi uništilo.

Ili je možda, iako tako izniman kakav je bio, to bio život. Svatko je imao ispričati svoju priču.

Ponovno je pogledala u strop.

Čak i njezina baka.

Sydney je rekla da je baka Waverley odlazila u Lundsford's Reservoir. Koliko god to šokantno bilo, Claire je pretpostavljala da je ona tamo išla sa svojim budućim suprugom. Ali potom se zapitala o onim bakinim fotografijama prije udaje, onima na kojima je bila lijepa mlada žena vedra osmijeha, kose koja se neprestano doimala u pokretu, kao da je slijedi povjetarac koji vene od ljubavi. Fotografije su je prikazivale u društvu različitih mladića, na čijim je licima bio izraz divljenja. Na poledini jedne od fotografija baka je napisala: *U vrtu s Tomom*. Na drugoj je stajalo: *Na naturalnoj zabavi s Josiom*. Potom je tu bila fotografija na kojoj je pisalo samo ime: *Karl*.

Njezina baka imala je život, život kakav Claire nije poznavala niti ga je zamišljala. Silno se trudila znati sve o baki i u svemu biti kao ona, ali baka Waverley sigurno je osjetila nešto u Sydney, srodnu dušu, s obzirom na Sydneyinu vedrinu i popularnost. Podarila je Claire mudrost svojih godina, a Sydney je odala tajne svoje mladosti.

Claire nije imala ni jednu fotografiju koju bi netko za koju godinu mogao uzeti i pomisliti: *Taj mladić ju je volio*.

Ustala je iz kreveta i spravila doručak za Sydney i Bay. Jutro je bilo lijepo, puno razgovora i dobrih osjećanja, nije bilo mirisa ničega lošeg u zraku. Sydney je na stražnji izlaz otišla na posao,

doviknuvši preko ramena kad je odlazila: – Vani je cijela hrpa jabuka!

Claire je uzela kutiju iz skladišta pa su ona i Bay pokupile jabuke koje je stablo bacilo pred stražnja vrata.

– Zašto je to učinilo? – upitala je Bay dok su prilazile vrtnim vratnicama.

– To drvo teško gleda svoja posla... – odvratila je Claire kad je otključala vratnice. – Svi smo sinoć bili zajedno i ono je željelo biti dio toga.

Stablo se nakostrušilo kad su ušle u vrt.

– Sigurno se na neki način osjeća usamljeno.

Claire je odmahнула glavom i otišla do spremišta po lopatu. – Mušičavo je i sebično, Bay. Ne zaboravi to. Želi reći ljudima ono što ne bi trebali znati.

Iskopala je rupu pokraj ograde, a Bay je stajala ispod stabla i smijala se dok je ono posvuda oko nje bacalo male zelene listove.

– Gledaj, Claire. Kiši!

Claire nikada nije vidjela stablo s toliko puno ljubavi. Bay je bila dovoljno nedužna da može zanemariti pokrov koji je odbacivalo. – Dobro je što ne voliš jabuke.

– Mrzim ih – rekla je Bay. – Ali sviđa mi se ovo stablo.

Čim je Claire završila, ona i Bay vratile su se u kuću.

– Dakle – rekla je Claire što je mogla ležernije dok su hodale. – Ima li Tyler večeras nastavu kao i sinoć?

– Nema. Nastavu ima navečer ponedjeljkom i srijedom. Zašto?

– Samo sam se pitala. Znaš što ćemo raditi danas? Gledat ćemo neke stare fotografije! – rekla je oduševljeno Claire. – Želim ti pokazati kako je izgledala tvoja prabaka. Bila je divna dama.

– Imaš li i bakine fotografije?

– Bojim se da nemam. – Claire je pomislila na ono što joj je prije

nekog vremena rekla Sydney, na slike njihove majke koje je ostavila iza sebe. Je li ih ostavila u Seattluu? Tada se doimala poprilično uplašenom.

Claire se podsjetila da mora upitati Sydney o tome.

Je li haljina bila previše? Claire se pogledala u zrcalu svoje spavaće sobe. Je li izgledalo kao da se previše trudila? Nikada se prije nije trudila pa nije imala pojma. Bijela haljina koju je imala na sebi bila je ista ona koju je nosila one večeri kad je upoznala Tylera, ona za koju joj je Evanelle rekla da u njoj izgleda kao Sophia Loren. Stavila je ruku na goli vrat. Tada je imala dužu kosu.

Je li to bilo glupo? Imala je trideset četiri godine. Nije to bilo kao sa šesnaest, ali zasigurno se tako osjećala. Vjerojatno prvi put u životu.

Dok se te večeri spuštala stubama, cipele su joj neprirodno glasno odzvanjale po tvrdom bjelogoričnom podu. Umalo je bila sišla u prizemlje, kad se zaustavila. Čula je glasove. Sydney i Bay bile su u dnevnom boravku. Morat će proći pokraj njih. Dobro, pa što? Bilo je to nešto posve uobičajeno.

Isprсила se i pošla niz preostale stubе. Sydney i Bay lakirale su nokte nožnih prstiju. Claire je bila toliko nervozna da im čak nije ni rekla da budu oprezne s lakom kako ga ne bi prolile na namještaj ili pod.

Kad nisu podignule pogled, Claire je pročistila grlo: – Idem do Tylera – rekla je. – Možda me neko vrijeme neće biti.

– Dobro – rekla je Sydney, još uvijek ne dižući pogled s Bayinih nožnih prstiju.

– Izgledam li u redu?

– Da, ti uvijek... – Sydney je napokon podigla pogled i zapazila

što je Claire imala na sebi, način na koji joj je frizura bila složena, šminku na licu i činjenicu da u ruci nije držala nikakvu posudu. – Ahrekla je, osmjehujući se. – Drži nogu ispruženu, Bay. Odmah se vraćam.

Sydney se poput patke gegala s mokrim lakom na noktima nožnih prstiju dok je ulazila u predvorje. – Ovo je posve sigurno iznenađenje.

– Što mi je činiti? – upitala je Claire.

Sydney je prstima počesljala Clairinu kosu i zagurala joj nekoliko ispalih pramenova iza jednog uha. – Iskreno, dugo već nisam zavela muškarca. Kad malo promislim, mislim da nikada nisam iskreno zavela muškarca. Ah! Ali mi ovdje razgovaramo o Tyleru, muškarcu koji je zidove moje spavaće sobe obojio ljubičasto zbog svojih ponoćnih razuzdanih šetnji po dvorištu, razmišljajući o tebi. Neće biti teško to učiniti. On je već tamo, jednostavno te očekuje.

– Ne znam kako činiti nešto prolazno.

– Onda nemoj. Vjeruj da je zauvijek. Ili će biti ili neće.

Claire je duboko udahnula zrak, baš kao prije injekcije ispred liječničke ordinacije. – Boljet će.

– Ljubav uvijek boli. To je jedino što znam da znaš – rekla je Sydney. – Ali vrijedno je toga. To ne znaš. Zasad.

– U redu – rekla je Claire. – Idem ja.

Sydney je otvorila ulazna vrata, ali Claire je ostala stajati, zagledana u noć koja je postajala sve mračnija.

– Gle – rekla je Sydney kad se Claire nije pomaknula – predlažem ti da hodaš, jer lebdjenje ne djeluje.

Stavljajući nogu pred nogu, Claire je izašla kroz vrata i spustila se niz stube. Rijetko kada je nosila cipele visokih potpetica, ali te večeri ih je imala na sebi pa je morala ići pločnikom umjesto da prijeđe preko dvorišta.

Kad je došla do njegovih ulaznih vrata, oraspoložilo ju je blago svjetlo i nježna glazba koja je u valovima dopirala kroz otvorene prozore. Slušao je nešto lirsko, klasično. Mogla ga je zamisliti kako se opušta, možda s čašom vina. Što ako nije imao vino? Trebala ga je ponijeti.

Osvrnula se prema svojoj kući. Pođe li natrag, neće više imati hrabrosti vratiti se. Izravnala je haljinu i pokucala na vrata.

Nije joj odgovorio.

Namrštila se i okrenula uvjeriti se da je vidjela njegov džip parkiran na ulici. Leđima je bila okrenuta vratima kad je osjetila da su otvorena. Rub haljine joj se uskomešao pa se osvrnula.

– Bog, Tylere!

Stajao je tamo, toliko zatečen da se nije mogao pomaknuti. Ako je namjeravao sve to prepustiti njoj, oboje su bili u nevolji. *Svedi to na korake, govorila je samoj sebi, poput recepta. Uzmi jednoga muškarca i jednu ženu i stavi ih u zdjelu.*

Doista je popušila.

– Mogu li ući? – upitala je.

Oklijevao je i pogledao preko ramena. – Pa, naravno. Svakako – rekao je i ustuknuo, propustiti je da uđe. Prošla je pokraj njega, gotovo ga dotaknuvši, dopustivši mu da osjeti elektricitet. Bilo je to očito posljednje što je očekivao, zato što je upitao: – Što nije u redu?

– Sve je u redu – rekla je, a potom je ugledala.

Unutra je bila žena, sitna, crvenokosa, sjedila je nogu prekrštenih na podu. Na stoliću za kavu. pokraj nje bile su dvije boce piva. Ili je nešto značila Tyleru ili mu je, posve očito, željela značiti. Bila je izuvena i nigdje joj se nisu mogle vidjeti cipele. Naginjala se naprijed tako da joj se lepršavi V-izrez košulje neznatno odmicao od prsa. Nosila je grudnjak boje breskve. Činilo

se kako Tyler te večeri ima dvije žene spremne zavesti ga.

Kako je mogla biti tako glupa? Je li uistinu mislila da on tek tako tamo sjedi očekujući nju? – Ah, imaš društvo. – Počela je uzmicati i naletjela ravno na nj. Naglo se okrenula. – Nisam znala. Silno mi je žao.

– Nema ti zbog čega biti žao. Rachel je moja stara prijateljica koja je u prolazu na putu za Boston iz Floride. Nekoliko dana ostaje kod mene. Rachel, ovo je Claire, moja prva susjeda. Obavlja usluge *cateringa* i specijalizirala se za jestivo cvijeće. Nevjerojatna je. – Tyler je uhvatio Claire za ruku i pokušao je uvesti dublje u dnevni boravak. Nakon nekoliko sekundi morao je brzo povući ruku, mašući njome naprijed-natrag, kao da se opekao. Sreo joj je pogled, kao da mu je u tome trenutku sinulo.

– Oprosti. Doista moram ići. Nisam ti namjeravala smetati.

– Nisi... – rekao je Tyler, ali ona je već bila izišla kroz vrata.

– Claire?! – povikala je Sydney. Bila je na pola puta penjući se uz stube prije nego što je Sydney uspjela izići iz dnevnoga boravka. – Claire?

Zaustavila se i okrenula. – Rachel.

Sydney je podignula pogled, zbunjeno je pogledavši. – Što?

– Bio je s Rachel– rekla je Claire. – Imaju prošlost. Imaju nešto što ih spaja. Ostaje kod njega. Gledala me kao suparnicu. Već sam to prije viđala. Žene to sve vrijeme čine.

Sydney se doimala zapanjenom i srditom, što je, kad je Claire o tome razmislila nakon što se smirila, bilo lijepo. Njezina je sestra bila bijesna zbog nje. – Bio je tamo s nekom drugom ženom?

Claire je pomislila na one fotografije na kojima je bila njezina

baka, s nizom njome opčinjenih mladića. – Ne treba mi fotografija muškarca koji me gleda kao da me voli. Dobro sam. Nisam li dobro?

– Želiš li uistinu da ti na to sada odgovorim?

Claire je stavila ruku na čelo. Još uvijek je bilo vrlo vruće. Bilo je nepodnošljivo. – Ne znam kako to učiniti. Izići ću van u vrt, povremeno može navratiti i nećemo poslije pričati o tome, ali stablo jabuke će mu zahvaliti, kao prošli put.

– Zbunjuješ me. Ne uspijevam te pratiti.

Claire je pustila da joj ruka padne niz tijelo. – Osjećam se kao glupača.

– To je, draga sestro, prvi korak.

– Misliš li da bih to mogla zapisati? Imam posve pogrešan recept – rekla je i okrenula se, krenuvši uz stube. – Idem se okupati.

– Pa već si se okupala.

– Mirišem na očaj.

Sydney se smijuljila: – Bit ćeš ti dobro.

Claire je skinula haljinu i navukla svoj stari lagani prugasti kućni ogrtač. Tražila je papuče kad su se vrata njezine spavaće sobe otvorila.

Mogla je samo piljiti, zabezegnuta, kad je ušao Tyler i zlokobno zatvorio vrata za sobom. Stegnula je rubove kućnog ogrtača, što je bilo smiješno, s obzirom na ono po što je bila otišla k njemu.

– Zašto si skinula onu haljinu? Volim je. Ali sviđa mi se i taj kućni ogrtač. – Pogledom je kliznuo niz njezino tijelo. – Zašto si me večeras došla vidjeti, Claire?

– Molim te, zaboravi.

Odmahnuo je glavom. – Prestao sam zaboravljati. Sjećam se svega u vezi tebe. Ne mogu si pomoći.

Piljili su jedno u drugo. Uzmi jednoga muškarca i jednu glupavu ženu i stavi ih u zdjelu. Neće to ići tako.

– Ponovno previše razmišljaš – rekao je Tyler. – Dakle, ovo je tvoja spavaća soba. Pitao sam se koja je. Trebao sam pogoditi da je ova s tornjićem.

Hodao je uokolo i morala se prisiliti ostati na mjestu na kojemu je stajala, ne potrčati prema njemu, uzeti fotografiju koju je podigao s komode i ne reći mu da ne dira knjige koje su bile naslagane uz sjedalo pokraj prozora jer ih je ona poslagala po posebnom redoslijedu. Spremala se svoje tijelo podariti ovome muškarcu, a nije mogla s njim ni sobu podijeliti?

– Ne čeka li te Rachel? – upitala je tjeskobno kad je zavirio u njezin ormar.

Okrenuo se licem prema njoj. Bila je na drugoj strani prostorije, u kutu u koji je zadnji put šutnula svoje papuče. – Rachel mi je samo prijateljica.

– Imate zajedničku prošlost.

– Nekada smo bili par, kad sam prvi put doselio na Floridu poučavati. Potrajalo je otprilike godinu dana. Nismo uspjeli kao ljubavnici, ali ostali smo prijatelji.

– Kako je to moguće? Nakon svega kroz što ste prošli?

– Ne znam. Ali tako je. – Pošao je prema njoj. Mogla se zakleti da su mu se stolci i tepisi sklanjali s puta, olakšavajući mu prilaz. – Jesi li željela razgovarati? Jesi li me željela pozvati na večeru ili u kino?

Bila je doslovno stjerana u kut. Prišao joj je blizu, onako tik do nje, ali je ne dodirujući, u čemu je bio dobar, tako da ga je mogla osjetiti ne dotičući ga, kao da ga je na neki način zamišljala. –

Budem li to morala reći, umrijet ću – prošaptala je. – Ovdje, na licu mjesta. Past ću na pod, mrtva od srama.

– Vrt?

Potvrдно je kimnula.

Rukama je pošao prema njezinim ramenima i prsti su mu se poput zmiје zavukli pod njezin ovratnik. – Nije tako lako zaboraviti, je li?

– Nije.

Kućni ogrtač skliznuo joj je s ramena i bio bi posve spao da se ona još uvijek nije držala za revere. – Vruća ti je koža – prošaptao je. – Mogla si me zviždukom prevrnuti kad sam osjetio koliko si vruća bila tamo u mojoj kući.

Poljubio ju je i povukao dalje od kuta. Potom ju je natraške poveo prema krevetu, proždirući je. Uzmi jednoga muškarca i jednu glupavu ženu, stavi ih u zdjelu i *promiješaj*. U glavi joj se vrtjelo, misli su joj se uskomešale. Osjećala se kao da pada, a potom se to uistinu dogodilo. Potkoljenicom je udarila u krevet i pala na leđa. Kućni ogrtač joj se rastvorio i Tyler je bio tamo, prekidajući poljubac tek toliko da sa sebe skine košulju, kako bi im se gola prsa doticala.

Znao je. Sjetio se kako joj je bila potrebna ta vrsta dodira tijela o tijelo, kako joj je trebao netko tko će upiti ono čega je imala previše.

– Ne možemo to učiniti ovdje – prošaptala je. – Ne dok su Sydney i Bay u prizemlju.

Žestoko ju je poljubio. – Daj mi deset minuta da se riješim Rachel.

– Ne možeš se riješiti Rachel.

– Ali namjerava ostati tri dana. – Piljili su jedno u drugo i on je naposljetku duboko udahnuo pa se zakotrljao pokraj nje.

Namjeravala je zakopčati kućni ogrtač, jer kako je mogla tek tako ležati rastvorena ogrtača? Ali zaustavio ju je, kliznuvši rukom preko njezinih prsa, uzevši jednu njezinu dojku u ruku. Bio je to tako siguran, tako ispravan osjećaj. *Moje.* – Pretpostavljam da i iščekivanje zna biti lijepo – rekao je. – Cijela tri dana iščekivanja.

– Cijela tri dana – ponovila je.

– Zašto si se predomislila? – upitao je, premještajući se na svoju stranu, spuštajući glavu i stavljajući usta tamo gdje mu je bila ruka.

Jednom ga je rukom zgrabila za kosu i čvrsto stisnula oči. Kako je mogla nešto toliko željeti, nešto što čak nije ni razumjela? Trebala sam dopustiti ljudima da mi uđu u život. Ako odu, odu. Ako se slomim, slomim. Svima se to događa. Jesam li u pravu?

Podigao je glavu kako bi je mogao pogledati u oči. – Misliš da ću otići?

– Ne može ovako ostati zauvijek.

– Zašto tako misliš?

– Nitko koga poznajem nije to nikada imao zauvijek.

– Sve vrijeme razmišljam o budućnosti. Cijeli svoj život trčim za snovima onoga što bi moglo biti. Prvi sam put u životu jedan san uistinu uhvatio. – Ponovno ju je poljubio, prije nego što je dograbio svoju košulju i ustao. – Dat ću ti jedan dan bez prekida, Claire. Ali zapamti, ja sam već tisuće dana ispred.

Bila je to prva Fredova noć na tavanu i Evanelle ga je mogla čuti kako se kreće. Bilo je lijepo znati da je netko tu, da poput miševa stvara sitnu buku. Duhovi nisu proizvodili nikakav zvuk. A ona je dovoljno dugo živjela s tihim duhom svoga supruga da bi to znala.

Pitala se nije li bila licemjerna potičući Freda da se useli. Zapravo, nije to bilo kao kad se Evanelle doselila. Možda je

drukčije kad umre netko koga voliš, za razliku od onoga kad te netko koga voliš jednostavno napusti. Ili je to možda bilo isto. Zapravo, osjećaj je vjerojatno bio isti.

Odjednom se Evanelle uspravila u sjedeći položaj.

Dodavola.

Trebala je nekome nešto dati. Na trenutak je razmislila o tome. Bio je to Fred. Morala je Fredu nešto dati.

Upalila je svjetlo pokraj svoga kreveta i posegnula za kućnim ogrtačem. Ušla je u hodnik, a potom zastala, nastojeći se prisjetiti kamo krenuti. Preostale dvije spavaće sobe u prizemlju sada su bile uredno organizirane, s metalnim ormarićima za kartoteku i lijepim drvenim skladišnim policama za sve njezine stvari.

Lijevo.

Druga spavaća soba.

Pritisnula je prekidač, prišla do metalnih ormarića i otvorila ladicu označenu slovom N.⁹ U ladici je našla rukavice i sjemenje trave uredno svrstano po kategorijama, pod određenim nazivima. Ispod naziva *Napravice* bila je bilješka koju je Fred tamo stavio. Pisalo je: *Vidjeti također pod Alat*. Nije se trebao upuštati još i u to. Ako joj je bio potreban alat, išla je ravno na alate. Ali Fred još uvijek nije znao kako to točno funkcionira. Dodavola, nije ni ona.

Pod nazivom *Napravice* našla je to što joj je bilo potrebno: kuhinjsko pomagalo zvano rezač manga, još uvijek zapakirano, koje je navodno omogućavalo lakše izrezivanje manga.

Pitala se kako će on to prihvatiti. Doselio se zato što se nadao da će mu ona dati nešto što bi mu pomoglo s Jamesom. Je li se razočarao u nju zbog toga što mu nije dala tu posvećenu stvar? A

⁹ U izvorniku je to slovo G, početno slovo riječi *gadget* = naprava, praktična sprava.

sad će mu, nakon toliko vremena, ona dati nešto što nije imalo nikakve veze s Jamesom. Možda je tako bilo najbolje. Možda će on to shvatiti kao znak da je postupio ispravno kad se doselio.

Ili će možda pomisliti kako bi jednostavno trebao jesti više manga.

Čula je blago piskutanje Fredova mobitela gore na katu. Rekao je kako se ne želi služiti njezinim telefonom za slučaj da joj zatreba nazvati nekoga i reći da dolazi s nečim što im je potrebno, zbog čega se dobro osjećala, jer je o njoj razmišljao kao o nekakvoj superjunakinji.

Pokucala je jednom na tavanska vrata, a potom pošla uz stube. Kad se uspela na vrh ugledala je Freda u kožnatom stolcu za čitanje, blizu ormarića za posuđe u kutu, na kojemu je stajao televizor. Ispred njega je, na kožnatom naslonjaču, bio nekakav časopis o unutarnjem uređenju. Prostor je još uvijek mirisao na svježju boju.

– Dobro, dobro – rekao je razgovarajući mobitelom. Ugledao ju je i, mahnuvši, dao joj znak da uđe. – Učini najbolje što možeš. Hvala ti što si zvao. – Završio je razgovor.

– Jesam li te prekinula u nečemu?

– Nisi. Bilo je to nešto poslovno. Nekakva odgođena narudžba. – Spustio je mobitel i ustao. – Što te dovodi ovamo gore? Jesi li dobro? Ne možeš spavati? Hoćeš da ti nešto skuham?

– Ne, dobro sam. – Izvadila je paket. – Trebala sam ti ovo dati.

Dvanaesto poglavlje

Henry je katkada znao poželjeti da može letjeti, zato što nije mogao dovoljno brzo trčati. Nekoliko večeri tjedno ustajao bi iz kreveta, tiho da ne probudi djeda, i samo bi trčao. One noći kad je navršio dvadeset jednu trčao je sve do podnožja gorja Appalachian, prema Ashevilleu. U toj dobi odjednom je prštao energijom i znao je da nešto mora učiniti s njom, jer bi u protivnome eksplodirao. Trebalo mu je šest sati da se vrati kući. Tog jutra djed ga je čekao na trijemu i Henry mu je rekao da je mjesečario. Sumnjao je da će ga djed razumjeti. Postojali su trenuci kad Henry nije mogao dočekati da ostari, poput svoga djeda, ali postojali su i oni kad je njegovo tijelo bilo živo i poskakivalo od mladosti, kad nije znao što učiniti s tim.

Nije to rekao Claire onoga dana kad su svi otišli do rezervoara, ali ni on nikada prije nije bio tamo. Nikada nije činio one stvari koje su činila ostala djeca njegovih godina. Bio je previše zauzet mljekarom i izlascima sa starijim ženama, koje su znale što žele. Sa Sydney se osjećao mlad, ali ujedno mu je bilo malo zlo, kao da se prejeo i nikada nije mogao dovoljno trčati da odagna taj osjećaj.

Večeras se zaustavio uz rub polja, noge su mu bile mokre i gležnjevi izgrebeni bodljama divljih ruža koje su cvale uz autocestu. S ceste su prema njemu dopirala svjetla automobila pa se naglo sagnuo u travu dok automobil prođe, ne želeći da ga u dva ujutro netko vidi samo u boksericama.

Nije ustao čak ni nakon što se zvuk automobila izgubio. Piljio je

u mjesec koji se doimao poput divovske rupe na nebu, propuštajući s druge strane svjetlo. Duboko je udisao miris mokre trave, toplih ruža i crnoga asfalta autoceste koja je još uvijek bila vruća od ljetnoga sunca što ju je na rubovima istopilo.

Zamišljao je kako se ljubi sa Sydney i zavlaci ruke u njezinu kosu. Uvijek mu je mirisala tajnovito ženski, poput salona u kojem je radila. Svidao mu se taj miris. Oduvijek. Žene su bile nevjerojatna stvorenja. Amber, djevojka s recepcije u salonu u kojemu je Sydney radila, bila je lijepa i jednako je tako mirisala. I ona je bila zainteresirana za nj, ali Sydney bi se uvijek naglo zaustavila ohrabriti ga da izađe s njom kad bi se katkad našao u Bijelim vratima. Sydney prema njemu nije osjećala strast, ali je odavala naznake nekakve čudne posesivnosti. Pitao se je li sramotno nadati se da bi ga ona mogla zavoljeti. Mogao je osjetiti dovoljno požude za njih oboje.

Ustao je i potrčao natrag prema kući, dok se iza njega vuklo nejasno purpurno svjetlo, poput repa kometa.

S prozora svoje spavaće sobe Lester je gledao unuka kako trči. Svi Hopkinsovi muškarci bili su takvi. Takav je bio i Lester. Bila se uvriježila pogrešna pretpostavka da je biti star značilo ne moći osjećati strast. Svi su oni osjećali strast. Svi su oni trčali istim tim komadom polja. Davno prije, kad je Lester prvi put upoznao svoju suprugu, zapalio je stabla, samo stojeći noću ispod njih. Želio je da Henry osjeti isto ono što je on osjetio sa svojom dragom Almom. Trčati noću kao da ti gori pod nogama bio je prvi korak stizanja do toga. Naposljetku, ako je Sydney bila ta, Henry će prestati trčati nikamo i početi će trčati prema njoj.

Claire je otkrila da je iščekivanje nekih stvari bilo lijepo... Božić, čekati da se kruh digne, dugi izleti automobilom na posebno mjesto. Ali nije bilo lijepo za ostale. Primjerice, čekati da neke gošće odu.

Svakoga jutra, neposredno prije zore, Tyler bi se nalazio s Claire u vrtu. Dodirivali bi se i ljubili, a on bi joj govorio razne stvari od kojih bi se usred dana zarumenjela kad bi na njih ponovno pomislila. Ali tada bi, netom prije nego što bi se obzor pretvorio u ružičastu, odlazio uz obećanje: – Još samo tri dana... Još samo dva dana... Jedan...

Claire je pozvala Rachel i Tylera na ručak, dan prije Rachelina odlaska, pod krinkom lijepoga ponašanja... zato što je južnjačka tradicija bila činiti razne stvari pod krinkom lijepoga ponašanja. Ali pravi razlog bio je taj što je željela provoditi više vremena s Tylerom, a jedini način na koji je to mogla postići bio je pozvati i Rachel.

Postavila je stol na ulaznome trijemu i poslužila salatu od puretine u cvjetovima tikvica. Znala je da je Tyler imun na njezina jela, ali Rachel neće biti, a cvjetovi tikvica pomagali su u razumijevanju. Rachel je trebala shvatiti da je Tyler njezin. Bilo je to vrlo jednostavno.

Bay je sjela na svoje mjesto za stolom i Claire je upravo postavljala kruh kad su se Tyler i Rachel popeli uz stube.

– Ovo izgleda divno – rekla je Rachel. Kad je sjela, odmjerila je Claire od glave do pete. Vjerojatno je bila savršeno draga osoba. Tyleru se sviđala i to je nešto govorilo. Ali bilo je jasno da nije posve završila s Tylerom i da je njezina iznenadna nazočnost u njegovu životu zapravo znatiželja. Imala je i ona svoju dugu priču.

Priču koju Claire apsolutno nije imala nikakvu želju doznati.

– Drago mi je što ćete vas dvije provesti neko vrijeme zajedno

prije tvoga sutrašnjega odlaska – rekao je Tyler Rachel.

– Znaš da je moj raspored fleksibilan – rekla je Rachel i Claire je umalo ispustila vrč vode koji je držala.

– Probaj tikvice – rekla je.

Ispostavilo se da je jelo bio katastrofalno: strast, nestrpljivost i ogorčenost sukobljavali su se poput triju vjetrova koji su dolazili iz različitih smjerova i susretali se nasred stola. Maslac se rastopio. Kruh se pretvorio u prepečenac. Čaše vode su se prevrnule.

– Neobično je vani – rekla je Bay sa svoga sjedala, na kojemu je pokušavala jesti. Uzela je pregršt slatkih krumpirića i otišla u vrt, gdje nije ni pomišljala kako je bilo što u vezi s onim stablom neobično. Neobično je, na kraju krajeva, ovisilo o osobnoj definiciji.

– Pretpostavljam da bismo trebali krenuti – rekao je naposljetku Tyler i Rachel je smjesta ustala. •

– Hvala ti za ručak – rekla je. Ono što nije izgovorila bilo je: *On odlazi sa mnom i ne ostaje s tobom.* Ali Claire ju je svejedno čula.

Kad se Sydney te večeri vratila kući s posla, Claire se tuširala. Voda je na njezinoj užarenoj koži stvarala takvu paru da je cijelo susjedstvo bilo obavijeno vlagom. Claire je čula kad su se vrata kupaonice otvorila i poskočila kad se pojavila Sydneyna ruka i zavrнула vodu.

Claire je provirila iza zastora. – Zašto si to učinila?

– Zato što u cijelom bloku ne vidiš prst pred nosom. Ušla sam u kuću Harriet Jackson misleći da je naša.

– Nije istina.

– Mogla bi biti.

Claire je treptala kroz vodu koja joj je kapala u oči. – Pozvala sam Rachel i Tylera k nama na ručak – priznala je.

– Jesi li luda? – upitala je Sydney. – Želiš li da ona ikada ode?

– Naravno da želim.
– Onda je prestani podsjećati na to da Tyler želi tebe, a ne nju.
– Odlazi ujutro.
– Samo se ti nadaj. – Sydney je izašla iz kupaonice držeći ruke ispred sebe, kao da ne može vidjeti. – Nemoj se više tuširati. Neće uspjeti vidjeti otići.

Claire te noći nije mogla zaspati. U ranim jutarnjim satima polako se dovukla do Sydneyine sobe i kleknula uz prozor koji je gledao na Tylerovu kuću. Ostala je tamo do svitanja kad je ugledala kako Tyler prati Rachel do automobila, noseći joj prtljagu. Poljubio ju je u obraz i Rachel se odvezla.

Tyler je stajao na pločniku pogledavajući prema kući Waverleyjevih. Cijelo je ljeto to činio, motrio tu kuću, želeći joj ući u život. Bilo je vrijeme pustiti ga. Ili će živjeti ili će umrijeti. Tyler će ostati ili otići. Trideset četiri godine živjela je držeći sve u sebi i sada je sve otpuštala, poput leptira puštenih iz kutije. Nisu izletjeli radosni što su slobodni, nego su jednostavno odletjeli, nježno, postupno, tako da ih je mogla gledati kako odlaze. Dobra sjećanja na njezinu majku i baku još uvijek su bila tamo, leptiri koji su ostali, pomalo prestari da bi bilo kamo otišli. To je bilo u redu. Te će zadržati.

Ustala je i pošla van iz Sydneyine sobe, ali se prenula kad je Sydney rekla: – Je li napokon otišla?

– Mislila sam da spavaš – rekla je Claire. – Tko je li otišao?
– Rachel, ludo jedna.
– Jest. Otišla je.
– Ideš li sada tamo?
– Idem.
– Hvala Bogu. Cijelu si me noć držala budnom.
Claire se osmjehnula. – Žao mi je.

– Ne, nije ti žao – rekla je Sydney i pokrila se jastukom po glavi. Idi, budi sretna i pusti me da spavam.

– *Hvala ti, Sydney* – prošaptala je Claire, uvjerena da je Sydney nije čula.

Nije vidjela kako je Sydney provirivala ispod jastuka, osmijehujući se.

Još uvijek u spavaćici, Claire je sišla niz stube i izašla kroz vrata. Tyler ju je pratio pogledom dok je prelazila preko dvorišta. Dočekao ju je na pola puta pa su isprepleli prste.

Piljili su jedno u drugo, razgovarajući bez riječi.

Jesi li sigurna?

Jesam. Želiš li ti to?

Više od svega.

Zajedno su pošli do njegove kuće i stvorili nove uspomene, posebno jednu koja će se zvati Mariah Waverley Hughes i koja će se roditi devet mjeseci poslije.

Nedugo potom Sydney i Henry su jednoga popodneva šetali parkom u središtu grada. Henry ju je dočekao nakon posla pa su išli na ono što je bio gotovo svakodnevni spojak uz ispijanje kave. Njihove šetnje trajale su otprilike dvadesetak minuta, zato što je ona morala kući k Bay, a on k svome djedu, ali svakoga dana oko pet počela bi očekivati hoće li ga vidjeti, nesvjesno pogledavajući na sat i prema ulaznim vratima salona. Čim bi se pojavio, noseći dvije papirnate čaše *ice coffee* iz Coffee Housea, doviknula bi mu: – Henry, spasitelju!

Bila je uvriježena spoznaja da su se na neoženjena muškarca u salonu za uljepšavanje žene obrušavale kao strvinari. Henry se sviđao svim djevojkama s kojima je radila pa su s njim očijukale i

zadirkivale ga dok ju je čekao. Ali kad je Sydney ženama s kojima je radila rekla da su ona i Henry samo prijatelji, sve su bile razočarane njome, kao da su upoznate s nečim što ona nije znala.

– Dakle, možete li ti i tvoj djed doći na zabavu koju priređuje Claire? – upitala je Sydney dok su se šetali. Pozivati ljude kući bilo je nešto što Claire nikada prije nije činila. Poput njihove bake u poodmaklim godinama kojoj se nikada nije sviđalo imati goste. Ali sada je Claire imala Tylera i ljubav ju je promijenila. Bila je manje nalik baki i više svoja.

– Zapisao sam u kalendar. Doći ćemo – rekao je Henry. – Mislim da je lijepo što se ti i Claire tako dobro slažete. Obje ste se promijenile. Sjećaš li se plesa za Noć vještica u prvom razredu srednje škole?

Na trenutak se zamislila. – O, moj Bože! – promrmrljala je, sjedeći na kamenoj klupi pokraj fontane. – Na to sam bila zaboravila.

Te godine Sydney se za Noć vještica maskirala u Claire. Tada je to smatrala urnebesno smiješnim. Kupila je jeftinu crnu periku i začesljala je češljevima, obukla prljave traperice i stare Clairine klompe za vrtlarjenje. Claire je bila poznata po tome što bi, nesvjesno, izišla van s tragovima brašna po licu pa bi se katkada djevojke u prodavaonici rugale te je Sydney na lice nanijela tragove brašna. Najbolja stvar bila je pregača s natpisom *Poljubite kuharicu* u kojoj je došla na ples i kojoj su se svi dobro nasmijali jer je cijeli grad znao da nitko neće poljubiti otkačenu čudakinju. Claire je u to vrijeme bila tek zašla u dvadesete, ali se već tada ponašala neobično, provodeći svoje.

– Mislim da si to tada učinila kako bi je ismijala – rekao je Henry, sjedajući pokraj nje. – U posljednje vrijeme vidim da se odijevaš poput nje, ali čini mi se da ovaj put uistinu pokušavaš biti kao ona.

Sydney je spustila pogled na Clairinu košulju bez rukava koju je

imala na sebi. – Istina. Pomoglo je i to što nisam ponijela puno odjeće kad sam se doselila ovamo.

– Otišla si u žurbi?

– Jesam – rekla je, ne objašnjavajući mu dalje. Sviđao joj se odnos kakav su imali, kao nekada dok su bili djeca. Davida nije bilo nigdje na toj slici. David nije čak ni postojao kad su oni bili zajedno. Nije bilo nikakva pritiska u pozadini njihova prijateljstva, što je značilo golemo olakšanje. – Bio si na tome plesu?

Potvrдно je kimnuo i otpio malo kave. – Bio sam sa Sheilom Baumgarten. Bila je godinu starija od nas.

– Jesi li izlazio s puno žena? Ne sjećam se da sam te viđala vani.

Slegnuo je ramenima. – Povremeno. Tijekom završne godine i godinu poslije izlazio sam s jednom djevojkom sa sveučilišta Western Caroline.

– S nekom studenticom, ha? – zaigrano ga je gurnula laktom. – Koliko shvaćam, voliš starije.

– Moj djed silno vjeruje u činjenicu da se muškarci iz obitelji Hopkins uvijek žene starijim ženama. Činim to kako bih njega usrećio, ali vjerojatno ima nekakve istine u tome.

Sydney se nasmijala. – Znači, zato je mene tvoj djed pitao koliko imam godina kad smo prvi put došle k vama na sladoled.

– Zato – rekao je Henry. – Uvijek me nastoji spojiti s nekom. Ali ustraje na tome da moraju biti starije.

Sydney je to odgađala jer je voljela vrijeme provedeno s Henryjem, ali iskreno je mislila da mu čini uslugu kad je napokon rekla: – Znaš, Amber, naša recepcionistica, ima gotovo četrdeset. Sviđaš joj se. Daj da te spojim s njom.

Henry je spustio pogled na piće u svojim rukama, ali nije odgovorio. Nadala se da ga nije posramila. Nikada o njemu nije razmišljala kao o sramežljivu muškarcu.'

Pognute glave, dok ga je sunce obasjavalo, Sydney mu je mogla vidjeti tjeme kroz kratko ošišanu kosu. Koža mu je postajala ružičasta na suncu. Pružila je ruku i pomilovala ga po glavi s puno ljubavi, kao da je dječarac. Tako ga je vidjela, kao prijateljskoga dostojanstvenog malog dječaka kakvoga je nekoć poznavala. Svojega prvog prijatelja u životu. – Trebao bi nositi šiltericu. Glava će ti izgorjeti.

Okrenuo je glavu i pogledao je najneobičnijim pogledom, gotovo tužnim: – Sjećaš li se svoje prve ljubavi?

– O, da. Huntera Johna Mattesona. Bio je prvi mladić koji me upitao da izidemo – rekla je potišteno Sydney. – A tko je bio tvoja prva ljubav?

– Ti.

Sydney se nasmijala, misleći da se šali. – Ja?

– Prvoga dana srednje škole pogodilo me kao kamen. Nisam nakon toga mogao razgovarati s tobom. Uvijek ću žaliti zbog toga. Kad sam te ugledao na Dan zahvalnosti, ponovno se dogodilo isto i zaključio sam kako nas ovaj put to neće spriječiti da budemo prijatelji.

Sydney nije mogla u potpunosti proniknuti u to. – Što to govoriš, Henry?

– Govorim da ne želim da me spajaš sa svojom prijateljicom Amber.

Dinamika se u trenu promijenila. Nije više sjedila pokraj mladoga Henryja.

Sjedila je pokraj muškarca koji je bio zaljubljen u nju.

Emma je toga poslijepodneva ušla u dnevni boravak nakon što je bezuspješno pokušala popraviti raspoloženje kupnjom. U središtu

grada naletjela je na Evanelle Franklin koja joj je rekla kako je cijeli dan traži da bi joj dala dva novčića od četvrtine dolara.

Kao dokaz koliko joj je dan loš, uzimanje novca od te lude starice zapravo je bio svijetla točka.

Velika pogreška bila je naći se na ručku s majkom i pokazati joj što je kupila. Majka ju je prekorila zbog toga što nije kupila dovoljno ženskoga rublja i odmah ju je poslala da nabavi nešto seksi za Huntera Johna. Kao da će to djelovati. Ona i Hunter John nisu se poseksali već više od tjedan dana.

Izenada je spustila vrećice kad je ugledala Huntera Johna kako sjedi na kauču i prelistava nekakvu veliku knjigu na stoliću za kavu. Skinuo je jaknu i kravatu koje je tog jutra nosio na posao i rukavi košulje bili su mu podvrnuti.

– Ajme, Huntere Johnne! – rekla je vedro se osmjehujući, iako je duboko u utrobi osjećala nekakav nemir. – Što ti radiš ovdje u ovo doba dana?

– Uzeo sam slobodno poslijepodne. Čekao sam te.

– Gdje su dečki? – upitala je, nadajući se odnijeti kupljene krpice u spavaću sobu. Spustila je pogled, spremajući se dograbiti ružičastu vrećicu, onu u kojoj je bio vrlo tanak i proziran crni grudnjak te tange sa sitnim crvenim vrpcama.

– Dadilja ih je odvela u kino, a poslije će van na večeru. Mislio sam da trebamo razgovarati.

– Ah – rekla je, tjeskobno stišćući šake.

Razgovarati. Raspravljati. Razići se. Ne. Pokazala je na knjigu ispred njege, kako bi mu odvratila pozornost. – Što to gledaš?

– Naš godišnjak iz viših razreda srednje škole – rekao je i osjetila je kako je izdaje odvažnost. Što se moglo dogoditi? Ukrasila mu je kućni ured starim fotografijama s nogometa i trofejima, a dala je uokviriti i njegov dres. Bilo je to vrijeme na koje je mogao biti

ponosan, onda kad je sve bilo moguće.

Vrijeme koje mu je ona oduzela.

Vreće i paketi ostali su na podu kad je prišla kauču i sjela pokraj njega, nježno, oprezno, bojeći se da bi se on uplašio i pobjegao ako mu se približi prebrzo. Godišnjak je bio okrenut na dvije stranice s fotografijama spontanijih situacija. Gotovo na svima su bili Sydney, Emma i Hunter John. Bili su u Domeu, natkrivenom prostoru za piknik ispred kafića gdje su katkad potajno pušili. Potom su bili na klupi za starije srednjoškolce u okruglom predvorju, ekskluzivnom području za sjedenje koje su svojatali samo oni najpopularniji u školi. Glumatali su ispred kamere pokraj garderobnih ormarića. Pa fotografija slavlja nakon utakmice za početak školske godine, one kad je Hunter John postigao pobjednički zgoditak.

– Bio sam zaljubljen u Sydney – rekao je Hunter John i Emma se osjećala neobično zadovoljno. Ili možda opravdano. Priznavao je to. Priznavao je da je ona bila problem. Ali potom je nastavio. – Onoliko koliko tinejdžer može osjetiti ljubav. U to vrijeme sam to smatrao stvarnim. Gledam u sve te fotografije i baš na svakoj od njih piljim u nju. Ali potom vidim tebe i baš na svakoj fotografiji i ti piljiš u nju. Odavno sam zaboravio na nju, Emma. Ali ti nisi zaboravila, jesi li? Je li Sydney deset godina bila u ovome braku bez moga znanja?

Emma je piljila u fotografije, trudeći se ne zaplakati. Bila je ružna kad je plakala. Nos joj je nabubrio i maskara se razmazivala poput rijeke. – Ne znam. Samo znam da se oduvijek pitam bi li, da moraš sve ispočetka, ipak to učinio. Bi li ipak izabrao mene?

– Je li sve ovo zbog toga? Silno se trudiš, seks, savršena kuća, zato što si mislila da ja ne želim biti ovdje?

– Silno se trudim zato što te volim! – rekla je očajno. – Ali

oduzela sam ti izbor. Ja sam te navela na to da ostaneš kod kuće umjesto da odeš na koledž. Imao si djecu umjesto da si proveo godinu dana po Europi. Uvijek postoji onaj dio mene koji je mislio kako sam ti sve upropastila zato što sam toliko mrzila Sydney, zbog toga što sam mrzila to što voliš nju, a ne mene. Toliko sam to mrzila da sam te morala zavesti. Pa sam upropastila sve tvoje planove. Sve od tada, svakoga ti dana to nastojim nadoknaditi.

– Moj Bože, Emma, nisi mi ti oduzela mogućnost izbora. Ja sam tebe izabrao.

– Kad si ponovno vidio Sydney, nisi li pomislio na ono što je moglo biti? Nisi li je usporedio sa mnom? Nisi li barem na trenutak pomislio na što je tvoj život mogao izgledati bez mene?

– Ne, nisam – rekao je, zvučeći iskreno zbunjen. – Nisam joj u deset godina posvetio ni trenutak razmišljanja. Jedva da sam pomislio na nju otkad se vratila. Ali ti je neprestano spominješ u razgovoru. Ti misliš da to što se vratila mijenja na stvari, ali meni to ništa nije promijenilo.

– Ah – rekla je, okrenuvši lice od njega kako bi obrisala suze ispod očiju, tamo gdje su se skupljale i prijetile kapnuti.

Zavukao je prst pod njezinu bradu i naveo je da ga pogleda. – Ništa ne bih mijenjao, Emma, imam sjajan život s tobom. Ti si mi radost i čudo, svakoga dana. Nasmijavaš me, navodiš me na razmišljanje, činiš me strastvenim. Postoje trenuci kad me vraški zbunjuješ, ali užitak je buditi se s tobom ujutro i vraćati se kući tebi i dečkima navečer. Najsretniji sam čovjek na svijetu. Silno te volim, više nego što sam mislio da se nekoga može voljeti.

– Sydney...

– Ne! – rekao je otresito, spustivši ruku. – Ne. Ne započinji ponovno s tim. Što sam to ja ikada učinio da bih te naveo na pomisao kako sam požalio zbog svoga izbora? Dane sam proveo

nastojeći smisliti kako spriječiti da se ovo dogodi, ali znaš li što sam shvatio? Ne radi se o nečemu između mene i tebe. Radi se o nečemu između tebe i Sydney, pretpostavljam da bi se moglo raditi i o nečemu između tebe i tvoje majke. Volim tebe. Ne volim Sydney. Želim život s tobom. Ne želim život sa Sydney. Nismo više oni isti ljudi od nekada. – Sklopio je godišnjak ispred sebe, zatvorio knjigu o dječaćkim snovima, o tome da postane nogometna zvijezda i s naprtnjačom na leđima propješači Francuskom. – Barem ja više nisam ona ista osoba.

Stavila je ruke na njegovu nogu, visoko na nogu, jer to je bila ona i nije si mogla pomoći. – Ne želim ni ja biti ona osoba, Huntere Johna. Uistinu ne želim.

Pogledom joj je preletio preko lica. – Mislim da je došla ostati ovdje, Emma.

– I ja tako mislim.

– Mislim u gradu – rekao je. – Ne u našim životima.

– Ah.

Odmahnuo je glavom. – Pokušaj, Emma. To je sve što tražim.

Trinaesta poglavlje

Fred je sjedio za svojim radnim stolom u uredu, zagledan u rezač manga ispred sebe.
Što je to značilo?

James je volio mango. To je moglo značiti da bi ga Fred trebao nazvati i... pozvati ga da pojede voće?

Zašto to nije moglo biti jasnije? Zašto to nije moglo stići prije?

Što će, dodavola, učiniti s rezačem manga? Kako bi mu on mogao pomoći vratiti Jamesa? Danima se lomio nad tim, očekujući nekakav znak, nekakvu uputu.

Začulo se kucanje na vratima i Shelly, njegova pomoćna upraviteljica, provirila je glavom u ured: – Frede, vani je netko tko želi razgovarati s tobom.

– Dolazim odmah. – Fred je dograbio jaknu s naslona stolca i obukao je.

Kad je izišao, ugledao je Shelly kako razgovara s muškarcem koji je stajao pokraj polica s vinom. Pokazala je na Freda, a potom se udaljila. Muškarac je bio Steve Marcus, instruktor kulinarstva s Orion Collegea. Godinama su vodili prave razgovore o hrani i receptima. Fredu je bio potreban trenutak da se prisili pokrenuti. Posljednje što mu je James rekao bilo je da bi trebao izlaziti sa Steveom. Ovo nije imalo nikakve veze s tim, rekao je samome sebi, ali još uvijek mu je bilo jasno kako mrzi svaki načinjeni korak. Nije želio izlaziti sa Steveom.

Steve je ispružio ruku. – Frede, drago mi je vidjeti te.

Fred se rukovao s njim. – Što mogu učiniti za tebe? – *To ne uključuje brak.*

– Želio sam te pozvati da se priključiš besplatnom satu slobodne zajednice na kojemu sam ja predavač i koji sponzorira sveučilište – rekao je ugodno Steve. Bio je čvrsto građen, dobroćudan čovjek. Na desnoj ruci nosio je glomazni prsten koledža i Fredu su se oduvijek sviđali njegovi uredni, sjajni nokti. – Bit će to zabavan tečaj o tome kako kuhanje učiniti jednostavnim uz pomoć kuhinjskih naprava i skraćenih postupaka. Ti bi bio pravi dobitak na tome satu, sa svojim poznavanjem hrane i onoga što se u mjestu može nabaviti.

Sve je to bilo previše. Bilo je prebrzo. Fred se osjećao kao da ga je netko ujutro pokušao prerano probuditi. – Ne znam... moj raspored...

– To je sutra navečer. Jesi li zauzet?

– Sutra? Pa...

– Tražim od svih da donesu neke trikove koje su naučili i kuhinjske naprave koje koriste, a za koje mnogi ljudi ne znaju. Bez ikakve prisile, u redu? Sutra u šest popodne... ako možeš, dođi. – Posegnuo je u stražnji džep i izvadio novčanik. – Evo ti moja posjetnica s brojem ako budeš imao bilo kakvih pitanja.

Fred ju je uzeo. Bila je topla zbog duga držanja uz tijelo. – Razmislit ću o tome.

– Sjajno. Vidimo se poslije.

Fred se vratio u svoj ured i zavalio se u stolac. *Donijeti neke trikove i kuhinjske naprave za koje mnogi ljudi ne znaju.*

Poput rezača manga.

Dugo je čekao da mu Evanelle nešto dade. Očekivao je od toga da sve dovede u red. Fred je tvrdoglavo podigao telefonsku slušalicu. Nazvat će Jamesa. *Načinit će on od toga ono što će ih*

ponovno spojiti, bez obzira ne sve.

Nazvao je Jamesa na mobitel. Nakon desete zvonjave se zabrinuo. Potom je, nakon što je telefon dvadeset puta odzvonio, samom sebi počeo govoriti: *Znat ću da ovo nije bilo namijenjeno njemu.*

Potom je telefon zazvonio trideset puta.

Pa četrdeset.

Pa pedeset.

Bay je ispod stabla promatrala kako teku pripreme za zabavu. Činilo se da je sve u redu pa nije mogla shvatiti zašto se osjeća tako tjeskobno. Možda zbog toga što su male trnovite povijuše počele nicati duž ruba vrta, tako male i toliko dobro skrivene da ih čak ni Claire, koja je znala sve što se u vrtu događa, još nije mogla ugledati. Ili ih je možda vidjela i odlučila ne obraćati pozornost na njih. Na kraju krajeva, Claire je bila sretna, a kad si sretan, zaboraviš na sve ružne stvari na svijetu. Bay nije bila dovoljno sretna da zaboravi. Ništa još nije bilo savršeno. Pa ipak, Tyler je prestao lunjati po svome dvorištu u ponoć i odašiljati ona ljubičasta pucketanja koja su izgledala kao ı âĦı ą Pop Rocks. Više od tjedan dana prošlo je otkad su Bay ili njezina majka namirisale kolonjsku vodu njezina oca i Sydney se zbog toga češće osmijevala. Čak je počela sve više spominjati Henryja, uvodeći ga u gotovo svaki razgovor koji su vodile. Bay je zbog svega toga trebala biti zadovoljna. Čak je i u školu bila upisana i za dva tjedna poći će u vrtić. Možda ju je to mučilo. Znala je da je njezina majka pri upisu lagala o njezinu imenu. Bio je to loš početak.

Ili je to možda bila samo činjenica da Bay još uvijek nije mogla shvatiti kako učiniti stvarnim san koji je o ovome mjestu imala.

Ništa nije djelovalo. Nije mogla naći ništa što bi na njezinu licu izazvalo iskre i mama joj nije dopuštala da iznosi još kristala iz kuće i izvodi pokuse. Nije bilo mogućnosti ni da na istovjetan način ponovi onaj zvuk lepršanja papira na vjetru, danima čak nije bilo nikakva vjetra, sve do toga poslijepodneva kad se, čim su Sydney i Claire pokušale rasprostrti stolnjak boje bjelokosti na stol u vrtu, odjednom, niotkuda, vjetar podigao. Stolnjak se oteo iz ruku sestara i odlepršao preko vrta, kao da ga je neko dijete prebacilo preko glave i otrčalo s njim. Smijale su se i trčale za njim.

Sydney i Claire bile su sretne. Ujutro bi umiješale latice ruže u zobenu kašu i stajale jedna uz drugu pokraj sudopera dok su navečer prale posuđe, hihoćući se i šapćući. Možda je jedino to bilo važno. Bay ne bi trebala toliko brinuti.

Veliki oblaci, bijeli i sivi poput cirkuskih slonova, počeli su se tromo vući preko neba, uz pomoć vjetra. Bay ih je, ležeći na leđima pokraj stabla, promatrala dok su promicali.

– Hej, stablo – prošaptala je. – Što će se dogoditi?

Lišće stabla se zatreslo i jedna jabuka pala je na zemlju pokraj nje. Nije obratila pozornost na nju.

Pretpostavila je kako samo mora čekati i vidjeti.

– Oprostite – rekao je muškarac na benzinskoj crpki.

Odjednom se pojavio ispred Emme i one slonovske glave olujnih oblaka na nebu stvarale su oko njega aureolu kad je podigla pogled i zagledala se u njegove tamne oči.

Emma je stajala pokraj kabrioleta svoje majke i za nju točila benzin, dok je Ariel sjedila na mjestu vozačice i u retrovizoru provjeravala šminku. Na zvuk njegova glasa, Ariel se okrenula. Smjesta se osmjehnula i izišla iz automobila.

– Dobar vam dan – rekla je Ariel, prišla i stala pokraj Emme. Ponovno su toga dana bile u kupnji. Emma i Hunter John su se za vikend spremali u Hilton Head, sami, a potom su, prije početka škole, namjeravali djecu odvesti u Disney World. Ariel je ustrajala na tome da Emmi kupi novi bikini, neki koji bi se Hunteru Johnu svidio i Emma je poslala s njom jer joj je tako bilo jednostavnije. Unatoč onomu što joj je Ariel sada govorila, Emma se osjećala dobro, s obzirom na odnos kakav je imala sa svojim suprugom. Nije krivila majku za loš savjet. Na kraju krajeva, za Ariel je zavođenje uvijek bilo djelotvorno. Ali Ariel je mislila da žene iz obitelji Clark neprestano trebaju dokazivati svoje sposobnosti, čak i neznancima. Takav je bio i ovaj slučaj: ugledala je muškarca koji je razgovarao s njezinom kćerkom pa je morala izići iz automobila i nagnuti se naprijed tako da joj je duboki dekolte provirio iz grudnjaka, samo da dokaže kako još uvijek ima što za ponuditi.

Muškarac je bio zgodan i pomalo zdepast, blistava osmijeha, očito dobar u svemu što je radio. Bio je samouvjeren. – Dobar dan, dame. Nadam se da vas ne gnjavim. Tražim nekoga. Možda mi možete pomoći?

– Svakako možemo pokušati – rekla je Ariel.

– Zvuči li vam poznato ime Cindy Watkins?

– Watkins – ponovila je Ariel, a potom odmahнула glavom. – Ne, bojim se da ne.

– Ovo je Bascom, Sjeverna Karolina, nije li?

– Nožnim prstom ste prešli granicu grada, ali u pravu ste. Dolje niz autocestu. Tim putem.

Posegnuo je u džep svoje vrlo lijepo krojene jakne i izvadio mali snop fotografija. Pružio je Ariel onu s vrha. – Je li vam poznata ova žena?

Emma je otkačila zasun na ručici cijevi kako bi benzin nastavio

teći, a potom se, zajedno sa svojom majkom, nadvila pogledati fotografiju. Bila je to crno-bijela fotografija žene koja je stajala ispred nečega što je izgledalo kao Alamo. Držala je znak na kojemu je, vrlo jasno, pisalo kako nimalo ne mari za Sjevernu Karolinu. Sudeći po stilu odjeće koju je imala na sebi, fotografija je bila stara više od trideset godina.

– Ne, žao mi je – rekla je Ariel i počela mu je vraćati, kad ju je odjednom ponovno pogledala i rekla. – Čekajte. Znae, ovo bi mogla biti Lorelei Waverley.

Emma je sad pomnije promotrila fotografiju. Da, izgledala je poput nje.

– Ali snimljena je prije mnogo godina – rekla je Ariel. – Ona više nije među živima.

– Imate li pojma zašto bi ova žena – pružio joj je drugu fotografiju, znatno noviju – imala fotografije te Lorelei Waverley?

Emma gotovo nije mogla povjerovati u ono što je vidjela. Bila je to fotografija Sydney, koja je stajala uz toga čovjeka. Na sebi je imala vrlo usku i oskudnu večernju haljinu, dok ju je njegova ruka posjednički privlačila. Bila je to njezina fotografija iz vremena dok je bila odsutna. Nije izgledala sretno. Nije izgledala kao da je činila nešto divlje i pustolovno. Izgledala je kao da ni za živu glavu nije željela biti tamo gdje se nalazila.

Ariel se namrštila. – To je Sydney Waverley – rekla je i potom mu vratila fotografije, kao da sada više nisu bile pogodne za dodir.

– Sydney? – ponovio je muškarac.

– Lorelei je bila njezina majka. Lorelei je bila bezveznjakinja. U povjerenju, Sydney je ista ona.

– Sydney – rekao je, kao da isprobava to ime. – Dakle, ona je odavde?

– Odrasla je ovdje i sve nas iznenadila svojim povratkom.

Pokušala je mojoj kćeri oduzeti supruga.

Emma je pogledala svoju majku. – Nije, mama.

– Ta osoba je Sydney Waverley? – Podigao je njezinu fotografiju.

– Jeste li sigurne? Ima li dijete, malu djevojčicu?’

– Da, Bay – rekla je Ariel.

– Mama – rekla je upozoravajućim tonom Emma. Bilo je to nešto što se neznancima nije govorilo.

Muškarac se odjednom povukao, osjetivši kako se Emma počinje osjećati sve nelagodnije. Ah, bio je on dobar. – Hvala na pomoći. Ugodan vam dan želim, dame. – Prišao je skupome SUV-u i ušao u nj. Nebo je postajalo sve mračnije kad se odvezao, kao da ga je na neki način on takvim stvarao.

Emma se namrštila, osjećajući se neobično. Prestala je točiti benzin u auto. Ljubav između Emme i Sydney nije bila izgubljena, to sigurno. Ali nešto nije bilo u redu.

– Ja ću platiti benzin, mama – rekla je Emma, skočivši do automobila po torbicu u kojoj je držala mobitel.

Ali Ariel je već bila izvadila kreditnu karticu. – Ne budi luda. Ja plaćam.

– Ne, doista, ja ću.

– Evo – rekla je Ariel stavljajući karticu Emmi u ruku i pošla natrag do kabrioleta. – Prestani se prepirati i pođi platiti.

Emma je ušla u prostorije benzinske crpke i pružila karticu zaposleniku na blagajni. Nije mogla prestati razmišljati o onome muškarcu. Dok je čekala da joj odobre karticu, stavila je ruke u džepove vjetrovke i napipala nešto. Izvukla je dva novčića od četvrtine dolara. Nosila je jaknu kad joj je neki dan prišla Evanelle i dala joj taj novac.

– Oprostite – obratila se službeniku. – Imate li javnu telefonsku govornicu?

Vjetar je cijelo poslijepodne nastavio puhati. Sydney i Claire morale su zavezati krajeve stolnjaka za noge stola i nisu mogle koristiti svijeće jer bi vjetar ugasio plamen. U zamjenu za svijeće Claire je iznijela tanke prozirne vreće boje jantara, maline i blijedozelene te u njih stavila svjetiljke na bateriju iz skladišta, zbog čega su izgledale kao darovi svjetlosti postavljene oko stola i stabla. Stablu se nisu svidale i neprestano je, dok nitko nije gledao, prevrtalo one koje su mu bile najbliže pa je Bay bila zadužena za njegovo obuzdavanje.

Ptice i kukci u vrtu nikada nisu bili problem... progutala ih je kozja krv... pa je večera u vrtu uistinu bila sjajna zamisao. Sydney se zapitala zašto to nikada prije nitko u njihovoj obitelji nije učinio, a potom pomislila na stablo i shvatila razlog. Silno se trudilo postati dio obitelji onda kad nitko nije želio da ono to bude.

Pomislila je na prethodnu večer kad nije mogla zaspati i kad je pošla provjeriti kako je Bay. Claire je otišla k Tyleru pa je bilo posve moguće kako je to prvi put da je Sydney provela noć sama u kući, odgovorna za sve.

Zatekla je Bay kako spava mirnim snom. Nadvila se nad nju poljubiti je i kad se uspravila, zapazila je dvije male rumene jabuke u naborima prekrivača. Bay se u snu povukla do podnožja kreveta. Sydney ih je uzela i prišla otvorenom prozoru. Na podu su bile još tri jabuke. I njih je pokupila.

Pogledala je kroz prozor i zapazila nekakvu kretnju u vrtu. Stablo jabuke protezalo je grane, sve dokle su se mogle ispružiti, prema stolu koji im je Tyler toga dana pomogao premjestiti u vrt. Doslovno je omotalo jednu granu oko noge stola i pokušavalo ga privući bliže.

– Psst – prošaptala je. – Prestani s tim.

Stol se prestao micati i grane stabla odskočile su natrag na svoje

mjesto. Smjesta se primirilo, kao da kaže: *Nisam ništa činilo.*

Evanelle je prva stigla na ono što je Sydney od dragosti nazivala Clairinim slavljem njezina oduzimanja djevičanstva.

Claire ju je natjerala da joj obeća kako to neće ponoviti pred drugim ljudima.

– Bog, Evanelle. Gdje je Fred? – upitala je Sydney kad je Evanelle ušla u kuhinju.

– Nije mogao doći. Ima spojak. – Evanelle je odložila na stol svoju torbu za kupnju. – Bijesan je zbog toga kao ris.

Claire je podignula pogled s kukuruznoga klipa koji se kuhao na peći i kojemu je provjeravala mekoću. – Fred izlazi s nekim?

– Recimo to tako. Jedan instruktor kulinarstva u Orionu zamolio ga je da mu se pridruži na predavanju na kojemu je on predavač. Fred misli da je to zapravo spojak.

– Zašto je bijesan zbog toga?

– Zato što sam mu dala nešto što ga je odvelo tome instruktoru, a ne natrag Jamesu, kao što se nadao. Dakako, Fred stoga misli da ostatak života mora provesti s tim učiteljem. Katkad me slomi. Uskoro će shvatiti da je on taj koji donosi vlastite odluke. Ja ljudima samo dajem stvari. To što oni s njima čine nije u mojim rukama. Znaš, pitao me čak bih li mu mogla večeras potajno donijeti jabuku iz vašega vrta, kao da će mu ona reći što učiniti.

Claire je neznatno zadrhtala, iako je bila obavijena parom iz lonca vrele vode ispred sebe. – Nikada ne znaš što će ti to stablo reći.

– To je uistinu točno. Nismo znali ni što je pokazalo vašoj majci, sve dok nije umrla.

Kuhinja se utišala. Voda je prestala kuhati.

Sat je prestao kucati. Sydney i Claire su se nagonski približile jedna drugoj. – Što time želiš reći? – upitala je Claire.

– O, Bože! – Evanelle je prinijela ruke obrazima. – O, Bože, obećala sam vašoj baki da vam to nikada neću reći.

– Naša majka je pojela jabuku? – upitala je Sydney u nevjerici. – Jednu od *naših* jabuka?

Evanelle je pogledala u strop. – Oprosti mi, Mary, ali kako to sada može nauditi? Pogledaj ih. Ponašaju se kako dolikuje – rekla je, kao da joj je navika bila razgovarati s duhovima koji joj ne odgovaraju. Izvukla je stolac za kuhinjskim stolom, sjela i uzdahnula. – Nakon što je vaša baka primila poziv u kojem su je obavijestili da je Lorelei poginula u prometnoj nesreći, shvatila je. Rekla mi je to otprilike dva mjeseca prije nego što je preminula, već nepokretna u krevetu. Koliko možemo shvatiti, Lorelei je pojela jednu jabuku kad je imala otprilike deset godina. Toga dana vjerojatno je vidjela način na koji će umrijeti i sve ono neobuzdano što je poslije i *ä nj ä* činila bilo je nastojanje da se to ne obistini, da se dogodi nešto još značajnije od toga. Shvatile smo da ste je vas dvije dovele natrag ovamo i da je na neko vrijeme prihvatila svoju sudbinu, jer netko se o vama trebao brinuti. Mary je rekla da ju je one večeri kad je Lorelei ponovno nestala zatekla u vrtu, prvi put otkad je bila dijete. Možda je te večeri pojela još jednu jabuku. Činilo se da se tu sve odvija kako treba. Možda je Lorelei pomislila da se njezina sudbina promijenila. Ali nije bilo tako. Ostavila vas je ovdje, djevojke, da budete na sigurnom. Bilo joj je suđeno samoj poginuti u toj golemoj olupini. Stablu se oduvijek sviđala vaša majka. Mislim da je znalo kako će joj njegove jabuke pokazati nešto ružno. Nikada se nije jabukama nabacivalo na nju, kao što je to činilo s ostatkom obitelji. Uvijek nas pokušava navesti da nešto doznamo. Ali Lorelei je morala dovući ljestve u vrt da jednu ubere.

Mary se sjeća kako je našla ljestve ispred garaže nakon što je Lorelei otišla. Jeste li vi djevojke dobro?

– Dobro smo – rekla je Claire, ali Sydney je još uvijek bila pomalo zaprepaštena. Njezina majka nije izabrala vlastitu sudbinu, nije izbrala način na koji je živjela. Ali Sydney je, oponašajući je, *birala* to što je činila.

– Idem ja sad – rekla je Evanelle.

– Pazi, stablo je danas mušičavo, nastoji pomaknuti stol. Čak ga ni Bay ne može urazumiti – rekla je Claire. – Nadamo se da neće izbezumiti Tylera i Henryja.

– Ako će ti mladići ostati u vašim životima, bolje da im sve kažete. Prva stvar koju sam svome suprugu rekla kad sam imala šest godina bila je: ‘Moram ljudima davati stvari. To sam što sam.’ Zaintrigirala sam ga toliko da je iste večeri došao pod moj prozor. – Evanelle je uzela svoju torbu i izišla.

– Misliš li da je u pravu? – upitala je Sydney. – Mislim na ono što je rekla o mami.

– Ima smisla. Sjećaš se da je, nakon što smo dobili telefonski poziv da je mama poginula, baka pokušala zapaliti stablo?

Sydney je potvrdno kimnula. – Ne mogu vjerovati da sam otišla želeći biti poput nje, kad je ona otišla zbog toga što je vidjela kako će umrijeti. Kako sam to mogla tako pogrešno protumačiti?

– Waverleyjeva si. Znamo ili premalo ili previše. Nikada nema nešto između.

Činilo se da je Claire otpustila bol, ali Sydney je oštro odmahнула glavom. – *Mrzim* to stablo.

– Ne možemo ništa učiniti. Zaglavili smo s njim.

Sydney ju je pogledala, ogorčena. Claire očito nije željela sudjelovati u toj drami. – Tvoje razdjevičavanje učinilo te stoikom.

– Hoćeš li prestati to govoriti? Kad to tako kažeš, zvuči kao da

sam mrtva biljka. – Claire je prinijela pladanj do peći i počela vaditi klipove kukuruza iz lonca. – Evanelle je u pravu. Vjerojatno bismo trebale reći Tyleru i Henryju.

– Henry već zna. To je jedna od dobrih stvari o nekome tko te poznaje, tko je prihvatio tebe i cijeli tvoj život. On već zna da smo neobične.

– Nismo mi neobične.

– Henry mi je neki dan nešto rekao – nastavila je Sydney, prišavši Claire. Protrljala je nevidljivo mjesto na plohi pokraj peći. – Nešto što nisam znala. Puno razmišljam o tome.

– Rekao ti je da te voli? – upitala je Claire, pogledavši Sydney ispod oka.

– Kako si znala?

Claire se samo osmjehnula.

– Volim ga imati u svojoj blizini – rekla je Sydney, razmišljajući naglas. – Trebala bih ga poljubiti. Vidjeti što se događa.

– I Pandora je rekla: *Pitam se što li je u ovoj kutiji?* – rekao je Tyler kad je ušao u kuhinju. Došao je iza Claire i poljubio je u vrat. Sydney je odvrtila pogled, osmjehujući se.

Henry je nazvao i rekao da je dokasna trčao pa su Tyler, Evanelle i Bay već sjedili na svojim mjestima dok su im Sydney i Claire iznosile posljednja jela kad je Henry pokucao na ulazna vrata.

Sydney je odložila narezane rajčice i mozzarellu pa prišla vratima kad je Claire pošla u vrt noseći kukuruzni kruh s kupinama.

– Stigao si točno na vrijeme – rekla je Sydney kad je Henryju otvorila mrežasta vata. Ponašao se kao obično. Ponašala se kao obično. Pa što se onda promijenilo? Možda ništa. Možda je to bilo prisutno sve vrijeme, a ona je mislila kako nije te sreće dobiti tako dobra čovjeka kao što je Henry.

– Oprosti, nisam mogao stići prije – rekao je kad je ušao.

– Šteta što tvoj djed nije mogao doći.

– Baš neobično – rekao je Henry dok ju je slijedio ulazeći u kuhinju. – Netom prije nego što smo se spremali krenuti, Fred je do naše kuće dovezao Evanelle. Rekla je da treba nešto dati djedu. Bila je to knjiga koju je silno želio pročitati. Poželio je ostati kod kuće s njom. Boljela ga je noga pa mislim kako mu je to bila dobra isprika da ne dođe. Morao sam čekati Yvonne, koja je sad s njim.

– Evanelle nam nije rekla da je bila tamo.

– Bila je u žurbi. Rekla je kako Fred želi završiti nešto za nekakvo predavanje na koje će ići. Dakle – rekao je trljajući ruke jednu o drugu – konačno ću i ja vidjeti to slavno stablo jabuke Waverleyjevih.

– Moraš znati dvije stvari. Prvo, ne jedi te jabuke. I drugo, sagni glavu.

– Sagni glavu?

– Vidjet ćeš. – Osmjehnula mu se. – Lijepo izgledaš večeras.

– A ti izgledaš savršeno. – Sydney je za tu večeru bila kupila novu suknju, ružičastu s iskričavim srebrnim vezom i pomalo se šepirila. – Znaš li da sam nekada sjedio iza tebe na satu povijesti u osmom razredu? Znao sam ti krišom dodirivati kosu.

Sydney je osjetila nešto neobično u prsima pa je bez razmišljanja došla do njega i poljubila ga. Od siline njezine kretnje udario je leđima u hladnjak. Povukao ju je za sobom pa su šarene papirnate salвете koje je Claire stavila navrh hladnjaka pale preko ruba i razletjele se oko njih poput konfeta, kao da je kuća progovorila: *Huura!*

Kad se odvojila od njega, Henry se doimao rastrojenim.

Polako je obzirno podigao ruke, dotaknuo joj nadlaktice i ona je osjetila kako joj se koža naježila.

– Je li to... jesi li uistinu osjećala?...

Ponovno ga je poljubila da bude sigurna.

Opet je osjetila isto, ovaj put još više i srce joj je sve brže kucalo. Henryjeve ruke pošle su prema njezinoj kosi. Poljubila je mnoštvo muškaraca koji su je željeli, ali prošlo je puno vremena otkad je poljubila onoga koji ju je volio. Bila je zaboravila. Bila je zaboravila kako ljubav sve čini mogućim.

Kad se ponovno odmaknula od njega, Henry ju je bez daha upitao: – Zašto to?

– Samo sam željela biti sigurna.

– Biti sigurna u što?

Osmjehnula se. – Reći ću ti poslije.

– Znaš, to znači da sad nema izgleda da iziđem s Amber iz salona.

Sydney se nasmijala pa jednom rukom podignula tanjur s rajčicama i mozzarellom, dok je drugom pvela Henryja kroz stražnja vrata.

Kad je zakoračila van, zazvonio je telefon. Nije ga čula, kao ni automatsku sekretaricu koja je preuzela poziv.

– Sydney? Emma je. Htje... htjela sam te nazvati i reći ti da netko traži tebe i tvoju kćer. Ne izgleda... zapravo, ima nešto u njemu što...
– Nastupilo je zatišje na vezi. – Samo sam ti željela reći da budeš oprezna.

Jeli su i smijali se dugo u noć. Sydneyine i Henryjeve noge doticale su se ispod stola i nije se željela pomaknuti, čak ni ustati po bocu piva ili napitak od višanja s blagom aromom đumbira iz aluminijske posude pune leda pokraj stola. Dok ga je dodirivala, nije se namjeravala predomisлити, nije mu imala namjeru reći da je zasluživao bolje ni da ona nije zasluživala nešto tako dobro.

Nakon što su svi završili s jelom, Claire je podignula čašu. – Nazdravimo. Za hranu i cvijeće – rekla je.

– Za ljubav i smijeh – rekao je Tyler.

– Za staro i novo – rekao je Henry.

– Za ono što će uslijediti – rekla je Evanelle.

– Za stablo jabuke – rekla je Bay.

– Za... – Sydney se zaustavila kad je osjetila onaj miris.

Ne, ne, ne. Ne ovdje. Ne sada. Zašto bi joj sada naišle misli o Davidu?

Stablo je zadrhtalo i nešto za što su samo Tyler i Henry pomislili da je ptica naglo je proletjelo iznad njihovih glava.

Začuo se tup udarac kad je jabuka udarila o nešto u prednjem dijelu vrta, blizu vratnica. – Jebote! – odjeknuo je muški glas i svi osim Sydney su se okrenuli.

Osjećala je kako joj se slamaju kosti. Na koži su joj izbile modrice, poput ospica. Šupljina između njezina dva stražnja zuba počela ju je boljeti.

– Dobar dan – zazvala je vedro Claire, jer je to bio njezin dom. Nije mislila da bi se tu moglo dogoditi nešto tako ružno.

– Psst – rekla je Sydney otresito. – Bay, idi iza stabla. Trči. Smjesta!

Bay, koja je bila u potpunosti svjesna toga tko je to, naglo je ustala i potrčala.

– Sydney, što nije u redu? – upitala je Claire kad je ova ustala i polako se okrenula.

– To je David.

Claire je smjesta ustala. Tyler i Henry su se pogledali, osjećajući strah koji je sada isijavao iz Sydney i Claire. Istodobno su ustali.

– Tko je David? – upitao je Henry.

– Bayin otac – odgovorila je Claire i Sydney je mogla zaplakati od

olakšanja zbog toga što to nije morala sama reći.

Iz sjena kozje krvi pokraj vratnica, David se napokon materijalizirao.

– Vidite li ga? – upitala je Sydney očajno. – Je li uistinu tu?

– Tu je – rekla je Claire.

– Priredili ste zabavu na koju me niste pozvali? – rekao je David, čije su cipele stvarale glasne zvukove na pošljunčenom prilazu dok im se približavao. Nije to bila škripa normalnih koraka, nego bijesni teški udarci, poput stupanja po papirnatim kapama. Bio je krupan i samouvjeren muškarac. Njegov bijes nikada nije bio nadomjestak za nekakav tjelesni nedostatak i nesigurnost. Njegovu bijesu nije trebao tako dubok razlog. Razbjesnio bi se ako Sydney ne bi odjenula ono što je on želio, a pritom joj prethodno ne bi ni rekao što je to što on želi. Zato nije donijela puno odjeće. Imala je tek pokoji odjevni predmet koji je sama izabrala.

Pokušavala je samoj sebi reći kako to možda i nije tako loše, možda je bio zabrinut i želio vidjeti svoju kćer. Ali nije se mogla zavaravati. Neće mu se vratiti. Nije on bio tu zbog toga da je odvede natrag. Preostajalo je samo jedno.

Morala je zaštititi Bay, Claire i sve ostale. Jednostavan čin njezina povratka sve ih je doveo u opasnost, jer nikada nije ni pomislila da bi on mogao doći za njom. Ili je možda onaj dan prije deset godina kad je otišla uzrokovao da se ovo dogodi, niz događaja koji su do ovoga doveli. U svakom slučaju, sve je to bila samo njezina krivica.

– U redu je, ljudi. David i ja ćemo otići i porazgovarati – rekla je. Potom je prošaptala Claire: – Pobrini se za Bay.

– Ne, ne – rekao je David. Kad se približio Sydney, osjetila je kako joj se tijelo trznulo, poput električnoga šoka. Suze su joj nahrupile na oči. O, Bože. Imao je pištolj. Gdje je nabavio pištolj? –

Molim te, ne prekidaj me.

– Davide, nema to nikakve veze s njima. Poći ću s tobom. Znaš da hoću.

– Što se, dođavola, događa? – rekao je Tyler kad je uočio pištolj. U nevjerici se nasmijao. – Spusti to, čovječe.

David je uperio pištolj u Tylera. – Je li on taj s kojim se jebeš, Cindy?

Znala je što će Henry učiniti nekoliko sekundi prije nego što je to uistinu učinio. Ti ljudi bili su posve nedužni. Nisu imali blage veze s kakvim su se problemom suočili.

– Henry, nemoj! – povikala je Sydney kad se on bacio na Davida. Pucanj je u tišini odjeknuo poput grmljavine. Henry se odjednom posve ukočio. Jarko crvena mrlja počela mu se širiti preko košulje na desnom ramenu.

Henry je klonuo na koljena. Nakon nekoliko trenutaka, pao je na leđa i zagledao se u nebo, brzo trepćući, kao da se pokušava probuditi iz sna. Evanelle, lagana i sitna poput lista, dolepršala je iznad njega, a da je David nije ni vidio.

– Dobro – rekao je David, pretpostavljam da sada znamo tko je taj s kojim se jebeš. Sve ovdje izgleda *bajkovito*. – Podigao je nogu i jednim pokretom prevrnuo stol, tanjuri su se razbili i led se otkotrljao u endiviju. Tyler je morao naglo povući Claire unatrag da je ne pogode padajuće krhotine.

– Kako si me našao? – upitala je Sydney, nastojeći ga navesti da pogleda u nju, a ne u Claire. Bude li gledao u nju, Tyler će učiniti nešto po tom pitanju pa će i njega upucati. Bacila je kratak pogled prema Henryju. Evanelle je iz svoje torbe za kupnju uzela plavi kukičani šal koji je pritiskala uz njegovo rame. Krvi je bilo posvuda.

– Našao sam te pomoću ovoga, kučko glupa. – Izvadio je svežanj fotografija. Pogreška. Jedna od njezinih mnogih

pogrešaka. Svojim je postupcima to zasluživala, ali Henry nije. Nije ni Claire. Možda bi trebala pokušati pobjeći i dati drugima vremena da pozovu pomoć. Ili od razbijenoga posuđa na podu zgrabiti komad stakla veličine ledenice i pokušati ga njime ubosti. Mislila je da je ojačala, ali još uvijek ju je mogao prestrašiti. Prije mu se nije imala hrabrosti suprotstaviti, a sada nije znala kako.

David je nemarno prelistavao fotografije. – Posebno mi je ova bila od velike pomoći. *Nema više Bascoma! Sjeverna Karolina zaudara!* – Podigao je fotografiju na kojoj je njezina majka bila kod Alama. Stablo je poput slijeganja ramenima spuštalo grane, kao da je prepoznalo Lorelei. Bacio je fotke prema Sydney koja se, hodajući natraške, odmicala od njega, udaljavajući se od stola i svih koje je voljela.

– Shvaćaš li ti kako sam ja zbog tebe izgledao? Doveo sam Toma kući iz Los Angelesa. Zamisli moje iznenađenje kad tamo nisam zatekao tebe i Bay. – Vršci prstiju su mu otupjeli na te riječi. Tom mu je bio prijatelj s koledža i poslovni partner. Činjenica da je pred njim ispao glup navela je Davida na to da je potraži pištoljem, Mrzio je ispadati glupim. Znala je to. Znala je to svakim centimetrom svoga tijela. – Prestani uzmicati, Cindy. Znam što činiš. Ne želiš da – okrenuo se i pogledao prema Claire – primijetim nju. A tko bi ti mogla biti?

– Ja sam Claire – rekla je žestoko. – Sydneyina sestra.

– Sydney – nasmijao se, odmahujući glavom. – Još uvijek ne mogu prijeći preko toga. Sestra, hmm? Viša si, jedrija, ne izgledaš kao da bi se olako slomila. Mislim da nisi baš lijepa poput nje, ali imaš veće sise. No vjerojatno si jednako glupa, jer *znala* bi da ne smiješ uzeti ono što je moje.

Tyler je stao ispred Claire, a David nikada nije odbio tučnjavu. Koraknuo je prema njemu, ali Sydney je povikala: – Nemoj!

David se okomio na nju. – Što ćeš ti učiniti po tom pitanju? Dopustit ćeš mi da bilo što učinim. A znaš i zašto. – Zlobno se osmjehnuo. – Gdje je Bay? Vidio sam je ovdje. Izidi, mačiću. Tatica je tu. Dođi, zagrlj taticu.

– Ostani gdje jesi, Bay! – povikala je Sydney.

– Nikada nemoj podrivati moj autoritet pred našom kćeri! – David joj se pokušao približiti, ali uto se jedna jabuka zakotrljala i zaustavila pred njegovim nogama. Pogledao je u stablo jabuke koje se kupalo u sjenama. – Je li moja mala Bay iza stabla jabuke? Želi li ona da tatica pojede jednu jabuku?

Sydney, Claire i Evanelle su promatrale, bojeći se pomaknuti kad je David podigao jabuku.

Tyler se pokrenuo, nastojeći iskoristiti Davidovu rastresenost, ali Claire ga je uhvatila za ruku i prošaptala: – Ne, pričekaj.

David je prinio savršeno okruglu rumenu jabuku svojim usnama. Vrtom je odjeknulo sočno pucketanje kad je u nju zagrizao i cvijeće se nekontrolirano trzalo i stiskalo, kao da je u velikom strahu.

Trenutak je žvakao, a potom se neprirodno ukočio.

Pogledavao je naprijed-natrag, kao da gleda nešto što samo on može vidjeti, film koji se prikazivao samo za njega. Istodobno je ispustio jabuku i pištolj.

Nekoliko je puta zatreptao i pogledao u Sydney. Potom se okrenuo i sreo poglede svih ostalih u vrtu. – Što je to bilo? – upitao je drhtava glasa. Kad mu nitko nije odgovorio, povikao je: – Što je to bilo, dođavola?!

Sydney je spustila pogled na majčine fotografije razbacane po travi oko svojih nogu. Osjećala je kako je obuzima neobičan spokoj. Mogla se posve jasno sjetiti vremena kad ju je David našao u Boiseu i kad ju je onako silno pretukao na stražnjem sjedalu automobila. U jednom trenutku, znala je da će umrijeti, dok je

spuštao svoje šake na nju bila je sigurna da ga gleda kako je ubija. Bilo je silno iznenađenje probuditi se i zateći ga iznad sebe. Možda je to i njemu samom bilo iznenađenje. Na kraju krajeva, tuđa smrt ništa mu nije značila. Ali to što je upravo vidio nešto mu je značilo. Značilo mu je puno.

– Upravo si ugledao vlastitu smrt, je li? – upitala je. – Je li se obistinio tvoj najveći strah, Davide? Je li ovaj put netko tebi pokušavao nauditi?

David je probljedio.

– Godinama to činiš drugima i napokon će to netko učiniti tebi. – Prišla mu je, blizu, bez imalo straha. Negdje duboko u sebi vjerovala je kako će on uvijek biti tu negdje u blizini i strašiti je noću, razapinjući joj misli. Ali David će jednoga dana umrijeti. Sad su to oboje znali. – Odlazi, što možeš dalje odavde, Davide – prošaptala je. – Možda to možeš izbjeći. Sve dok si ovdje, to će se obistiniti. Tako mi svega, pobrinut ću se da se obistini.

Okrenuo se i nekoliko koraka posrtao prije nego što je istrčao iz vrta.

Čim je nestao, Sydney je povikala: – Bay! Bay, gdje si?

Bay je pritrčala s bočne strane vrta, ni blizu stablu. Pohitala je u majčino naručje. Sydney ju je čvrsto zagrlila prije nego što su obje prišle Henryju. Sydney je kleknula pokraj njega.

– Bit će sve u redu s njim – rekla je Evanelle.

– Moraš prestati biti spasitelj – kazala je Sydney, sva u suzama.

Henry se slabašno osmjehnuo. – Ti doista misliš da ću ja nekamo otići prije nego što mi kažeš u što si se to pokušavala uvjeriti tamo u kuhinji?

Nije mogla ne nasmijati se. Kako je mogao voljeti nekoga tako lošega kao što je ona? Kako je ona mogla voljeti nekoga tako dobrog?

- Pozvat ću vozilo hitne pomoći – rekla je Evanelle.
- Pozovi i policiju ovamo! Daj im njegov opis – povikao je Tyler za Evanelle, posegnuvši za pištoljem i podignuvši ga. – Možda uspiju uhvatiti tog luđaka. Kakav automobil vozi, Sydney?
- Otišao je zauvijek – rekla je Sydney – Ne brini.
- Ne brini? Što se događa s vama, ljudi? – Tyler ih je gledao, odjednom shvativši kako svi oni, pa čak i Henry, znaju nešto što on nije znao. – Zašto je tako poludio? I kako se to, dođavola, jabuka zakotrljala i zastavila kod njegovih nogu kad je Bay bila na drugoj strani?
- To je zbog stabla – objasnila je Claire.
- Kakvog stabla? Zašto ste jedino mene zaobišli po tom pitanju? Jeste li vidjeli što se ovdje upravo dogodilo? Netko treba pročitati broj tablica. – Tyler je potrčao van, ali Claire ga je zgrabila za ruku.
- Tyler, slušaj me – rekla je. – Pojedeš li jabuku s ovog stabla, vidjet ćeš najznačajniji događaj u svome životu. Znam da zvuči nemoguće, ali David je vjerojatno doista vidio kako će umrijeti. To ga je otjeralo. To je otjeralo našu majku. Nekim ljudima je ono najgore što će im se dogoditi ujedno i najznačajniji događaj u životu. Neće se on vratiti.
- Ma daj – rekao je Tyler – pa ja sam pojeo jednu od tih jabuka i nisam izišao vrišteći van u noć.
- Pojeo si jabuku? – upitala je Claire, zgranuta.
- One noći kad smo se upoznali. Onda kad sam našao sve one jabuke s moje strane ograde.
- Što si vidio? – bila je ustrajna.
- Vidio sam samo tebe – rekao je, na što su se Clairine crte lica smekšale kad je podignula pogled prema njemu. – Što... – Nije stigao reći ništa više jer je Claire odlučila poljubiti ga.
- Hej! – povikala je Bay. – Gdje su nestale sve one fotografije?

Treći dio

Dalekovidnost

Četrnaesto poglavlje

Ne mogu ih dosegnuti – rekla je Sydney. Bay je ležala na boku na travi i glava joj je počivala na ruci. Drijemala je toga nedjeljnoga poslijepodneva u vrtu, ali zvuk majčina glasa natjerao ju je da otvori oči. Claire i Sydney naslonile su stare drvene ljestve na deblo jabukova stabla. Sydney je bila na vrhu i pružala se prema granama. Claire je čvrsto držala podnožje ljestava.

– Možda bih mogla dosegnuti do one – rekla je Sydney, pokazujući na nisku granu na drugoj strani – ako pomaknemo ljestve.

Claire je odmahнула glavom. – Pomaknut će ih prije nego što dođemo do njih.

Sydney je proizvela razdražljiv zvuk, sikćući kroz zube. – Glupo stablo.

– Hej, mislila sam da ću vas tu zateći – rekao je netko. Sestre su se osvrnule preko ramena. Stazom je dolazila Evanelle.

– Bog, Evanelle – rekla je Sydney dok se spuštala niz ljestve. Zaustavila se na četvrtoj prečki od tla i preostali dio skočila, dok joj se suknja u zraku nadimala poput suncobrana. To je navelo Bay da se osmijehne.

– Što to radite, djevojke? – upitala je Evanelle kad se približila.

– Pokušavamo mamine fotografije uzeti od stabla – rekla je Claire, iako je to činila samo zato što je to bila Sydneyina želja. Bay je zapazila kako je Claire u posljednje vrijeme bila rastresena.

Danas je na sebi imala dvije različite naušnice, jednu plavu i drugu ružičastu. – Prošlo je šest tjedana. Ne shvaćam zašto nam ne dopušta da dođemo do njih.

Evanelle je podignula pogled prema crno-bijelim kvadratima koji su izvirivali između listova i jabuka na najvišim granama. – Ostavite mu te slike. Stablo je oduvijek voljelo Lorelei. Pustite, neka mu budu.

Sydney je stavila ruke na bokove. – Posjeći ću mu grane.

– Grane se neće slomiti – podsjetila ju je Claire.

– Ali dobro ću se osjećati ako pokušam.

– Udarit će te po glavi jabukama – uzdahnula je Claire. – Možda možemo nagovoriti Bay da ponovno razgovara s njim.

– Jedini put kad smo bile blizu tomu da se domognemo fotki bilo je onda kad je Bay rekla da želi vidjeti kako joj je izgledala baka – objasnila je Sydney Evanelle. – Spustilo je granu pokazati joj, ali ju je naglo povuklo natrag kad ju je pokušala dograbiti. – Sydney se okrenula prema Bay, koja je brzo sklopila oči. Sve od te noći, jedini put kad je uspjela čuti nešto dobro bilo je onda kad nitko nije mislio da ona sluša. – Nemoj je buditi.

– Vidim da još uvijek nosi taj broš – rekla je s ljubavlju Evanelle.

– Nikada ga ne skida.

Bay je poželjela dotaknuti broš, kao što je činila kad je bila zabrinuta. Ali sve su je gledale.

– Što te dovodi ovamo, Evanelle? – upitala je Claire. Bay je lagano otvorila jedno oko. Sad su joj bile okrenute leđima. – Mislila sam kako ste danas ti i Fred na ručku kod Stevea.

– Jesmo. Jedva čekam. Steve će ponovno spremi nešto vrlo ukusno. Rekla sam Fredu kako je sretan zbog toga što je jedan instruktor kulinarstva zaljubljen u njega. Pogledao me kao da sam mu rekla da ima pčele u kosi.

– Još uvijek misli da mora izlaziti sa Steveom zbog rezača manga?

– Ah, situacija se poboljšava. U današnje vrijeme bih i ja mogla jednako tako izlaziti sa Steveom. Kamo god sada idu, Fred želi da i ja pođem s njima. Dobro se zabavlja. Sretan je. Ali to još uvijek ne želi priznati. Shvatit će on to, prije ili poslije. Neću mu ja govoriti što da radi. Steve pušta Fredu da zapovijeda, što i treba činiti. U međuvremenu, ja jedem vrlo ukusna pomodarska jela. Prošli tjedan sam prvi puta jela zmije! Što kažete na to? – Evanelle je kratko blebetala. – Sviđaju mi se gay muškarci. Baš su zabavni.

– Drago mi je da se zabavljaš, Evanelle – rekla je Claire.

– Fred čeka u automobilu, ali morala sam se zaustaviti dati vam ovo.

Bay nije mogla vidjeti što je to, samo odbljesak bijeloga papira kad je Evanelle nešto izvadila iz svoje torbe za kupnju.

– Sjemenje gipsofile – upitala je Sydney. – Za koju od nas?

– Za obje. Morala sam vam to objema dati. Fred me odvezao do vrtnog centra pokraj seoske tržnice da to uzmem. O, vidjela sam Henryja na tržnici. Kupovao je jabuke. Uistinu sjajno izgleda. Rekao je da mu se rame lijepo oporavlja i da će uskoro biti kao nov.

– Da, misli da je to zbog jabuka. – Sydney se osmjehnula i odmahnula glavom. – Sve od one noći ne može ih se dovoljno najesti.

– Da se barem Tyler tako osjeća – rekla je Claire. – Ne želi više ni blizu stablu. Još uvijek ne može prijeći preko toga. Kaže kako je to vjerojatno jedino službeno policijsko izvješće u povijesti u kojemu piše da je stablo jabuke otjeralo osumnjičenoga i nitko to nije smatrao neobičnim.

Svi su se trudili držati podalje od Bay pojedinosti o onome što se

dogodilo s Davidom nakon što je onoga dana istrčao iz vrta, ali ona bi se skrivala iza vrata ili bi stavila uho na rešetke peći i potajno slušala dok su razgovarali o tome. Njezina oca uhitili su neposredno izvan Lexingtona u Kentuckyju. Imao je prometnu nezgodu tijekom policijske potjere. Kad su ga neozlijeđenoga izvukli iz olupine, preklinjao ih je da ga ne privedu. Nije mogao poći u zatvor. *Nije mogao*. Preklinjao ih je da ga prije ubiju. Te noći pokušao se objesiti u okružnom zatvoru. Nešto ružno mu se trebalo dogoditi u zatvoru i on je to znao. Sigurno je to bilo ono što je vidio kad je pojeo jabuku, razlog zbog kojega je pobjegao, razlog zbog kojega nije želio biti uhvaćen.

Kad je pomislila na njega, Bay se rastužila. Njezin otac nikada nigdje nije pripadao. Bilo je teško ne osjećati žaljenje prema životu koji nije imao svrhu. Bio je sin bezimenih roditelja koji su umrli prije mnogo godina. Bio je prijatelj mnogima koji su se previše bojali ne biti mu prijatelji. Činilo se da mu je jedina svrha bila ući u život njezine majke i poslati je kući.

Na tome će mu, zaključila je Bay, biti zahvalna.

Ali za ostalo se pitala hoće li ikada biti spremna oprostiti mu. Nadala se da ga se neće sjećati dovoljno dugo da to dozna.

Bilo je zastrašujuće, vidjeti svoga oca tu. Već ga je bila zaboravila, onoga kako je izgledao i kako je znao pobjesnjeti. Bila je uljuljkana u sreću prije nego što se pojavio i željela je ponovno biti uljuljkana. Već je počinjalo: samo ležanje u vrtu sve je činilo boljim. Njezinoj majci bit će potrebno nešto više vremena, ali i Sydney se ponovno uljuljkivala. Katkad bi Bay sjedila u podnožju stuba u kući dok su Henry i njezina majka bili na trijemu i čula bi kako Henry pjeva njezinoj majci, ne u pjesmama, nego u obećanjima. Bay je željela Henryja u njihovim životima, na način na koji to nije mogla u potpunosti objasniti. Kao kad želite sunčan

dan u subotu ili palačinke za doručak. Jednostavno vam je to stvaralo dobar osjećaj. Njezin otac to nikada nije činio. Čak i kad bi se smijao, svi oko njega šćućurili bi se od straha, očekujući da će to dobro raspoloženje završiti. Uvijek je završavalo.

Ali nije namjeravala razmišljati o tome.

– Ovo je sigurno za tebe – rekla je Sydney pružajući Claire paketić sa sjemenkama. – Gipsofila je za nevjestu, jesam li u pravu? Ti i Tyler imate datum vjenčanja.

– Ne, za tebe je – rekla je Claire, pokušavajući joj vratiti paketić. – Ti i Henry ćete pobjeći kao ljubavnici, bude li se njega pitalo.

Bay se nadala da je to istina. Ponekad bi Sydney sjedila na rubu kreveta prije nego što bi Bay utonula u san i pričala o Henryju. Govorila je u širokim crtama, uz stanovitu suzdržanost, očito ne želeći opteretiti Bay mišlju o novom muškarcu u njihovim životima. Ali Bay nije bila opterećena. Bila je *nestrpljiva*. Budući da joj se san još nije ponovio u stvarnosti, bila je tjeskobna zbog toga kako će se situacija rasplesti. Što ako je njezin otac sve pokvario? Što ako je njegovo pojavljivanje tu sve odagnalo?

– Možda sjemenke ne znače brak, možda znače dijete – rekla je Evanelle.

Sydney se nasmijala. – U tom slučaju se zasad izuzimam.

Claire je zamišljeno pogledala paket u svojoj ruci.

– Claire? – zazvala je Sydney.

Claire je podignula pogled, znalački se kratko osmjehujući, onako kako je Bay nikada prije nije vidjela, ali bio je to smiješak koji je Sydney u trenu prepoznala.

– *Stvarno?* – uskliknula je Sydney, uzevši sestrino lice među svoje ruke. Bay je pomislila kako je u posljednje vrijeme vidjela majku sve sretniju, ali nikada je nije vidjela takvu. Žuta svjetlost isijavala je iz nje. Kad si sretan za sebe, to te ispunjava. Kad si

sretan zbog nekoga drugoga, onda se ta radost prelijeva. Bilo je previše svijetlo za gledati. – O, moj Bože! Stvarno?

Claire je potvrdno kimnula.

Bay je promatrala dok su se njih tri grlile, a potom u hrpi Waverleyjevih iziše kroz vrata, pričajući rukama, dodirujući se i smijući.

Stablo se treslo od uzbuđenja, kao da se i ono smijalo s njima.

Bacilo je za njima jednu jabuku.

Bay se, nakon što su one iziše iz vrta, prevalila na leđa. Protegnula se na travi ispod stabla. Kad je stablo iznad nje zadrhtalo, začulo se lepršanje papira. Podignula je pogled u fotografije koje je drvo pokupilo one večeri prije šest tjedana. Blago su treperile. Slike su sad već počele blijedjeti zbog sunca i Lorelei je polako nestajala.

Što je Bay tu duže boravila, to je njezin otac sve više iščezavao.

Silno je zavoljela to mjesto.

Ali sve je bilo samo napola savršeno jer još uvijek nije bilo nikakvih iskara ni duga na njezinu licu, ali nije li i ovo bilo dovoljno dobro? Svi su bili sretni. Bilo je toliko blizu njezinu snu o ovome mjestu, najbliže što će mu se najvjerojatnije ikada približiti. Vrlo blizu. Doista nije trebala brinuti.

Nagonski je stavila ruku na broš, zbog utjehe.

Prsti su joj odjednom čvrsto zgrabili pribadaču.

Čekaj malo.

Je li to bilo to? Je li uistinu bilo tako jednostavno?

Stisnula je usnice kad je otkopčala broš sa svoje košulje. Bila je toliko uzbuđena da je nespretno prtljala prstima po njemu i pokušavala nekoliko puta.

Trava je bila mekana, baš kao u njezinu snu. Miris začinskoga bilja i cvijeća bio je točno onakav kao iz sna. Čuo se zvuk lepršanja

papira posvuda oko nje dok se stablo nastavljalo tresti. Zadihano je iznad glave podignula broš s lažnim dijamantom u obliku rasprsnute zvijezde. Ruka joj je drhtala, jer se bojala razočaranja. Pomicala je pribadaču naprijed-natrag sve dok se odjednom, poput božićnoga bombona, nije probila svjetlost i šarene iskre zapljusnule joj lice. Mogla ih je uistinu osjetiti, boje toliko divne da su bile tople, poput snježnih pahuljica.

Cijelo njezino tijelo se opustilo i ona se nasmijala. Smijala se onako kako nije odavno.

To joj je bilo potrebno. Bio joj je potreban taj dokaz.

Da, sada će sve biti u redu.

Zapravo, savršeno.

Iz kuhinjskog dnevnika

Waverleyjevih

Andelika – oblikovat će značenje prema vašim potrebama, ali posebno je dobra za smirivanje hiperaktivne djece za vašim stolom.

Anis (izop) – ublažava ogorčenost i zbunjenost.

Cvijet vlasca – osigurava vam pobjedu u prepirci. Također je zgotodan protuotrov za povrijeđena osjećanja.

Cvijetovi bundeva i tikvica – poslužiti kad želite da vas se razumije. Cvijeće razjašnjenja.

Endivija – prikrija ogorčenost. Pruža onome tko jede osjećaj da je sve dobro. Cvijet prikrivanja.

Jorgovan – onda kad je u pitanju izvjesna količina poniznosti. Pruža samopouzdanje da ponižavanje pred drugima neće biti iskorišteno protiv vas.

Kozja krv – za gledanje u mraku, ali samo ako koristite kozju krv s grana debelih šezdesetak centimetara. Cvijet razjašnjenja.

Lukovica zumbula – izaziva melankoliju i misli o žaljenju za prošlošću. Koristiti samo osušene lukovice. Cvijet putovanja kroz vrijeme.

Lavanda – podiže raspoloženje. Sprječava donošenje loših

odluka koje su rezultat velikog umora i depresije.

Limun verbena – izaziva uljuljkanost u razgovor i tajnovit izostanak nelagode. Pomaže kad imate nervozne, previše pričljive goste.

Ljubičica – divan završetak jela. Izaziva spokoj, sreću i uvijek osigurava dobar san.

Ljuta metvica – pametan način tajeња. Kad se koristi s ostalim jestivim cvijećem, zbunjuje onoga tko jede, prikrivajući na taj način pravu narav onoga što činite. Cvijet prikrivanja.

Maćuhica – potiče onoga tko jede da daje komplimente i iznenađujuće darove.

Maslačak – potiče vjernost. Česte popratne pojave su sljepoća na mane i spontane isprike.

Melem od limuna – nakon uporabe, kratko vrijeme će onaj tko ga pojede misliti i osjećati se onako kako je to činio u mladosti. Pripaziti da za stolom prije posluživanja nema kakvih bivših zloduha. Cvijet putovanja kroz vrijeme.

Neven – izaziva ljubav, ali katkad popraćenu ljubomorom.

Potočarka – potiče tek kod muškaraca. Žene čini tajnovitima. Tajne seksualne veze katkad se događaju u mješovitom društvu. Ne puštajte goste iz vida.

Različak – pomoć u nalaženju prethodno skrivenih stvari. Cvijet razjašnjenja.

Ruža geranija – potiče sjećanja na dobra stara vremena. Suprotnost lukavicama zumbula. Cvijet putovanja kroz vrijeme.

Ružine latice – potiču ljubav.

Tulipan – da je onome tko ga jede osjećaj seksualnoga savršenstva. Moguća popratna pojava je podložnost mišljenju ostalih.

Zijevalica – brani od neželjenoga utjecaja ostalih, posebice onih s čarobnom osjetljivošću.

scan i obrada: Janja

<http://www.balkandownload.org/>